

ALEXANDRU TRIFU
PICTOR

**SOS
ROMÂNIA
ȘI
UNIREA
MITOCANILOR
ERUDIȚI...**

Techno
Media
Sibiu – 2018

Copyright © 2018 Alexandru Trifu

Toate drepturile aparțin autorului
Autorul își asumă întreaga răspundere asupra conținutului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRIFU, ALEXANDRU

SOS România și unirea mitocanilor erudiți... /

Alexandru Trifu. - Sibiu : Techno Media, 2018

ISBN 978-606-616-301-9

821.135.1

*Dedic această carte mamelor, părinților cărora nu
le-au mai rămas decât lacrimile și solitudinea, greu
preț plătit despărțirii de copiii lor iubiți,
pentru ca aceștia să-și regăsească demnitatea
și libertatea de OM, din nefericire, pe alte meleaguri.
Căci pe țarina română s-a instalat o castă
de uzurpatori, impostori și paraziți, apatrizi,
noi colaboraționiști, sechele comuniste ce vlăduiesc
cu cinism ce are mai bun și mai frumos
spiritul națiunii românești.*

ALEXANDRU TRIFU – PICTOR

**CULTURA ESTE CA SOARELE ÎN JURUL
CĂRUIA GRAVITEAZĂ CELELALTE PLANETE.
EA, CA ȘI SOARELE, ESTE DĂTĂTOARE
DE VIAȚĂ, DE PERENITATE.**

ALEXANDRU TRIFU

Cuprins

Prefață	9
Sfârșitul probabil al democrației și noul păgânism	13
Până când?	25
Înțigănirea societății și națiunii românești	57
Evrika! Pavel Șușară	65
Acolo la noi	137
Aici la ei	151
Experți și experți sau responsabili și iresponsabili	177
Încheiere	181
Curriculum Vitae – Alexandru Trifu 2017	185

Prefață

Cele ce vor urma reprezintă, în sfârșit, vreau să cred, o Coglindă veridică a crezurilor, convingerilor și experiențelor personale.

Sunt un extravertit. A nu se confunda cu palavragiul sau cu bolnavul de nervi logoreic. Desigur este bine a te cunoaște, dar în viața socială este important în primul rând cum ești perceput de cei din jurul tău. Aici lucrurile se complică puțin... Pentru a simplifica, se știe că omul posedă un creier numit mic și un altul mare. Creierul mic este dominat de latura senzorială, iar cel mare de cea intelectuală, creativă. De multe ori, omul are tendința de a confunda rapiditatea reacției creierului mic, nenuanțată, cu justa judecată. Creierul mare este mai lent, deoarece fiind analitic, alimentează pe cel mic într-un laps de timp mai îndelungat. Dar rezultatul este cu mult mai la obiect.

În consecință, extravertitul, din dorința lui de a transmite ceea ce gândește cât mai rapid și în toată sinceritatea, este de multe ori mai puțin atent la reacția interlocutorului. Mai direct spus, își ia visurile drept realitate greșind astfel deseori în aprecierile imediate. Propria experiență m-a convins de acest adevăr al vieții. Detalii privind acest fenomen le găsim în scrierile marelui nostru savant, matematician și filozof, Grigore Moisil, părintele informaticii românești, autorul studiilor de logică polivalentă și logică nuanțată. De asemenea îmi permit să recomand un alt

savant de talie mondială, părintele ciberneticii, Norbert Wiener, cel ce spunea că la baza tuturor marilor realizări se află VISUL.

Așa și eu, ca mulți dintre compatrioții mei, mi-am luat visurile drept realitate confundând într-un prim timp o Lovitură de Stat cu Revoluția mult așteptată. Graba noastră, firească, naturală, a tuturor românilor de bună credință, de a redeveni în sfârșit OAMENI ne-a costat și ne costă în continuare de o manieră insuportabilă. Dar cei ce posedă și un creier mare, căci nu toți oamenii îl dețin, metaforic vorbind, au realizat cu mare amărăciune că nu există bagheta magică ce poate vindeca un popor ținut de către un comunism care practica amnezia totală cu ale sale consecințe dezastruoase în educație și cultură. Amnezie de care a profitat noua protipendadă economică, culturală, autoproclamată, neocomunistă, cu adânci rădăcini în comunism, potrivit proverbului „Lupul își schimbă blana, dar năravul ba”. Trezirea mea treptată o descriu în cartea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, Editura Tracus Arte, carte apărută grație unui Om de mare probitate civică și profesională, Domnul Cozmin Perța, fostul director general al editurii mai sus menționate.

Trezire ce nu s-a transformat într-o veghe permanentă, căci în momentul când începi să vezi dușmani pretutindeni, tot timpul, devii paranoic, ceea ce nu reprezintă soluția ideală. Astfel nu poți să eviți totdeauna capcanele profesioniștilor impostori. Iată de ce darul... meu natural de a nu a avea apriori și a crede visceral în natura pozitivă a oamenilor mi-a jucat din nou festa în cazul lui Pavel Șușară. În cartea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*” și în articolul din prezenta carte denumit „*Până când?*” l-am lăudat pe acesta, considerându-l, la un moment dat, chiar ca pe

un frate, cu toate semnele rare la început, dar îndesite pe măsura trecerii timpului. Primul semn a fost acela când mi-a spus că-mi face un bine acceptând cadoul celor 2.000 de lucrări, fățarnicie crasă dovedită în cele din urmă. O descriu ceva mai departe în capitolul „*Evrika! Pavel Șușară*”. Al doilea semn a fost acela când, invitându-l pe el și pe soția lui la un frumos restaurant pe malul lacului Lemman, în Geneva, îi spun: „Nu știi cum se face, dar deseori fără să am apriori față de semenii, iau mai întotdeauna pumni în nas. Cred că-i o dovadă de prostie din moment ce nu mă învâș minte”. Răspuns: „Înseamnă că tot prost ai rămas”. Apoi ca o confirmare a frumoasei concluzii trase de invitatul meu, soția dânsului îi spune că ar trebui să facem o înțelegere scrisă unde să fie consemnat, prin semnături, cadoul de 2.000 de lucrări. Ne-am văzut apoi la București unde l-am rugat, jenat, să-mi arate facturile chiriilor pretins plătite exclusiv pentru depozitarea lucrărilor mele. Nici pomeneală. Eu tăcând din nou. Restul îl veți descoperi în capitolul mai sus amintit. Veți vedea... cum își pune definitiv *poalele în cap* arătându-și adevărata față de mitocan erudit...

Dar să nu credeți că acest *Homo erectus* este un caz izolat pe plaiurile dâmbovițene. Nu. Astfel m-am trezit într-o bună zi cu un telefon din București; era un fost coleg de la Institutul de Etnografie și Folclor, coleg pe care, în epocă, îl consideram prieten și ne făceam confesiuni... la o bere, la restaurantul Marea Neagră. Individ despre care descopăr că, după plecarea mea definitivă în Elveția, a fost trimis în misiune diplomatică la Viena. Și că printre cele patruzeci de cărți scrise, precum se laudă, a fost și una ce avea ca subiect *Istoria spionajului*. Nu prea am văzut legătura între folclorul românesc, diplomație și spionaj. Așadar, îmi telefonează și nerecunoscându-i vocea îmi spune: „Dacă-ți

voi da un cap în gură îți vei aduce aminte cu cine beai bere la Marea Neagră?” Iată încă un mitocan erudit. Mai am și alte exemple recente, dar mă voi opri cu ele aici, deoarece n-aș vrea să se creadă că-mi închipui a fi buricul pământului și sufăr de mania persecuției. Nici pe departe. Scopul meu a fost și este de a-mi aduce modesta contribuție, cu exemple concrete și profundă tristețe, la demascarea unor actori de pe tărâmul culturii care au contribuit și contribuie în continuare la exodul a milioane de români ce sunt împiedicați cu bună știință de către aceștia să-și aducă aportul la RECONSTRUCȚIA patriei noastre, România. La toate nivelurile, economic, cultural, social. Exod nemaîntâlnit în istoria atemporală a meleagurilor noastre, provocând numai jale și lacrimi în sufletul a mii și mii de familii.

Voi termina rândurile de mai sus cu un omagiu adus Domnului Director General al Editurii Techno Media, Domnul Nicolae Stancu. Omagiu adus bunăvoinței de a-mi edita această carte ce a vrut să unească într-un singur volum mai multe episoade distanțate în timp ale aceleiași tragedii interminabile ce transformă poporul român într-un martir.

Alexandru Trifu – pictor

Sfârșitul probabil al democrației și noul păgânism¹

Motto:

„...*Neputând întări justiția am justificat forța.*”

Blaise Pascal

Am avut privilegiul ca Domnul Ștefan Racoviță să-mi ofere cartea Domniei sale intitulată „*Cu mâinile pe cap*”. Am citit-o cu mare atenție, deoarece în special situația din țara mea, România, a constituit și constituie sensul vieții mele. Apreciez cartea Domnului Ștefan Racoviță ca pe un document important al memoriei poporului român. Această carte este o oglindă, la scara României, a lumii de azi, lume binară, radicalizată, în pragul exploziei generalizate, deviza fiind „Cu noi sau împotriva noastră”. Alternativa constituind-o forța brutală, zoologică. O lume lipsită de justiție, deci fără capacitatea de a asigura o echidistanță necesară deciziilor colective, omenești, vitale supraviețuirii speciei umane. Sistemul logic binar vine de departe, de la Aristotel, alb-negru, sus-jos, cald-rece etc. Creierul uman este mult mai complex, gândirea umană nu este un „prêt à

¹ Articol scris și publicat de Alexandru Trifu în revista comunității românești din Geneva, intitulată „*Căminul românesc*”, decembrie 2006.

porter”, în funcție de subiectivității personale sau de grup, ci rezultatul unei evoluții milenare.

Grigore Moisil, matematician și filozof, în cartea sa „*Lecții despre logica raționamentului mental*”, 1975, scrie: „Logica, gândirea omenească se conduce după mai multe valori, lăsând astfel libertatea unei mai mari varietăți de logici ce coexistă. Numai astfel putem fi în fața unei logici constructive ce nu se limitează la un constat imobil”. În plus, așa zice eu, dacă avem un minimum de circumspecție vizavi de cartezianism ce-și arogă suveranitatea cvasi-matematică a explicării vieții, cred că putem ajunge la un grad superior de luciditate. Logica binară fiind maximalistă, necreativă, ne conduce implicit la concluzii false.

Logica binară este marginală și nu fundamentală omului. Argumentele există: astfel nimeni nu poate nega existența prefrontalului, cel ce face diferența între starea umană și cea zoologică. El este cel care permite polivalența rațiunii. El este acea parte a creierului uman ce privește sensibilitatea și sociabilitatea, zona ce a apărut și s-a dezvoltat, s-a maturizat deja în paleoliticul superior. Prefrontalul noetic¹ reprezintă zona cunoașterii, a dorinței, a curiozității și asigură perenitatea omului ca atare. El este autorul funcțiilor cognitive, percepției inteligente, imaginative, superiorizării emoțiilor în sentimente. Prefrontalul stă la baza moralității, a transformării automatismelor motorii în mișcări anticipative – așa-numiții curenți ai gândirii. Astfel a apărut omul în diferența lui față de animal.

Iată ce spune marele pedagog român, G.G. Antonescu, mort în mizerie din cauza regimului comunist, doctor în filozofie, absolvent *magna cum laude* al Universității din Berlin, capitala celei mai importante filozofii după cea

¹ Noetic – care se referă la procesul de gândire.

greacă, în cartea sa „*Goethe, filozof și pedagog*”, 1932: „Goethe pune în valoare formule ale spiritului universal ce constituie un alfabet universal. Astfel una dintre cele mai importante litere ale acestui alfabet este, spune Goethe, pentru armonia socială, moralitatea. Aceasta fiind un fenomen ce nu este convențional, ci înnăscut omenirii în general și fiecărui om în parte.”

Moralitatea este, așadar, un factor esențial al democrației. Nu este vorba de o moralitate partizană, comunistă, capitalistă, ci de o moralitate universal acceptată. Moralitatea nu se poate dezvolta într-un mediu binar, într-o lume lipsită de educație, de cultură, de discernământ, într-o lume zoologică de circumstanțe, oportunistă, a celui mai puternic fizic, economic, militar etc. Nu poate exista într-o lume condusă după logica simplistă, câștigător-pierzător. Lumea nu poate trăi fără vis, într-un materialism abject, stomacal, așa-zis concret, de flămânzi și opaci spiritual.

Norbert Wiener (1894-1964), savant american, fondatorul ciberneticii, spunea: „Mintea omenească lucrează mai ales cu idei vagi. La începutul oricărei acțiuni umane este visul care în vagul său dă naștere speranței, motorul vieții”. Nici nu poate fi altfel privind logica umană, având în vedere extraordinara finețe a creierului uman, finețe generată de multi-miliardele de contacte dintre terminațiile celulare, sursa de logici polivalente care, la rândul lor, constituie surse fundamentale ale democrației. Aduăg faptul că, în momentul de față, au loc elaborări științifice care fac diferența între așa-zisele logici matematice și logicile intuiționiste (psihologice).

Gândirea binară este o sursă a dictaturilor, distrugătoare a visurilor constructive umane în secolului XX și începutul secolului XXI. Nazismul și comunismul au avut ca bază

ideologică trama distructivă a așa-zisei logici binare – *Cu noi sau împotriva noastră* – actualizată cu pro-american sau contra-american. Ea este generatoarea ideii absurde a omului nou arian sau homo sovieticus. Amândouă, așa-zise logici, bazate pe minciună, ignoranță, manipulare și pe ideea fixă de dominare, de câștigător-pierzător.

Consecința celor de mai sus a fost că odată cu secolul XX și începutul secolului XXI s-a intrat în perioada istorică a celei mai mari mascarade umane cu efecte tragice în viitorul apropiat și îndepărtat, vârtoare în care România, țara noastră, era imposibil să nu fie antrenată. Epocă de farsă, de ineptie, de păcăleală, de ridicol, de somn, obscenă.

Spiritele malefice care au creat această situație se bazează pe exploatarea creierului uman în condiția sa precară și nu în ceea ce are el mai valoros. Creierul uman este format din două emisfere, stângă și dreaptă, care funcționează simultan. Una domină pe cealaltă. Emisfera dreaptă este dominată de instincte. Ea coexistă cu emisfera stângă, sistemul cortical, cerebral, analitic, creativ. Fiecare om cu propria ereditate poate aparține fie tipului instinctual, gregar, fie tipului cerebral, analitic, creator. Prin instrucție, educație, cultură se poate reduce, dar nu anihila diferența dintre cele două tipuri.

Prima concluzie: Omul de tip nou, dorit de nazism și comunism trebuia făurit fie prin alegerea subiectivă, exclusivistă a unei anumite eredități, ce ignora istoria umanității (rasa ariană), fie prin negarea totală a eredității, condiția *sine qua non* a umanității. Comunismul a vrut să demonstreze aberația potrivit căreia prin îndoctrinare, educație comunistă se poate fabrica un om total nou.

A doua concluzie: Cu toate că cele două sisteme au eșuat și pe această temă, astăzi se continuă în aceeași direcție:

gândirea unică, politicul corect; monoliticul mascat de forma actuală a mondializării care, sub fumul cantitativ al multitudinii, dorește eliminarea diversității ce reprezintă aspectul calitativ al existenței umane; materialism total eradicator al spiritualității, sursa democrației, a libertății individuale și colective.

Astfel mass-media actuală, presa în special, televiziunea, nu fac altceva decât să ramolească corticalul și să excite componentele emoțională, instinctuală, gregară, mediu favorabil emergenței tuturor dictaturilor. Nimeni nu poate contesta că trăim o epocă a imaginii. Orașul este invadat de publicitatea ce „oferă” alegerile posibile... și aceasta prin excitarea la maximum a senzorialului, prin format, prin culori primare fără nuanțe, prin lumini puternice în mișcare, prin imagini cu evidentă conotație erotică. Se creează iluzia că oferta se înscrie în dorințele individuale și colective. Pe scurt, spălarea creierului. Televiziunea, în programele de maximă audiență, condiționează privitorii în seriale cu râsete și plânsete preînregistrate. Așa-zisele jocuri cu câștiguri materiale importante nu sunt în direct, deoarece aplauzele spontane... trebuie pregătite de numiții încălzitori de public. În Franța, la emisiunea „*A prendre ou a laisser*”, când se câștigă muzica este voioasă, iar când se pierde muzica este tristă. Și ce se câștigă? Bani, nu cunoștințe. Instruirea prin joc, educația nu mai contează pentru serviciul public. Ce să faci cu banii? Closete, de exemplu, caz real, să-și facă locuințe, să ajute pe mama, pe tata, să mănânce și să se îmbrace bine.

În jurnalistică, iată un exemplu de manipulare însoțit de mare publicitate: În ziarul *Le Monde* la rubrica „*Le Monde Diplomatique*” este prezentat romanul Domnului Philip Roth intitulat „*Le complot contre L’Amerique*”. Titlul ziaristic

este „*Coșmar nazist în USA*”. Domnul Philip Roth, publicat de Editura Gallimard în 2006, explica, sub acoperișul unei ficțiuni politice, ce s-ar fi întâmplat dacă America s-ar fi aliat cu Hitler, ficțiune ce nu se bazează pe niciun fapt istoric major. Cum se face că Domnul Philip Roth nu a scris o ficțiune despre ce s-ar fi întâmplat dacă Rusia sovietică ar fi continuat alianța sa reală, istorică, cu Hitler? Ultima manipulare este așa-zisul război al religiilor. Care religii? Musulmană sau creștină? Să fim serioși, în Europa de vest, religia creștină a devenit un fel de folclor. Musulmanii, care în imensa lor majoritate sunt neinstruiți, needucați, necultivați practică un antiamericanism, un antioccidentalism justificat de faptul că democrația nu se impune cu tancuri, ci prin dialog și înțelegere reciprocă. Cred că ar trebui să înțelegem, în sfârșit, că democrația nu este un dar venit din cer, ci condiția supraviețuirii umane, că ea nu se poate dezvolta într-un mediu de incultură, de manipulare, de dictatul celui mai puternic economico-militar, de PACS-uri¹, de divorțuri în masă, de familii monoparentale, de lipsa de libertate a presei.

Să ne amintim de *black-out-ul*² total al presei în timpul războiului din Irak și de înrolarea ziariștilor în unitățile armatei americane pentru a fi supravegheați, de moartea Anei Politkovskaia, care se adaugă zecilor de ziariști asasinați în Rusia, de faptul că Putin a primit legiunea de onoare în Franța ș.a.m.d. În Statele Unite ale Americii, ministerul american al securității interne finanțează cercetători ai

¹ PACS-uri – (*fr.*) *pacte civil de solidarité*; aceste pacturi s-au introdus în Franța în 1999 și legalizează, printr-un act notarial, Uniunile libere (inclusiv între persoane de același sex).

² Black-out – (*engl.*) amnezie.

Universităților din Pittsburg și Cornell pentru crearea unui program informatic care să analizeze opiniile exprimate în presă, cu scopul de a le supraveghea mai ușor. Democrația va muri în aceste condiții, pregătindu-se astfel terenul unei dictaturi mondiale cu al său sfârșit fără echivoc, Apocalipsul.

Aternativa există. Omul nu este numai *sapiens, faber, religiosus*, ci și fundamental *LUDENS*. Acest om se conduce după următoarele repere: logica polivalentă și dialogul; toți oamenii sunt într-unul; toți sunt frați, indiferent de culoare, etnie, religie; toți oamenii plâng, râd, se joacă, se nasc, mor; cultivarea spiritului de solidaritate universală în care toți oamenii sunt câștigători. Spiritul ludic nu este o utopie. Dialogul și-a dovedit eficacitatea în Liban, de exemplu, unde toate etniile, indiferent de religie, au trăit în pace până când logica binară a celui mai puternic a început procesul de manipulare. Timp de 50 de ani, Europa nu a cunoscut războiul datorită dialogului și nu a mentalității conflictuale care, din păcate, se exprimă din nou în comportamentul european.

Democrația, nu trebuie uitat, a apărut și s-a dezvoltat ca urmare a vechiului păgânism care este depozitarul a cel puțin 90% din patrimoniul spiritual și cultural al umanității. Aceasta datorită unei relații, numite politeiste, cu NATURA. Templele din Ankor, piramidele, cultura arhaică greacă nu au putut să apară având ca bază actualul păgânism monoteist, hrănit de incultură, de dictatura materialistă generalizată a banului, care din mijloc a devenit scop în sine, singurul idol, astru. Spiritul ludic nu este o utopie. El este un potențial dovedit de-a lungul istoriei, spirit ce cultivă fraternitatea, creativitatea în relație cu *homo sapiens, faber și religiosus*. Spiritul ludic este matricea democrației, opus păgânismului materialist, monoteist,

sursă a logicii conflictuale, înlocuitoare a justiției ce conduce către barbarie, direct spus, la o stare zoologică.

Scriitorul german Hermann Hesse (1877-1962), în cartea sa „*Jocul cu mărgelă*”, visează la o societate ludică „*Castaldia*”, unde *Homo ludens* devine primordial. Există o întreagă literatură pe această temă, cu dovezi practice de realizare a unei societăți acceptabile tuturor, dar ocultată, din păcate. Sper că va veni momentul când vom abandona definitiv omul arian și sovieticus, aceste hidre cameleonice ce nu pot duce omenirea decât la Apocalips. Stânga, dreapta nu sunt decât paravane ale luptei pentru putere, pentru dominație. De fapt lupta se duce între forțele democratice și antidemocratice, între cultură și incultură. Numai democrația în diversitatea ei poate evita Apocalipsul, făcând astfel din urmașii generațiilor actuale, continuatorii unei aventuri umane miraculoase ce le este destinată.

*

* *

Astfel îmi încheiam gândurile puse pe hârtie în anul 2006, sperând în continuare la îndreptarea lucrurilor în țara noastră. Tot așa mai speram când am publicat cartea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”. Și acum sper, numai că am totuși o profundă greață și revoltă, întrebându-mă cum a fost posibil ca după mai bine de 70 de ani de comunism și neocomunism, creierul românilor, în marea lor majoritate, să fie într-o asemenea măsură alterat. Mulți având nostalgia comunismului, fapt concretizat în votul dat PSD-ului. Răspunsul meu stă în continuarea îndoctrinării de masă și perpetuarea FRICII, distrugerea sistemului de învățământ, a culturii, a chimiei creierului

uman. Metodă ce nu este departe de a-și atinge țelul, OMUL NOU, dar nu în sensul pozitiv. Un grup de ființe cu pretenții de umanoizi care, luându-și masca lui *Homo Erectus*, se hrănesc cu corpul poporului român în ceea ce are el mai sănătos, precum crabii, lăcustele, omizile, adevărate PIRANHA, ce nu se mai satură în ospățul lor demențial. Din păcate, contextul internațional oferă condițiile continuării dezastrului.

Referindu-mă la contextul internațional este semnificativ un articol din ziarul „*Entreprise Romande*”, ziar al patronatului genevez. Punctul forte al articolului îl constituie problema cybersecurității. Subiectul este prezentat ca obiect de interes național. Martin Vetterli, președinte al Școlii Politehnice Federale Elvețiene spune: „Lumea are nevoie de reperi pentru a învăța să navigheze pe valul numeric cu toată încrederea. Creând condițiile încrederii devine indispensabil pentru binele tuturor. Încrederea corespunde garantării unei societăți democratice și deschise o mai mare protecție a individului, de asemenea o mai mare prosperitate economică”.

Se mai spune în acest articol că în domeniul DIGITAL TRUST este implicată conlucrarea mai multor colaboratori și discipline cu scopul de a crea încrederea între utilizatori și furnizorii de servicii. Elveția are voința și mijloacele de a realiza un campus pentru cyberapărare sub forma unui pol care să reunească competențele între diferiți parteneri veniți din domeniul public și privat și de asemenea din domeniul academic. Patronul unui renumit grup tehnologic, Kudelski, subliniază necesitatea ca Elveția să devină un punct de excelență în cybersecuritate. Acesta mai afirmă că fiecare computer poate fi atacat oricând de manieră automată, de oriunde.

Putem trage mai multe concluzii:

- Era specialiștilor lucrând fiecare în colțul lui s-a terminat.
- Sunt vitale COLABORAREA și ÎNCREDEREA, acestea implicând coresponsabilitatea și complementaritatea spre binele comunității umane. Nu vă spun nimic aceste reperi apropro de *Homo LUDENS*?

Cele două concluzii de mai sus sunt puse în slujba APĂRĂRII COMUNE, fiecare națiune cu a sa specificitate apărându-se colaborând cu celelalte națiuni și nu împotriva lor, de manieră egoistă.

Să se apere de cine? De dorința unor forțe extrastatale de a domina lumea, precum Amazon sau Google, pentru a da numai două exemple. De ideile antidemocratice de dominație și de logica nefastă de câștigător-pierzător, în favoarea supraviețuirii prin paradigma câștigător-câștigător, proprii lui *Homo Ludens*.

Deci germenii unei societăți structurate pe orizontală și nu pe verticală există. O societate care să nu fie bazată pe oameni închiriați, pe mercenari și care să nu aibă drept interes doar banul. Instructiv este, în acest sens, Erasmus de Rotterdam cu a sa extraordinară operă „*Colocviile*”, 1518.

Ne putem da ușor seama că, în aceste condiții, este creat cadrul propice pentru impostori, inculți, hoți, escroci, paraziți și nu este vizat binele unei societăți ce se vrea democratică și care presupune respectarea unor coduri stricte, dar nu înghețate, acceptate de întreaga societate, specifice unei societăți civilizate.

Având în vedere cele de mai sus, îmi voi exprima în continuare opinia privind situația din societatea românească actuală, rezumându-mă la descrierea unui fenomen general

și altul particular, dar emblematic pentru domeniul cultural autohton. Mă voi referi la înțigănierea societății românești ca fenomen general și apoi cel particular, dar reprezentativ al răului făcut de un grup, dar nu singurul, culturii românești atât pe plan intern, dar și extern. Un grup de lași ce găsesc întotdeauna, de manieră oportunistă, o așa-zisă filozofie comportamentală care să le justifice arierarea la toate nivelurile.

Pe scurt, toată lumea-i vinovată numai noi nu.

Un membru de seamă al acestui grup este criticul de artă Pavel Șușară.

Până când?

Dragi cititori, iertați-mi anticiparea existenței cititorilor, vă rog să mă credeți, nu dintr-un exces de adrenalină am scris rândurile ce vor urma. Nu. Motivul principal este o mare tristețe ce se degajă observând cât de prost a început secolul XXI, disperarea, debusularea unei imense părți a umanității în fața atâtor nedreptăți ce depășesc limita suportabilului.

Catastrofele naturale se numesc astfel, deoarece le raportăm la impactul lor asupra oamenilor. Ele în sine nu sunt negative decât în spiritul nostru, logica naturii scăpându-ne în esența ei. Adevăratele catastrofe sunt cele provocate de noi, de oameni. Războaie, refugiați de toate felurile, politici, economici, victimele se numără cu milioanele.

În societatea contemporană ne-am luat obiceiul să dăm vina pe ruși, pe americani, pe chinezi, pe musulmani, pe nord-africani, iar lista este nesfârșită. Niciodată NOI. Încă nu am reușit să depășim forma de canibalism, chiar și metaforic, despre care vorbea Mircea Eliade. În plus, mai toată lumea are convingerea că principala cauză o constituie interesele geostrategice divergente, ceea ce este adevărat numai parțial.

Lumea politică în care aproape nimeni nu mai are încredere, este într-o efervescență maximă în căutarea a tot felul de soluții care, în final, se dovedesc ineficace. Incompetența, impostura, reaua credință sunt la loc de cinste. Rari sunt aceia ce văd și reușesc să demonstreze, să aibă dreptul

la cuvânt, să denunțe progresia flagrantă în întreaga lume a lipsei de educație, instrucție, cultură ca motiv fundamental al ororilor ce se desfășoară în fața ochilor noștri. Lipsa de educație are mai multe cauze, sărăcia materială nefiind cum s-ar putea crede, sursa principală. Voi da un mic... exemplu. Ținând seama de ce spunea Mircea Eliade cum că totul vine din Orient vom vedea că principala cauză a lipsei de educație este dogmatismul ce atrage după sine sclerozarea spirituală, impermeabilitatea la informație, deformarea cu bună știință a adevărului în scopul atingerii unui așa-zis ideal devenit idee fixă ce întunecă rațiunea.

Emil Cioran spunea că cei mai mari idealști au fost și cei mai mari criminali. Suntem, sper, cu toții la curent cu ce se întâmplă actualmente în Irak cu a sa capitală Bagdad. Ce a fost și ce este. Voi cita din cartea lui Hans Belting, intitulată „*Florența și Bagdadul*”. Titlul original este „*Florence et Bagdad – une histoire du regard entre Orient et Occident*”, Editura Gallimard, 2012. Pentru prima oară a apărut în anul 2008 la Editura germană C.H. Beck oHG, München. „Este aici vorba de Bagdadul istoric care a fost mult timp sediu al califatului abbasid, centrul lumii arabe”. Centru cultural al lumii arabe de primă importanță despre care autorul cărții scrie, cu argumente greu de infirmat, ce rol a avut, ce influență durabilă a exercitat asupra culturii occidentale.

Renașterea italiană al cărei centru a fost Florența este datoare culturii arabe cu al său centru ce a fost Bagdad. Perspectiva ce mulți o cred produsul Renașterii Italiene, a se vedea *Filippo Brunelleschi* și *Leon Battista Alberti*, a apărut pentru prima oară în cultura științifică arabă. Ca să nu mai vorbim de stilul zis gotic ce datorează geometriei arabe apariția și flamboaianța sa. Rozeta (*La Rosace*) centrală a catedralelor reprezintă *Paradisul* ilustrat de o floră inspirată

direct din *Grădinile Suspendate*, ce nu existau la acea vreme în Europa. Ele au existat în sudul Irakului, în Babilon.

Voi încheia cu următorul citat din cartea menționată mai sus: „În epoca pe care noi în Occident o numim Evul Mediu, lumea arabă încă nu era supusă constrângerilor DOGMATICE (*s.n.*) care o vor abuza mai târziu; acest Ev Mediu arab populariza matematica și astronomia. În Andaluzia medievală, coexistența a trei culturi a favorizat traducerea multor texte arabe, dintre care face parte *Optica lui Alhazen*. Dar aceste texte, care nu se bazează toate, de departe, numai pe modelele grecești, nu au avut un impact decât în urma unei lungi perioade de incubație și nu au purtat fructele lor decât în epoca modernă, la Copernic sau, în cazul camerei obscure, la Kepler și Descartes”.

După cum bine se poate vedea, cultura occidentală a fost influențată de cultura arabă, cu al său centru Bagdad, nu numai în Evul Mediu, ci și în epoca modernă. Actualul dogmatism arab, musulman, se întoarce împotriva Occidentului, are vizări certe de a se impune pe plan mondial. La această stare de fapt a contribuit, fără îndoială, și Occidentul ce a vrut să impună zice-se democrația într-o zonă geografică ce nu era pregătită în evoluția ei istorică să accepte soluții impuse cu forța. De ce? Dintr-o lipsă evidentă de cultură ca să nu spunem din ignoranța celor ce și-au propus să le aducă fericirea. Ignoranță provocată de lipsa de cunoaștere a istoriei, deci de incultura politicianilor.

Democrația nu se aduce nici cu geamantanele, nici cu tancurile; ea se câștigă în timp, mult timp, este o luptă de zi cu zi pentru a fi conservată și îmbogățită. Ea se merită. Ea este singura manieră ce permite dialogul și evitarea transformării situațiilor conflictuale în conflicte reale. Dar

democrația are o nevoie vitală de educație cu ale sale metode pedagogice.

În acest timp mulți dintre noi ce facem? Stăm în fața televizoarelor, ne uităm la știrile și comentariile privind atrocitățile zilnice și apoi ne culcăm. Și uite așa, ne sculăm, trece ziua, se întunecă din nou, iar ne uităm la televizor, iar ne mirăm, din nou ne indignăm. În paranteză fie spus unora le plac catastrofele, incendiile, scene de oroare zicându-și ce bine este la ei sau mai ies astfel din plictiseala zilnică. Avem conștiința împăcată că nu suntem noi vinovații, mai ales când ALȚII se ocupă a ne lămuri și astfel inerția continuă. De fapt INEPȚIA. Printre acești ALȚII se află domnii Andrei Pleșu, fost ministru de externe, ministru al culturii și domnul Gabriel Liiceanu, directorul Editurii Humanitas, ce vor să ne lămurească, timp de 50 de minute pe TV Cultural, ce este educația. Aceste personalități nu mai prididesc de mai bine de 25 de ani să explice, să facă pedagogie națiunii pe multe planuri: politic, religios, filozofic și câte și mai câte. Detalii privind trecutul și prezentul acestor iluminați le-am prezentat în cartea mea numită „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”. Sunt pesimist privind apariția ei pe standurile librăriilor, deoarece mă întreb care librărie va avea curajul să treacă printre furcile caudine ale cenzorilor cu brațul lung amintiți mai sus. În plus, scrisă de către un necunoscut din diaspora românească, fost refugiat politic. Spun fost din punct de vedere administrativ, acum având dublă cetățenie, română și elvețiană.

Voi profita de această ocazie pentru a clarifica unora amalgamul creat și întreținut între diaspora și opoziția politică. Confuzie născută din lipsa de EDUCAȚIE CIVICĂ a multora dintre compatrioții noștri. Lipsa de educație civică este datorată zecilor de ani de îndoctrinare cu sclerozata

doctrină comunistă ce nu avea nimic comun cu valorile universale morale și etice. Printre aceste valori se află patriotismul ce nu are nimic în comun cu naționalismul stupid, obtuz. Căci patriotismul se înscrie în diversitatea și complementaritatea concertului națiunilor. Despre ce este vorba? Nu am pretenția originalității. Găsim informațiile necesare pe Wikipedia. Le reamintesc: Cuvântul *diaspora* provine din greaca veche și se referă la dispersarea unei comunități etnice sau a unui popor în lume. Există trei tipuri de dispersări:

1. DISPERSAREA FORȚATĂ: A se vedea, printre altele, ce s-a întâmplat cu Basarabia și Bucovina.

2. DISPERSAREA ÎN ABSENȚA DE ȚARĂ: palestinienii, kurzii etc.

3. O DIFICULTATE DE EXISTENȚĂ MOMENTANĂ SAU O ALEGERE A MANIEREI DE A TRĂI. Vă las libera alegere a manierei.

Dispersarea, sau diaspora, are 3 caracteristici:

1. CONȘTIINȚA și faptul de a revendica o identitate etnică sau națională. Unii români din diaspora, odată ce au pașaportul țării de adopțiune confundă asimilarea cu integrarea, considerându-se deja nemți, francezi, suedezi etc., mergând până acolo când vizavi de alți străini, cu toate că au rămas cu accentul inevitabil, nu-și mai recunosc țara de origine.

2. EXISTENȚA UNEI ORGANIZAȚII politice, religioase sau culturale. Deoarece românii nu beneficiază de o tradiție istorică îndelungată a diasporei, precum evreii, ce constituie un caz special, sau armenii, organizațiile amintite mai sus sunt fie inexistente, fie lipsite de o omogenitate suficientă care să le permită exercitarea unei influențe puternice pe diverse planuri: politic, cultural, religios etc.

3. EXISTENȚA DE CONTACTE sub diverse forme reale sau imagine cu teritoriul sau țara de origine. Contacte imagine ale românilor din diaspora există, dar cele reale au fost și sunt aproape inexistente din cauza obstrucției violente a regimului comunist și disimulată a autorităților neocomuniste. Există contacte oportuniste, a nu se confunda cu oportune, a unor români din diaspora, cu scopuri ce nu au nimic în comun cu patriotismul.

În consecință, diaspora românească, cea din timpul comunismului și a neocomunismului, are, în esența ei, puține lucruri comune cu o opoziție politică sistematică și organizată, puternică, de influență la care visau refugiații politici autentici. Nu trebuie uitat rolul nefast al bisericii ortodoxe românești în crearea de intrigi organizate de comun acord cu Securitatea. La Geneva există o comunitate românească care frecventează trei biserici. Una, foarte frumoasă, din lemn, de tip transilvănean, alta ce funcționează într-un spațiu închiriat de către biserica protestantă și ultima... cea rusă. În momentul organizării Loviturii de Stat disimulată în Referendum pentru destituirea președintelui în funcție, Traian Băsescu, neocomuniștii, ajutați, în special, de cei lipsiți de educație civică din țară, în inconștiența... lor, au dat vina pe diaspora în ratarea intențiilor guvernului epocii. **COMPLET FALS.** Cei din diaspora, pătrunși de conștiința națională, au votat împotriva destituirii președintelui Traian Băsescu. Conștienți de manevră (printre ei am fost și eu), nu puteau avea un rol decisiv fără românii din țară defavorabili referendumului și invers. Fenomenul s-a repetat, dar de o amploare și mai mare cu ocazia alegerii președintelui Klaus Iohannis. S-a dovedit astfel că cei mânăți într-adevăr de dragoste de patrie formează un întreg indivizibil, indife-

rent pe ce meridiane se află, că opoziția împotriva neocomunismului... a căpătat amploare.

Dezbinarea românilor a fost și rămâne o oglindă veridică a politicii antinaționale duse de comuniști și neocomuniști. Lipsa de educație civică și de conștiință națională implicit, necunoașterea regulilor elementare ale democrației au dat naștere ideii inepte potrivit careia românii din diaspora să fie privați de dreptul de vot în anumite cazuri(!), ca și când cetățenia română reprezintă drepturi și obligații variabile, în funcție de meridian și de politici partizane.

Așadar, în cazul de față, al meu, critica venită din partea cuiva din diaspora, îi va face pe mulți să scrâșnească din dinți, mai ales că vine din partea unui necunoscut. Dar vedeți Dumneavoastră, dragi cititori, a fi necunoscut este ceva relativ. O știți, de fapt, și dumneavoastră, nuanța. Așa că voi încerca să mă prezint. Dacă întrebăm un chelner cine a fost Richard Wagner sau Herbert von Karajan, acesta va da din umeri. Unii mai culți... vor spune că cele două personalități au cochetat cu național-socialiștii, pe limba lor, naziștii. Tot pe chelner dacă-l întrebăm de pictorul Luchian sau de sculptorul Jalea, aceeași atitudine. Nici Zamfirescu sau Horia Bernea nu vor avea șanse mai mari. Dară eu. O altă categorie, sunt multe, este constituită de nesimițiți sau cazuri clinice. Categoria compusă din chelneri, jucători de barbut și chiar unii mai răsăriți, precum un primar din Adâncata, o putem califica drept ignoranță. Alții cu bun simț, căci există și din aceștia, vor spune, cum să auzim dacă prin părțile noastre mass-media bucureșteană nu a pătruns și chiar dacă s-ar fi întâmplat așa, a fost extrem de rar vorba despre dumneavoastră, un diasporian! Dar categoria cea mai periculoasă este cea a impostorilor ce cultivă amnezia pentru a se pune în evidență ei și clică lor.

Clica îndrăgostită de propriile palme ce nu se pot dezbăra de vechiul obicei al activiștilor de partid de a aplauda în masă la un semnal oficial... Aceștia au în loc de creier o pădure de palme și un sentiment narcisist ce le dă impresia că aplaudând pe cei mult iubiți... se aplaudă pe ei înșiși. Se congratulează între ei având impresia că, la rândul lor, sunt foarte inteligenți.

Autorul acestor rânduri se numește Alexandru Trifu, artist plastic, refugiat politic din 1980, dublă cetățenie, așa cum am mai spus, pe care Nicolae Ceaușescu l-a privat de cetățenia română, prin decret prezidențial, deoarece a fugit... Sunt deci puțin mai în vârstă decât domnul Andrei Pleșu și de același leat cu domnul Gabriel Liiceanu. Cei doi sunt mari prieteni. Le spun domni, deoarece este formula adoptată de neocomunism, dar ca orișice grefă prost implantată este respinsă în vremuri normale... Să dovedim totuși puțină îngăduință *tov.-ilor*¹ și să păstrăm bunele maniere. Dar să continuăm cu scurta mea prezentare. Dacă mă refer la generația mea, am avut ca referință profesională și politică doi prieteni din copilărie, Horațiu Rădulescu și Costin Mioreanu. La prima vedere, poate părea curios că nu am avut în acest sens ca referință plasticieni, ci muzicieni.

La prima vedere, căci pentru mine lumea artelor este un tot, iar alegerile în viață, cred, sunt condiționate de conjuncturi pe care nu le controlăm întotdeauna, fapt ce nu ne împiedică să urmăm ceea ce ne dictează conștiința și nu interesele efemere.

Muzica a fost și a rămas pentru mine un complement indispensabil în munca mea de artist plastic. Horațiu Rădulescu, compozitor de renume internațional, ca și Costin

¹ *Tov.-ilor* – prescurtare de la *tovarășilor*; așa își spuneau între ei activiștii de partid în perioada comunistă.

Miereanu au fost menționați în *Larousse – musical* din timpul vieții. În plus, Costin Miereanu a fost profesor emerit al Universității Sorbona și Doctor Honoris Causa al aceleiași universități. Amândoi au fost studenți ai tatălui meu, care a fost profesor la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București, la catedra de pedagogie și psihologie. Consacrarea lor pe plan profesional la nivel internațional nu a alterat în timp relațiile noastre, spre deosebire de alte persoane din țară și străinătate care odată ajunse la un nivel social important au considerat necesar să mă facă să simt unde sunt ei și unde sunt eu, adică mult mai jos. Fiecare cu criteriile lui. Cu cei doi prieteni amintiți mai sus am colaborat la elaborarea a patru DVD-uri, eu cu desenele și picturile, ei cu ilustrația muzicală. Unul dintre acestea, numit *Homo Ludens* sau *Mitul lui Sisif*, la propunerea lui Horațiu Rădulescu, cu care am fost de acord, a fost proiectat la Sibiu cu ocazia manifestărilor din anul 2007, când Sibiul a fost capitala europeană a culturii. Pe afișul oficial figurează numele meu și al lui. Nu i-a fost rușine cu un NECUNOSCUȚ.

Iată ce spune, printre altele, criticul de artă Pavel Șușară în *România Literară* nr. 31, anul 2009, când am împlinit 69 de ani, în articolul intitulat „*Un artist revoltat*”: „...a cărui aniversare trebuie consemnată ca un eveniment în viața noastră artistică”. Mulțumesc, domnule Pavel Șușară! Tot dânsul mai spune cu această ocazie: „...după cunoscuta întrebare augustiniană, dacă nimeni nu întreabă, este simplu, dar dacă întrebarea chiar este pusă, lucrurile devin cu adevărat complicate”. Închei citatul. Tot domnul Pavel Șușară mi-a făcut onoarea să figurez în cartea dânsului „*Amore, more, ore, re*” cu numeroase reproduceri ale lucrărilor mele.

Profit de această ocazie să mulțumesc doamnei Ramona Strugariu care a acceptat să figurez în cartea dânzei de

poezii „*Lazăr nu era orb*”, cu lucrări de grafică ce fac parte dintr-un ciclu de 83 de desene denumit *Lao-Tzeu*. Cele două cărți au apărut la Editura Tracus Arte, în 2014. O talentată poetesă descoperită, spre cinstea lui, de domnul Pavel Șușară. Tot domnul Pavel Șușară, în cadrul emisiunii *Oul Pătrat*, a vorbit de un volum de desene al meu. Tot NECUNOSCUȚUL a mai dat un interviu la TVR Internațional de aproximativ 55 de minute în cadrul emisiunii – *Români fără frontiere* – unde ataca și problema diasporei, punându-și mari speranțe în reluarea legăturilor dintre românii despărțiți de aleasurile istoriei, de asemenea la radiodifuziunea română unde subliniam fenomenul contemporan, indezirabil, al stricării limbii române, vulgarizarea ei, în ultimul timp. Sunt menționat în „*Dicționarul Artiștilor Români Contemporani*”, autor Barbosa Octavian, Editura Meridiane, 1976, pagina 485, sunt membru UAP, am avut expoziții personale și colective, una dintre ele la sala Dalles, ocazie cu care am fost remarcat de criticii de artă Argintescu Amza și Dan Hăulică. Ziarul unde a apărut critica, cred că *Scânteia*, a pus la începutul articolului fotografia tabloului meu.

Am fost profesor de desen la mai multe școli de muzică. Sunt în catalogul *Artiștii Români în Vest*, apărut în trei limbi, franceză, engleză, română, redactat de un colectiv format din doamnele Gabriela Carp, Ana Maria Covrig și domnul Lionel Scânteie, sub conducerea reputatului critic de artă Ionel Jianu care mi-a făcut onoarea să mă primească la dânsul acasă, la Paris. Sunt menționat în *Dicționarul Artiștilor Elvețieni din secolul XV până în ziua de azi* etc.

Nu trebuie să uit să-i mulțumesc domnului Petre Cichirdan, om de cultură din Râmnicu Vâlcea, care într-una din publicațiile coordonate de domnia sa, *Cultura Vâlceană Ars Mundi*, face un lung comentariu al cărții

mele, remarcată și de domnul Pavel Șușară, numită „*Pleurer, Rire, Dire*”, carte editată la Geneva în 100 de exemplare numerotate și semnate. Tot dânsul a distribuit pe Internet, pe YouTube cele trei DVD-uri făcute de mine împreună cu Horațiu Rădulescu și Costin Miereanu. Colaborarea mea din ultimul timp cu domnul Petre Cichirdan, concretizată în ajutorul de neprețuit dat în tehno-redactarea cărții mele „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, o consider exemplară pentru doi români pe care distanțele nu i-au înstrăinat, ci dimpotrivă i-au apropiat cu mintea și cu sufletul.

Spre deosebire de cei plătiți în mod expres să se ocupe de reluarea temeinică a legăturilor dintre românii de pe toate meleagurile, ICR¹, condus până mai de curând de domnul Horia Roman Patapievici, face o operă de așa-zisă psihanaliză, considerând poporul român o fecală. Acest domn confundă nația cu poporul, în plus pune pe același plan cu acestea gunoaiile comuniste și post comuniste ce continuă să se răspândească și să infecteze întreaga societate românească. Un medic îmi spunea, și pe bună dreptate, că oamenii, în general, mănâncă ce le place și nu ce le face bine.

Atenție la ce mâncați, domnule Horia Roman Patapievici, poate să vă dăuneze sănătății ceea ce preferați ca desert...

Dar să revenim la subiectul principal al articolului și anume lipsa de educație, instrucție și cultură, cauza majoră a ororilor la care asistăm azi în lume și a celor ce se întâmplă în țara noastră, în particular. Nu întâmplător am urmărit emisiunea de 50 de minute pe TV Cultural, cu tema educației ce făcea parte dintr-un ciclu despre umor, despre cei

¹ ICR – Institutul Cultural Român

nesimțiți (interesant ca problematică), despre prostie, trufie, calomnie, speranță, serial ai cărui protagoniști, unici și nesiliți de nimeni, sunt domnii Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu. Cum să nu fii zdrobit de atâtea cunoștințe în varii domenii. Am o mare speranță ca Editura Humanitas să editeze noua „*Cioclopedica română neocomunistă*” să vedem și noi, muritorii de rând, ce este aia cultura. Nu știu de ce m-am gândit și de această dată la o carte denumită „*Flaubert și imperiul prostiei*”, texte reunite și prezentate de Anne Herschberg Pierrot, Editura Nouvelles Cécile Defaut, 2012. Descoperim astfel că problema prostiei l-a preocupat toată viața pe Flaubert. Nu degeaba. În cartea sa „*Bouvard și Pécuchet*”, două personaje (ce coincidență stranie...) ce-și propuseseră să devină enciclopedice, eșuează în experiențele lor din agricultură sau în cele cu sterilizarea conservelor, eșec datorat, din punctul lor de vedere, cărților și nu faptului că ei nu au înțeles nimic din cele citite. Ar fi o temă interesantă pentru cuplul nostru care a călătorit foarte mult: De ce roșia occidentală are coaja mai groasă decât cea de origine românească? Sau de ce nu se vinde telemeaua românească, în schimb cea bulgărească da, în Elveția? În cele din urmă Bouvard și Pécuchet își dau seama de lacunele lor, de capacitatea lor redusă de a asimila cunoștințe noi.

Drama conferențiarilor noștri este că nu realizează interstițiile intervenite în puterea dâșilor de memorizare și emit banalități cu aerul cel mai prețios din lume. Printre altele, poate le-a scăpat filozofilor noștri, căci sunt și filozofi, că reflectând la zicala „Tăcerea este de aur” sau la ceea ce a scris Marc Aureliu în lucrarea „*Gânduri către Sine Însuși*” putea fi eliminat pericolul de a se face de râș și la televiziune.

În sfârșit, ce televiziune! Le recomand și pe Lao-Tzeu care spunea că „Prețul ce trebuie plătit de un creator este de a se uita pe sine însuși”.

Vanitatea, vanitatea este un păcat, domnilor neocreștini. Și apropo de televiziune, iată ce scrie Yvan Audouard în cartea sa „*La connerie n'est plus ce qu'elle était*” (Prostia nu mai este ce a fost), Editura Plon, 1993, adresându-se astfel lui Jacques Séguéla (publicitar ce a contribuit foarte mult la câștigarea alegerilor prezidențiale de către François Mitterrand) și lui Bernard-Henry Levy, filozof: „Tuturor celor a căror inteligență asigură promovarea prostiei”. Acești domni monopolizaseră televiziunea franceză. Nu trebuie uitat că aceasta este cuibul de neatins al stângii franceze.

Tot pe această linie voi aminti și pe Nasr Eddin Hodja căruia un text foarte vechi îi decernează titlul de „Idiot complet”. Acest personaj mitic care nu se știe exact dacă a existat, dar are valoare de simbol, a rămas în imaginarul turcilor, arabilor și persanilor ca „Divinul Hodja”, cel ce în meditațiile sale filozofice a pus accentul pe necesitatea de a se elibera de serios, soluția cea mai sigură de a-și cuceri libertatea de spirit. Lipsa umorului a provocat milioane de victime de-a lungul istoriei, comunismul fiind ultima dovadă, ce se perenizează din păcate, contrar fantasmagoriilor susținute de către unii oameni.

Domnilor conferențieri, sechelele comunismului vi se văd pe față chiar și când nu vorbiți. Îmi permit să fac această afirmație, deoarece și eu și domnii Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu am urmat școala primară, liceul și studiile universitare pe timpul comunismului. Este adevărat, domnul Gabriel Liiceanu nu a fost membru de partid (comunist), așa cum am fost eu și domnul Andrei Pleșu. Diferența dintre mine și dânsii o putem pune sub semnul zicătorii

„Spune-mi cu cine te împrietenești ca să-ți spun cine ești”. Prieteniiile mele le descriu pe larg în cartea mea, „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”. Recunosc, nu am fost de la bun început un lucid precoce. Dar pe parcurs m-am lămurit, părăsindu-i treptat pe cei pe care-i credeam cu conștiința curată, dar care s-au dovedit, în cele din urmă, a fi oameni de nimic. Hotărâre supremă: mi-am părăsit țara. De fapt nu țara pe care mi-am iubit-o și o iubesc în continuare, ci un regim care m-a făcut să mă simt străin în patria mea. Desigur, nu toată populația dorea să fugă... peste graniță, trecând înot Dunărea. Unii au privit cu stoicism situația, preferând să fie tratați de paria decât să colaboreze cu noile autorități, în așteptarea unor vremuri mai bune. Alții s-au mulțumit cu firimiturile aruncate ca la câini după ce stăpânul a terminat ospățul, în timp ce încăpățânații manifestă putrezeau în închisori, la stuf, la Canalul Dunăre-Marea Neagră. Alții au colaborat voios chiar nefiind membri de partid asigurându-și, ziceau ei, viitorul.

Domnul Gabriel Liiceanu are o veche și strânsă legatură cu domnul Andrei Pleșu, încă de pe timpul comunismului pur și dur, amândoi urmând facultatea fără frecvență, ramura filozofie, de la Păltiniș, fiind printre cei zice-se pregătiți în ascuns de domnul Constantin Noica, ca viitori intelectuali de nădejde ai noii societăți românești de după comunism. Ocazie cu care au studiat în ascuns pe nazistul... Nietzsche. Totul într-o discreție absolută, tot așa-zice-se, ca Securitatea să nu știe nimic despre planurile unui dușman al poporului dovedit și inculpat de justiția populară. Nici mai mult, nici mai puțin „*Misterele Parisului*”. Un adevărat *Rocambole* de unde și numele de roman rocambolesc, nu-i așa? Cum planurile de acasă nu se potrivesc cu cele din piață, domnul Andrei Pleșu, cu naivitatea-i legendară,

cade într-o cursă diabolică a Transcendenților. Este prins cu mâța-n sac și este exmatriculat... din rândurile Partidului Comunist. De bună credință... recunoaște că a participat la unele ceremonii ale Transcendenților, dar că altădată nu o să mai facă... Și, ca să dovedească că pocăința este reală, a scris două scrisori secretarului general al Partidului Comunist român, Nicolae Ceaușescu, în care se scuza ca orișice om civilizată. Cere să fie repus în drepturi, drepturile inițiale ale dânsului fiind apartenența la Partidul Comunist și lucrător... la Institutul de Istoria Artei. Dar nu i-a mers redempțiunea¹ sinceră și i s-a stabilit domiciliu forțat... la Tescani. Voi relata cititorilor că am cunoscut personal pe cineva ce a trăit o aventură... neplăcută tot cu conducerea Partidului Comunist român. Dar cu reacții mult mai demne decât ale filozofului... Andrei Pleșu. Acest cineva se numea Belu Zilberstein, zis Belu Zilber, care, după ce a fost condamnat la moarte de Gheorghe Gheorghiu Dej și Ana Pauker, apoi pedeapsa i-a fost comutată în închisoare pe viață, a fost în cele din urmă grațiat de Nicolae Ceaușescu. Menționez că Belu Zilberstein a făcut parte din delegația română la tratativele de pace cu rușii de la Paris. La eliberare i s-au propus din nou funcții importante, dar a refuzat, predându-și în același timp carnetul de partid. În schimb, domnul Andrei Pleșu a colaborat imediat cu autorii comuniști ai Loviturii de Stat, cu autorii mascaradei macabre de la Timișoara ce au făcut de răs țara noastră în fața întregii Europe, cu autorii mineriadelor ș.a.m.d. Căci cum se poate numi altfel acceptarea postului de ministru de externe și de ministru al culturii? Toate lucrurile au, în cele din urmă, explicația lor implacabilă în logica ei.

¹ Redempțiune – spășire.

Să trecem peste cei șapte ani de acasă, fundamentali în atitudinile ulterioare ce vor constitui treptat personalitatea fiecăruia dintre noi. Să trecem ca să nu se lase impresia că facem o anchetă riguroasă, inchizitorială. În plus, nu am intenția nici de a căuta ce au făcut bunicii și străbunicii, să răsfoiesc buletinul oficial al unor vremuri revoluate... Iată explicația, ce mi-am dat-o eu, comportamentului celor doi criticiști: EDUCAȚIA asimilată pe parcursul timpului de care am beneficiat... și eu, dar pe care am respins-o în final.

Cine erau șefii clicii ce aveau în mână destinele culturii românești pe timpul comunismului? Nu voi da decât două exemple: Tamara Dobrin și Paul Popescu Neveanu. Pe Tamara Dobrin am cunoscut-o personal ca student, având-o profesoară de pedagogie și psihologie la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”, același pe care l-a absolvit și domnul Andrei Pleșu, dacă nu mă înșel. Pe Popescu Neveanu, celălalt ghid spiritual al Cooperativei Educative de Stat „Avântul Prăbușirea”, tatăl meu l-a cunoscut foarte bine. Capacitățile dânsului, sau mai bine zis incapacitățile, și le-a dezvoltat și au culminat sub lumina moscovită, prin doctoratul consfințit la Leningrad. *Tov.* Paul Popescu Neveanu, din dragoste nu pentru Dunăre, ci pentru Neva! *Tov.-ul* la început, căci mai târziu a devenit domn..., a fost numit în 1956 director al Casei de Cultură Studențești din Centrul Universitar ce purta numele lui Grigore Preoteasa, înalt demnitar comunist. Casă de cultură... transformată în tribunal ce condamna studenții și profesorii care nu se încadrau în ideologia, în educația comunistă, ce aveau o atitudine ostilă, revizionistă, contrarevoluționară ș.a.m.d. O mascaradă scabroasă ca de altfel întregul sistem de învățământ comunist. Paul Popescu Neveanu a scris o introducere

în psihologia militară ceea ce i-a folosit probabil la dirijarea numitei Case de Cultură. Cu metode inspirate din epurărilor staliniste, KGB-iste.

Domnul Gabriel Liiceanu a fost șef de promoție, licențiat în filozofie și psihologie clasică (!) sovietică (!) a Universității din București, anul 1965. Poate crede cineva că în acei ani, a fi șef de promoție nu era egal cu însușirea deplină a filozofiei marxist-leniniste, a socialismului zis științific? Nu trebuia mirul Tamarei Dobrin sau al lui Popescu Neveanu sau, sau..., fără de care nimic nu mișca pe planul așa-zis educațional, ideologic? Cercetător la Institutul de Filozofie, Liiceanu s-a ocupat cu studiul filozofului german Martin Heidegger cunoscut pentru atitudinea sa antisemită.

În consecință, a dispus de o derogare specială, de o mare libertate ce nu era acordată muritorilor de rând în comunism. De la cine? Ghici ghicitoarea mea. Nu știu de ce-mi veni în minte cu această ocazie povestea cu Janus sau istoria KA și BA din antichitatea egipteană ce ridică problema CINE SUNTEM. Oare să fie chiar așa misterios domnul Gabriel Liiceanu? Ca să nu se spună că am prejudecăți las totală libertate cititorilor să hotărască dezlegarea enigmei... Pentru mine nu este nici urmă de îndoială, dar îmi rezerv dreptul de a avea micile mele secrete...

Să revenim la emisiunea despre educație a fraților Brothers, Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu. Am o rugămintă, pentru cei care eventual vor citi articolul... meu. Să se uite pe internet și să caute „*Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu despre educație*”; să vizioneze emisiunea cu multă răbdare. Să nu se creadă ca sunt un mitoman, unul ce aude voci. Pentru mine emisiunea este un festival de impostură și implicit de amatorism. M-am întrebat cu această ocazie ce au înțeles

aceștia din filozofia germană pe care se laudă că o cunosc aproape pe dinafară. Timp de mai bine de 25 de ani aceste personaje au activat sub oblăduirea neocomunistă, continuând să dea lecții fără întreruperi.

Emisiunea ce s-ar putea denumi TACLALÉ sau POVEȘTI DE ADORMIT COPIII este traversată de O MARE UIMIRE permanentă ca și când principala activitate a dâșilor, timp de un sfert de secol, a fost să MOȚĂIE. Fac critici care de care mai hazlii, au un umor puțin cam special... Au găsit și o soluție finală privind educația: profesorii, cadrele didactice, să-și iubească copiii, elevii și studenții, astfel împușcând dintr-o singură lovitură doi iepuri. Primul iepure, iubirea ca metodă pedagogică în sine, trebuie să recunoaștem o mare viziune științifică, atenție totuși la pedofili, iar al doilea iepure, o nouă dovadă de buni creștini, propovăduind iubirea aproapelui. Dar soluția propusă nu a venit instantaneu, deoarece la întrebarea domnului Gabriel Liiceanu, cum să ieșim din dificultățile actuale, adresată domnului Andrei Pleșu, acesta răspunde cu o sinceritate dezarmantă: NU ȘTIU. Dar zicându-și dânsul că nu este de demnitatea sa să lase impresia de ignorant aruncă în luptă arma fatală, IUBIREA. Cam bizară reflecție din partea cuiva plin de distincții, precum generalii sovietici de medalii. Ce să-i faci, așa se întâmplă când ai idea fixă că o dezbatere democratică se rezumă la un monolog pe două voci. Așa înțeleg dâșii diversitatea de opinii. Doi amici de lungă durată se întâlnesc și hotărăsc să nu admită în cercul dâșilor elitar voci dușmănoase, contradictorii. Cred că ar fi bine ca preopinienții noștri să facă un turneu prin Elveția, să miroasă aerul curat al democrației și tradiția pedagogică îndelungată a acestei țări. Există biblioteci dacă relații personale nu au. Cei doi pedagogi au și

nostalgii, amintindu-l pe filozoful Constantin Noica, citez pe domnul Andrei Pleșu: „Este omul nostru”. Formulare de o deosebită eleganță. Mai lipsea să spună din gașca noastră. Iar domnul Gabriel Liiceanu cu un aer de mare înțelept, vrând probabil să uimească telespectatorii eventuali ce-i priveau mai trăgând o țuică, debitează o concepție, însușită scrupulos de la mentorul dânsului, Constantin Noica. Iat-o: „Viața omului se împarte în trei perioade: 30 de ani de învățatură, 30 de ani de activitate și 30 de ani de bătrânețe.” Nici mai mult, nici mai puțin. Cu tot respectul ce-i port domnului Constantin Noica găsesc această reflecție complet stupidă. Se adeverește și cu această ocazie că geniile emit uneori enormități pe măsura lor. Diferența dintre cei doi discipoli și Constantin Noica este simplă: aceștia nu sunt genii. Am fost surprins, astfel, să constat că domnul Constantin Noica a găsit în nu știu ce statistici că durata de viață în România timpului era de 90 de ani. Ca să nu mă lungesc, apreciez că învățăm toată viața.

Socrate spunea că „Singurul lucru pe care îl știu este că nu știu nimic.” Artistul japonez Hokusai (1760-1848) afirma spre sfârșitul vieții: „În sfârșit am început să înțeleg ceva”. Educația este un proces infinit, domnilor, proces în care memoria generațiilor ne face să învățăm, să învățăm și iarăși să învățăm, să descoperim în permanență lucruri noi. Una dintre diferențele fundamentale între OM și animale este, de exemplu, că acestea nu au descoperit energia atomică, deoarece nevoia lor vitală nu este de a descoperi, ci de a se reproduce. O să mai observați, dragi cititori, multilateralitatea celor doi convertiți, zic dâșșii, de la studiul marxism-leninismului la liberalism și creștinism, la o gândire metaforică ieșită din comun. Nu de altceva, dar să înțeleagă tot prostul. Astfel vorbesc când unul, când altul de celulele

constitutive ale corpului omenesc și de cărămizile necesare în procesul de zidire, accentuează filozoful Andrei Pleșu, al personalității umane. Foarte subtil, trebuie să recunoaștem! Domnul Gabriel Liiceanu sosește cu o paralelă amețitoare între cutremure și caracterul uman, remarcând poporul japonez care nu se mai sperie așa ușor de cutremure naturale și sociale, deoarece în decursul timpului și-a construit o solidă educație bazată pe confucianism. Uluitor. Ce putem să deducem altceva decât că religia creștină a fost dăunătoare poporului român în special. Polivalenții noștri găesc, în stufărișul discursului lor, timp să atace și problema remunerăției deficitare, ce surpriză, a corpului didactic, a medicilor etc. Domnul Andrei Pleșu, puțin șugubăț, aruncă un termen englezesc *Know how*, așa ca să mai învățăm și noi ceva, pe care-l traduce prost. Adică în loc de *Know how* – „bagaj de cunostințe” – spune că acesta înseamnă „descurcă-te”.

În varza opiniilor..., înflorită pe ecran, găsim că mitocanul are un mers de mitocan, un scop teribil privitor la Spiru Haret, cum că acesta are un crater cu numele dânsului pe lună, că bunicul domnului Gabriel Liiceanu a înființat o bancă agricolă și câte și mai câte.

Pe scurt, o ciulama sleită în care ne prindem degetele după obiceiuri ancestrale. Falsa ingenuitate a domnului Gabriel Liiceanu și amnezia mimată comună ies în evidență ca la un semnal când domnul Gabriel Liiceanu pune o întrebare retorică maestrului din față: „Cum se face că între cele două războaie mondiale, țara noastră, România, a cunoscut un progres excepțional la toate nivelurile?”. Întrebare foarte originală al cărui răspuns se știe de mai bine de 50 de ani.

Culmea relei credințe, căci pedagogii noștri sunt reprezentativi și în acest domeniu, o constituie și interogația domnului Gabriel Liiceanu, „Seamănă învățământul de azi

cu învățământul pe care l-am prins?! (s.n.) noi sau părinții noștri?”. Nu se poate trage o concluzie unică bazându-se pe două premise complet opuse. Cum este posibil ca un profesor să dea dovadă în primul rând de o asemenea lipsă de logică, dar și de impostură când lansează o afirmație pretins subliminală, punând în același sac învățământul părinților noștri și cel al generației noastre îngropat în noroiul comunist. Și munca... de amnezie practică de comunism și neocomunism continuă, plecând pe direcții ce nu au niciun interes imediat pentru învățământul românesc, cum ar fi problemele de informatică. Căci învățământul românesc are nevoie de o reformă totală, structurală, de la școala primară până la universitate. Capacități există, dar sunt asfixiate în continuare de incompetența și impostura responsabililor politici cu a lor curte de iresponsabili. Și ca să nu rămână impresia că fac referință la generalități voi încerca să fiu cât mai precis.

Cu ocazia emisiunii amintite, diletanții și așa-zișii noștri amnezici nu fac nicio referință la o lucrare foarte clară privind învățământul românesc până la instalarea puterii ilegitime neocomuniste și anume teza de doctorat a doamnei Tudosiu Silvia-Nicoleta, condusă de academicianul profesor doctor Dinu C. Giurescu, ce tratează despre principiile sistemului de învățământ sub regimul democrat popular și socialist, acoperind anii 1947-1989. Orișicine citește această teză poate observa tragedia sistemului sau mai curând a antisistemului de învățământ românesc ce continuă până în ziua de azi, pe care domnii noștri pedagogi de ocazie o ocul-tează, în plus, o amestecă cu situația de dinainte de război pe care cu două clipe mai înainte o laudau. Acești șugubeți nu pomenesc nimic de deformarea istoriei națiunii române pe timpul comunismului, deci al lor și al meu. Nu critică

puzderia de miniștri ai învățământului ce s-au perindat de-a lungul a mai bine de 25 de ani, pentru ca să nu se schimbe nimic în educația tinerelor generații. În schimb, au găsit motiv de ironie la adresa profesorilor nepregătiți. Oare să nu se fi găsit niciun cadru didactic pe care să-l citeze, ce a avut inițiative laudabile, dar avortate din lipsă de ecou? De ce domnii noștri atoateștiutori nu au făcut propuneri concrete? De ce nu au avut inițiativa să invite la emisiune măcar un cadru didactic, în afară de profesorul Gabriel Liiceanu care oricum era imaginea în oglindă a adevărilor confecționate de profesorul Andrei Pleșu? Cum se face că cei doi popi răspânditori de lumină nu vorbesc nimic despre slavizarea limbii române pe timpul comunismului, de pocirea cu anglicanisme prost sinonimizate și cu țigănisme patente? Căci minciuna sfruntată, tipică comunismului, are în bagajul ei și omisiunea. Gândirea... unică ce a făcut ravagii nu numai astăzi, ci și în trecut nu le spune nimic, printre altele, domnilor pedagogi? Lupta împotriva ei fiind, în domeniul educațional, un mijloc de păstrare a identității naționale și a diversității vitale caracteristice unei umanități libere, democratice.

Dacă tot au făcut turism intelectual și au adunat distincții în Germania, nu au auzit de Johann Gottfried Herder născut în 1744 la Mohrunge, în Prusia orientală, și Johann Wolfgang Goethe principali actori ai luptei împotriva gândirii unice franceze? Lor alăturându-se pastorul elvețian Johann Caspar Lavater și constituind frontul principal al luptei amintite mai sus.

Esențialul preocupării lui Johann Gottfried Herder a fost de natură patriotică și anume ce trebuie făcut pentru ca națiunea germană, politic fragmentată, să aibă conștiință națională și acces la o cultură deosebită, variată și nu

uniformizată. În acest proces, dezvoltarea culturii naționale și libertatea de expresie sunt indisociabile. Găsim această preocupare în opera sa de importanță majoră „*Fragmente privind noua literatură germană*”. Problema limbii ocupă un loc central în gândirea herderiană. Aceasta reprezintă o parte din bagajul istoric al unei națiuni. Ce constituie o națiune, spune Joseph Ernest Renan, filozof și istoric francez (1832-1892): este un bogat bagaj de amintiri. „...Că un individ este rezultatul unui lung trecut de efort, de sacrificii și devoțiune; cei de dinaintea noastră ne-au făcut ceea ce suntem.”

Subiectul eredității a fost un capitol important tratat de profesorul de pedagogie și psihologie Alexandru Trifu uitat de conferențiarilor noștri în vârtejul... amintirilor lor cam trunchiate despre făuritorii culturii românești. Omisiunea nu este o bună cărămidă, domnilor erudiți, ca să amintesc una dintre metaforele subtile... ale domnului Gabriel Liiceanu.

Educația, fapt ce le-a scăpat, printre altele, pedagogilor noștri, face parte dintr-un ansamblu ce definește o națiune: continuitatea, omisă de comunism, cu marii strămoși, cu virtuțile lor, limba, monumentele culturale, folclorul nu cu manele, imnul național, steagul, celebrări ale patrimoniului istoric, cultural, dacă e să mă rezum numai la acestea, elemente ce nu pot trăi decât prin adeziunea colectivă și nu prin dezbinarea provocată de comunism și neocomunism. Dacă ar fi să mă limitez numai la un exemplu al operei distructive comuniste și neocomuniste să ascultăm limba moldovenească sau limba transilvăneană și să le comparăm cu cea folosită pe malurile Dâmboviței, un summum de mitocănie ce face pași mari în infectarea întregii societăți românești. Având în vedere cele de mai sus cu ce se poate

făli domnul Andrei Pleșu, cu Muzeul Țăranului, de exemplu? Un muzeu inutil având în vedere în primul rând existența Muzeului Satului.

Marele nostru democrat și pedagog a atribuit conducerea generală a Muzeului Satului pe baza unei vechi prietenii, act de cultură descris cu amănunte în cartea mea..., pictorului Horia Bernea. Pe ce bază? Iat-o: întâi și întâi, deoarece tatăl lui Horia Bernea, a fost un etnolog și sociolog de valoare. Probabil domnul Andrei Pleșu cu ale dânsului studii aprofundate în materie de psihologie, capitoul ereditate, deținea un argument științific în numirea lui Horia Bernea în postul sus menționat. Amintesc că ereditatea nu este o acumulare matematică de calități și care zboară ca săgeata indo-europeană tot mai sus. Mai sunt și accidente.

În sfârșit, cine nu riscă, nu câștigă. S-a riscat și s-a pierdut. Demonstrez în cartea mea. Dar să continuăm. Pictorul Horia Bernea avea în bagajul dânsului următoarele studii cu care s-a prezentat în biroul de director general: Facultatea de matematică, cursuri accelerate – 1957-1959, Școala Tehnică de Arhitectură 1959-1965, apoi o școală mai scurtă, căci timpul trece repede, Institutul Pedagogic, secția desen, țin să afirm că se făceau de toate, 1962-1965. Numirea acestei capacități etnografice și sociologice s-a făcut fără concurs de dosare, ci exact ca pe timpul comunismului: AȘA VREAU ȘI GATA. Ce să mai spui când directorul nostru general a primit și un premiu european. Doar este arhicunoscut faptul că întreaga Europă este cu ochii pe noi și la curent cu tot ce au făcut geții, tracii și dacii prin regiune. Una dintre dovezi a fost atunci când cu RIVOLUȚIA posturile de televiziune franceze transmiteau imagini din țarăacompaniate de muzică sârbească. După cum vedem, un exemplu foarte pedagogic de deontologie, democrație și

grijă pentru istoria națiunii române. Dar domnul Andrei Pleșu este un perseverent.

Mai recent, după principiul na-ți-o ție, dă-mi-o mie sau, căci educația se face din copilărie, având exemplul jocului francez pentru copii, numit *Le Jeu de la Barbichette*, domnul Andrei Pleșu, fondator al Colegiului Noua Europă, a devenit cetățean de onoare european pe anul 2014. Iată mai întâi jocul franțuzesc pentru copii amintit: sunt numai doi parteneri, care stau față în față, se privesc ochi în ochi, se țin de bărbie și cântă împreună un cântec caraghios. Nu au dreptul să râdă și nici să surâdă. Cel care râde primul ia o palmă de la celălalt. În cazul nostru a fost eliminată palma, deoarece partenerii sunt pacifiști, cu riscul ca jocul să-și piardă din farmec. Mai concret. Cine l-a propus pe domnul Andrei Pleșu, Comisiei Europene ce dă astfel de premii? Domnul Andrei Preda, parlamentar, căci suntem în democrație, fost beneficiar al unei burse date de Colegiul Noua Europă al cărei fondator a fost domnul Andrei Pleșu. Totul, nu-i așa, foarte transparent ca să nu se creadă în aranjamente. Iată un nou exemplu pedagogic de educație civică dat tinerelor generații. Dat cu un aer serios și pompos.

Nu aș dori să se creadă că vreau să-l persecut pe domnul Andrei Pleșu, de aceea voi pomeni în continuare pe prietenul dânsului, domnul Gabriel Liiceanu. Mă scuz, dar în acest caz voi fi puțin mai dur și voi caracteriza pedagogul *number two* ca pe un om ce și-a uitat la vestiar cea mai elementară noțiune de educație.

Cu ani în urmă, când încă mai credeam în dânsul, i-am oferit un cadou, dar nu în intenția de a corupe funcționari publici, ci cu speranța că legăturile dintre românii din țară și diaspora sunt pe drumul cel bun. I-am oferit cartea mea cu titlul „*Pleurer, Rire, Dire*”, editată numai în 100 de

exemplare, numerotate și semnate, sponsorizată de Rolex, marcă elvețiană de ceasuri cu renume mondial. Această carte se află în bibliotecile a șase muzee: Muzeul Național Elvețian, Muzeul de Artă și Istorie din Geneva, ce va deveni unul dintre cele mai importante muzee din Europa în urma refacerii lui de către arhitectul francez Jean Nouvell, departamentul obiecte prețioase, Muzeul de Artă Modernă și Contemporană din Geneva, Fundația François Pinault din Italia (Veneția), Kunstbibliothek Staatliche Musee din Berlin – Preussischer Kulturbesitz, Muzeul Paul Dini, Villefranche-sur-Saône, Franța. Se mai află de asemenea în Biblioteca Universitară din Geneva și Biblioteca Națională a Elveției. În plus, presupunând că-l interesează problemele de pedagogie i-am trimis și broșura tipărită de Universitatea din Geneva, care se afla în bibliotecă, cu titlul „*Une nouvelle définition du jeu*”. Autor, tatăl meu, profesorul doctor de pedagogie și psihologie, Alexandru Trifu. Credeți că mi-a răspuns? Darmită să-mi mulțumească. Am telefonat de nenumărate ori secretarei dânsului. Aceasta nu era la curent cu nimic. Cum să cred așa ceva, deoarece în cazul că m-aș fi păcălit cu adresa poșta elvețiană funcționează totuși. Am făcut cercetări să văd dacă nu s-a pierdut. Nici vorbă. Enervat i-am spus secretarei să-i comunice domnului Gabriel Liiceanu că este un nesimțit. Iată cine se prezintă la Televiziunea Română Culturală să dea lecții de educație. Ce au scris domnii Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu pe marginea subiectului educației și pedagogiei educației? Nimic. Normal, căci nu au nicio pregătire. Au rămas la un stadiu rudimentar de pedagogie generală. Le-aș da o bibliografie de pedagogie aplicată la mai multe domenii, dar este o evidență că-i prea târziu.

Am avut dovada de cel puțin o bună creștere a unor oameni din Franța, din Elveția și din țară. Voi începe cu Jean d'Ormesson, scriitor și membru al Academiei Franceze. I-am trimis cartea, deoarece într-una din operele domniei sale vorbește foarte elogios la adresa compatrioților noștri Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionesco și mulți alți români. Acest OM mi-a telefonat seara acasă, spre surprinderea mea, deoarece până atunci nu avuseserăm niciun contact, să-mi mulțumească și să mă întrebe dacă poate să mă ajute cu ceva. Aceasta nu a fost îndeajuns, în plus mi-a trimis și o carte de vizită destul de mare în care reiterează mulțumirile și transmite soției mele complimentele sale. Trebuie să o menționez de asemenea și pe fiica lui Eugen Ionesco, doamna Marie France Ionesco. Un elvețian, în chip de mulțumire, mi-a făcut o carte cu câteva reproduceri după lucrările mele, intitulată „*Omagiu pictorului Trifu Alexandru*”. Ca să nu pomenesc decât câțiva. În țară, primul care a primit cartea a fost criticul de artă Pavel Șușară, acesta menționând-o ulterior într-un lung articol scris cu ocazia aniversării zilei mele de naștere și apoi în emisiunea OUL PĂTRAT. Un alt român ce a făcut o lungă recenzie într-una din publicațiile sale, *Cultura Vâlceană – Ars Mundi*, se numește Petre Cichirdan. Acești doi oameni deosebiți, domnul Pavel Șușară și Petre Cichirdan pot fi exemple în cultivarea legăturilor cu diaspora românească. Cu domnul Petre Cichirdan corespundez destul de des, împărțându-ne punctele de vedere asupra diverselor evenimente din țară, avem un dialog permanent chiar dacă uneori avem opinii diferite în aprecierea unor fapte de cultură. Dânsul s-a ocupat de difuzarea și comentarea pe internet, pe YouTube a trei DVD-uri ce reprezintă colaborarea mea cu doi muzicieni români de renume internațional, amintiți mai la început,

Costin Mioreanu și Horațiu Rădulescu. Domnul Pavel Șușară, fapt unic din partea unei personalități culturale românești, a acceptat 2.000 de lucrări ale mele ca să le facă cunoscute în țară. Cadoul meu, făcut, prin intermediul criticului de artă Pavel Șușară, țării. Bineînțeles niște înțelepți vor spune că le-am dat ca să scap de ele.

În acest caz, voi răspunde că le lipsesc informații esențiale despre cerere și ofertă care sunt legate de situația economică și politică generală plus manipularea pieței de desfacere, internațională, de către un număr restrâns de actori. Un prim fenomen a avut loc în anii 1980 când foarte mulți galeriști importanți fie au dat faliment, fie s-au sinucis din cauza stocurilor foarte mari plus coborârea vertiginoasă a prețurilor. Am cunoscut personal la Geneva pe unul dintre ei care avea o galerie și la Berlin. A plecat la Londra unde joacă rol de intermediar. În perioada amintită cota lui Andy Warhol, ansamblul lucrărilor, un miliard, a scăzut la aproape jumătate. Acord un spațiu important în cartea mea acestui subiect.

Al doilea fenomen, se referă la producția artistică mondială care este enormă și nu toți artiștii au acces la muzee sau la alte instituții ce se ocupă cu conservarea și difuzarea operelor de artă. Nu trebuie uitat bineînțeles fenomenul de modă. Faptul că domnul Pavel Șușară a acceptat să primească și să gireze o foarte mare parte din munca mea de 30 de ani nu trebuie privită ca o debarasare din partea mea de o tranșă importantă a creației mele, ci ca un act intelectual și patriotic de primă importanță în țara noastră. Nu cred că domnul Pavel Șușară este un stupid care să se încarce cu maculatură. Nici eu, nici dânsul nu ne vom îmbogăți instantaneu, deci aspectul comercial nu trebuie luat în considerație, ci munca dânsului de difuzare în primul rând în

muzeu. Efortul dânsului este cu atât mai lăudabil, cu cât situația muzeelor în țara noastră este deplorabilă. Apropos, ce a făcut domnul ministru al culturii Andrei Pleșu în acest sens? NIMIC. Pardon, Muzeul Țăranului. Iar dacă unii își închipuie că ceea ce a făcut pentru mine... domnul Pavel Șușară a fost un gest de prietenie, de șușanea se înșală amarnic.

Este un fapt cunoscut, sper, că relațiile dintre galeriști, critici de artă și artiști au fost întotdeauna dificile. Prietenia nu era ea cea care determina relațiile, ci interesul reciproc, profesional, în cazul de față, deci nu comercial. Relația nu este filantropică în materie de artă, ci la Crucea Roșie. În ceea ce mă privește, recunosc, relația mea cu domnul Pavel Șușară, nu a fost și nu este ca apa de trandafiri. Iar dacă ne încăpățânăm să abordăm aspectul comercial, nu este niciun mister că piața românească este o piață comunistă, neocomunistă, cum vreți să-i spuneți, adică închisă. Mereu aceiași spălători de bani inculți ce acum se ascund din cauza evenimentelor..., care cumpărau în permanență cam aceiași artiști, spuneau ei pentru investiții. Urmașii celor ce veneau cu două ore mai devreme la gară, căci nu se știa niciodată, voiau să fie siguri că nu scapă trenul. Aceiași ce au dus cultura românească de râpă atât în timpul comunismului, cât și al neocomunismului. Aceiași ce acum pentru prestigiu, care(?), se plimbă în Ferrari, aleargă după posturi ministeriale, tinichele și distincții date între ei.

Să nu uităm bineînțeles contribuția „măreață” la mândria națiunii române a domnului Horia Roman Patapievici, dar și a aristocratului Neagu Djuvara care ținea cu orișice preț la teoriile sale istorice... Primul, ca și al doilea, în momentele când națiunea română avea mai mult ca niciodată nevoie să fie ajutată să iasă din mocirla comunistă și

neocomunistă au găsit de cuviință să trateze fără niciun discernământ poporul român drept fecală și drept urmaș al cumanilor, ramura proastă. Domnul Neagu Djuvara continua și semna, că poporul român nu a fost niciodată un model de cinste. Unde s-o fi documentat domnul istoric, în Nigeria, ca să scoată la iveală o asemenea descoperire arheologică de preț? Sau poate în Grecia lui Nikos Beloianis sau cea a lui Tsipras. Poate dacă domnul savant mai călătorește prin Italia, în general prin sudul Europei, soarele i-ar fi priit și poate mai făcea descoperiri senzaționale. Poate vedea Columna lui Traian și harta Imperiului Roman unde se observă Dacia. Poate că astfel el și cei ce l-au încurajat reușeau, în cele din urmă, să facă diferența dintre popor, națiune și stat.

Nu știu de ce, dar perioada actuală prin care trece țara noastră îmi amintește de epoca de tristă memorie, cea fanariotă, când niste culți..., aflați în slujba Imperiului Otoman, au adus pe teritoriul țării noastre, printre alte moravuri angelice, și CIUMA lui Caragea. „Cu gogoși cu minciunile te făcuși vornic mișele”, găsim în „*Povestea plăcintei*”, scrisă de Costache Negruzzi (1808-1868), pe timpul fanariotilor. Tot așa și azi niște ilegitiimi ajunși în fruntea bucatelor în urma unei Lovituri de Stat, împart bucatele și dreptatea, își arogă dreptul de a face istoria țării.

Ca știre de ultimă oră, trebuie să vă spun că domnul Horia Roman Patapievici investit ca nou director al casei de licitații *Artmark*, continuă să ia drept imbecili pe cei ce nu-i fac curte și pe cei ce-i acordă încrederea, cumpărătorii, caucionând minciuni în prezentarea unui pictor român la licitația din luna mai. Pictor care s-a pregătit în academii din Italia, care(?), și se află în numeroase colecții europene, care(?), apoi mai taie din coada vulpii și spune dintr-o

colecție, care(?), ce a fost repatriată în parte. Deci aproximații ce nu fac mare serviciu unui pictor român important.

Domnilor manageri de ocazie, ÎNCREDEREA este fundamentală în operații comerciale, fără ea intrăm în sfera găinăriilor, specialitate comunistă, neocomunistă și țigănească. Cei curioși pot cumpăra catalogul sau să se uite pe internet. Frumos... exemplu pedagogic de deontologie culturală...

PÂNĂ CÂND?

Să sperăm că președinția domnului Klaus Iohannis va întrerupe VIA DOLOROSA a poporului român.

13.05.2015

Alexandru Trifu

Înțigănirea societății și națiunii românești

Parcă aud reacțiile violente stil rasist, fascist, nazist, pe toate diapazoanele ce aduc aminte de Boris Godunov sau Carlo Maria Michele Angelo Broschi, supranumit Farinelli. Și aceasta încă înainte de a citi rândurile ce vor urma. Consecința civismului... a cărui sursă este *street-cultura*, cea de trotuar, ce s-a emancipat cu mândrie democratică de cultura elitistă... Mai pe scurt, *fast-cultura de McDonald's* furnizată gata împachetată de ordinatoarele mobile.

Acestor ineptii ieșite în virtutea inerției intelectuale voi încerca să răspund nu cu insulte dâmbovițene, ci prin prezentarea cotidianului românesc ce durează de zeci și zeci de ani. Din 1944 și până azi fenomenul a căpătat amploare.

Sunt în mod hotărât în favoarea respectării diferențelor culturale, naționale, etnice, apărării drepturilor minorităților ce altădată se numeau conlocuitoare.

Sunt hotărât împotriva naționalismului, mesianismului politic sau religios, noțiuni abjecte care nu trebuie confundate cu patriotismul. A fi chinez, neamț, rus, român, american, evreu, patagonez etc. nu reprezintă în sine dreptul de a-și aroga mai multe drepturi decât vecinul.

Appreciez ca o condiție esențială a păcii, armoniei complementaritatea în solidaritate. Simplu spus, lucrurile bune să fie asimilate, iar cele rele respinse în totală reciprocitate.

Desigur, se pune problema ce este bun și ce este rău, cine decide respectarea unor norme sociale, care sunt reperatele

generale ce pot satisface întreaga umanitate. Răspunsul este simplu și complicat în același timp. Este complicat, fiindcă fără un ochi cultivat, educat este imposibil să ne descurcăm. Ochiul fiind poarta de intrare, de percepere a mediului înconjurător ce transmite, împreună cu celelalte capacități senzoriale, creierului datele brute ale mediului înconjurător. Mai sunt și alte considerațiuni ce trebuie avute în vedere cum ar fi transcendența, dar pentru moment să nu ne complicăm având riscul să pierdem firul.

În consecință, materia primă intră în posesia creierului, cantitativ, în funcție de interesul și curiozitatea individuală pe cale senzorială, masa de date urmând să fie selecționată, decantată, transformată în calitate, de către creier. Pe lângă datele ereditare ce nu le putem oculta, un rol extrem de important îl are capacitatea de a discerne, capacitate potențială ce se îmbogățește în permanență numai prin educație și cultură. Familia, școala, reprezintă punctul, nucleul vital fără de care o societate nu poate fi viabilă.

Odată această minimă fiind îndeplinită este simplu. Metaforic vorbind, ochiul trebuie să aibă un unghi... de vedere de 360 de grade. Ca să vadă ce? NATURA. Ignorarea naturii de către om a dovedit de-a lungul istoriei că nu poate duce decât la catastrofe umane.

Amnezia generalizată a societății actuale este în contradicție vădită cu simbioza vitală între om și natură. Nimeni nu poate nega existența anotimpurilor, a unei floare și faune diferențiate ce au influențat de-a lungul istoriei umane apariția și dispariția unor civilizații diferite, dar nu antagonice, filozofic vorbind. În acest sens, îmi permit să recomand pe Elie Faure (1873-1937), personalitate care, pe lângă faptul că a fost medic și eseist, a scris o „*Istorie a Artei*” relevantă, apropo de afirmațiile mele de mai sus.

Și pentru a continua cu exemplele oferite de natură, nimeni nu poate nega existența prădătorilor, în toate mediile, terestru, acvatic, aerian, a unor paraziți, a homosexualității. În același timp, echilibrul natural demonstrează un raport precis între majoritate și minoritate în cadrul unei coexistențe necesare continuității vieții, a perenității acesteia. Nu sunt adeptul darwinismului potrivit căruia cel mai puternic trebuie să aibă întotdeauna câștig de cauză. Exemplul oferit de natură există; astfel microorganismele au supraviețuit milioane și milioane de ani unor ființe... gigantice. Desigur, logica naturii, a adevărului ce explică existența universului nu o vom cunoaște niciodată. Căci dacă prin absurd o vom descoperi, sensul existenței umane, descoperirea permanentă, nu va mai fi justificat. Este imposibil să credem că vom deveni DUMNEZEL... Natura are un program diferit de cel al omului. Alambicul naturii este destul de sofisticat, un amestec de perfecțiune și imperfecțiune a cărui dozare în intimitatea ei ne scapă. Pentru oameni perfecțiunea este un cumul de perfecțiuni în temporalitatea lor și nu în atemporalitate care presupune și accidente... cum ar fi unele boli, vicii care, în mod paradoxal, devin catalizatori ai unor inteligențe deosebite.

Voi da un singur exemplu ce-l apreciez elocvent: iată ce spune Nietzsche în 1881, cu a sa sănătate fragilă, cu ale sale probleme nervoase și cerebrale ce-i provocau migrene insuportabile: „Martiriul la care mă supuneau migrenele neîntrerupte timp de trei zile, consecutiv (...) eram în posesia unei lucidități extreme de dialectician, raționam cu mult sânge rece la lucruri pentru care în timpuri normale, nu sunt așa de îndrăzneț, de rafinat, de fragil”. Nietzsche sfârșește nebun. Dar nu ca un accident, ci ca urmare a unei eredități, tatăl lui sfârșind la fel.

În concluzie, și Nietzsche, și tatăl lui au murit nebuni, dar istoria a reținut lucruri diferite, în folosul umanității, despre ei. În același timp sora lui, Elisabeth Förster Nietzsche, nefiind nebună clinic, normală... deci, adera din toate puterile ei la nebunia național-socialistă, creându-i și fratelui ei, pentru un timp destul de îndelungat, reputația falsă de antisemit. Observăm astfel că într-o anumită temporalitate putem trage concluzii false ce numai timpul, atemporalitatea le decantează la justa valoare, cum de asemenea nu putem pretinde ca o condiție a valorii, nebunia, alcoolismul sau homosexualitatea. Și pentru a reveni la oile... noastre, minoritatea nu este o condiție indispensabilă creării de valori.

Iată ce spune același Nietzsche în cartea sa publicată în 1878 „*Uman, prea uman*” unde denunța în cuvinte extrem de dure naționalismul la fel de periculos, precum catolicismul artificial. Este vorba, potrivit acestuia de: „o stare de asediu și de urgență decretată de o minoritate, suportată de o majoritate care are nevoie de șiretenie, de violență și de minciună pentru a se menține pe credit”. Astfel, ținând seama de popoul lui Nietzsche, ce observăm în momentul de față în țara noastră? O minoritate pretins majoritară uzurpează drepturile majorității cu argumente naționaliste, transferând vina multinaționalelor pentru sărăcirea popoului român la nivel material și intelectual. Ori se știe foarte bine cum China, țară comunistă, a devenit din punct de vedere cantitativ, a doua putere mondială economică. Prin transferul de tehnologie occidentală, prin delocalizări ce au avut ca efect pervers... dezindustrializarea majorității țărilor occidentale în afară de Germania Doamnei Merkel pe care mai toată lumea o urăște.

Minciuna comunistă își are bineînțeles continuatorii ei în așa-zisul neocomunism, adică mare banditism. Desigur, nu trăim într-o lume paradisiacă promisă de comunism, dar de aici și până acolo ca niște hoți de drumul mare să pretindă că ei... sunt săraci din cauza altor hoți este o cale foarte lungă. Acești hoți consideră că au de-a face cu un popor de imbecili, tocmai ei patrioții.

Pe scurt, să interzicem altora să ne fure ca să furăm noi liniștiți. Aceasta este propunerea înțeleaptă pentru a avea o economie sănătoasă, un sistem juridic viabil, o adevărată democrație. Unii nostalgici ai perioadei ceaușiste regretă realizările mărețe în materie de industrializare idioată. Un exemplu notoriu este Combinatul Siderurgic de la Galați. Pentru mica istorie: În acea perioadă de mare păcăleală, 1968, ca și istoriile cu Revoluția, Ceaușescu făcea mare târăboi, în care am crezut și eu, cu așa-zisa independență a României vizavi de lagărul socialist; de-abia mai târziu mi-am dat seama de semnificația lagărului socialist. În acele timpuri exista un embargo la toate nivelurile ce viza în primul rând URSS. Această falsă independență a păcălit și Occidentul care a acordat României, numai ei și nu celorlalte țări comuniste, clauza națiunii celei mai favorizate.

Deci era singura țară comunistă ce putea importa tehnologie occidentală. Tehnologia era distribuită, fără mare tam-tam, în primul rând URSS-ului. Așa a apărut, printre altele, Combinatul Siderurgic de la Galați. În acea perioadă tot Occidentul reducea drastic producția de oțel.

Deci România se dotase cu un instrument industrial enorm, dar nu pe măsura necesităților interne. Ce putea să facă cu el, în condițiile în care era imposibil ca oțelul să fie exportat pentru a se obține devizele străine vitale. Ca să se facă renumitele... automobile Dacia, refuzate în Occident,

printre altele, pentru că ușa unei mașini nu se potrivea cu aceeași ușă a altei mașini?

Dar hai să nu vă fac, dragi cititori, să așteptați prea mult, prezentarea înțigănirii accelerate a poporului român executată cu mare măiestrie... de neocomuniști.

Țigani, cred că nimeni nu poate contesta, nu sunt, nu reprezintă în lume, la noi în țară o majoritate. Nu există un stat țigănesc. Nu am auzit ca la ONU să fie un reprezentant al statului țigănesc sau ambasade ale acestuia, pe undeva. Ce știm în schimb, precis, este că pe teritoriile unde s-au stabilit mai mult sau mai puțin definitiv, datorită tradiției lor seculare de nomazi, printre altele, sunt incluși într-o categorie socială minoritară unde apriori trebuie să respecte legile sociale, economice ș.a.m.d. ale statelor gazdă. Pentru nimeni nu este un secret că originea lor nu este europeană. În acest context, sper că nimeni nu pretinde că țigani sunt urmașii civilizației indo-europene.

Limba țiganilor, la origine, poate spune multe. Sunt țigani, nu-i așa, care vorbesc românește, ungurește, spaniolă, portugeză etc. Un alt motiv pentru a afirma că în aceste condiții țigani nu sunt preocupați de sentimentul național specific statelor unde s-au stabilit mai mult sau mai puțin. Cu alte cuvinte interesele comunității lor nu corespund mai niciodată cu cele ale statelor gazdă.

Cultura... lor fiind impregnată de nomadism, nu are în preocupările ei vorbirea limbii autohtone. Legat de acest fapt nu se poate pretinde că există școli, licee, universități țigănești, dar nicio atracție nemăsurată față de gramatică, ortografia limbii țării unde s-au stabilit sau față de cultura, istoria acesteia. Cu rare excepții muzicienii lor sunt mai curând lăutari. Ori, după cum știm cu toții, încă nu există școli de muzică sau Conservatoare ce formează lăutari. Prin

forța lucrurilor, ei nu au o administrație proprie, în afară de aceea organizată de diverși bulibașa sau regi, împărați auto-proclamați și nerecunoscuți de comunitatea internațională.

În consecință, plata impozitelor, printre altele, este ceva aleatoriu pentru ei. Patrimoniu național evident că pentru ei nu există, deoarece sunt organizați pe clanuri.

Personal nu am auzit până acum ca țigani să fie preocupați de prestigiul țării gazdă. Cu toate că sunt cetățeni ai diverselor țări, deci cu drepturi și obligații comune, vedem că le este indiferent dacă presa din țările unde fac spargerii, organizează prostituția adultă și infantilă, aducând astfel prejudicii nu numai morale celor ce-i găzduiesc, îi numește pe acești infractori români, sârbi, bulgari etc.

Nu trebuie să se înțeleagă din cele de mai sus că disprețuiesc apriori pe țigani. Departe de mine acest sentiment. Dar în momentul când țigani vor înțelege că o societate civilizată nu se poate clădi pe infracțiune și incultură, vă asigur că toată lumea îi va iubi indiferent de specificitățile lor etnice. Dar de aici și până acolo încât să se dedice maneliștilor o expoziție la Muzeul Țăranului, crasă inițiativă antinațională, iresponsabilă, anticulturală, tipic neocomunistă, este o mare distanță. **AM PĂSTRAT ȚIGANII ȘI AM ALUNGAT SAȘII ȘI ȘVABII.**

Voi încheia gândurile de mai sus, care au un aer aparent marginal, cu o dorință ce se poate dovedi un vis, o utopie. Aș vrea ca aceia ce au pus mâna pe putere în România, comuniștii, să aibă în sfârșit curajul să privească în ochii copiilor români și în cei ai copiilor minorităților de orice natură ce trăiesc pe teritoriul țării noastre, să recunoască că au greșit transformând România, așa cum am mai spus și

altădată, într-o MARE NOSTRUM¹ a hoșilor, obligând pe acești copii să devină nomazi, lipsindu-i de educație, de cultură, distrugându-le sufletul, de multe ori fiindu-le rușine că sunt români, iar minoritățile, care de-a lungul istoriei și-au dovedit atașamentul, au fost nevoite să părăsească dezgustate un pământ ce i-a primit cu dragoste și pe care l-au iubit. Să înțeleagă odată pentru totdeauna că fără CONȘTIINȚĂ lumea devine IAD.

SĂ PLECE... DE BUNĂVOIE!

¹ Mare Nostrum – numele roman al Mării Mediterane.

Evrika! Pavel Șușară

În ultimii ani au plecat peste hotare, luându-și lumea în cap, milioane de români, de toate categoriile, de la muncitori necalificați până la oameni cu o înaltă calificare în cele mai diverse domenii. Exod UNIC în istoria României, necunoscut până acum pe meleagurile carpatice, care a afectat ramuri esențiale pentru viabilitatea unui stat: cultura și sănătatea.

Fenomenul a fost generat de acordurile de la Yalta și continuat în proporții de masă după negocierile în apele teritoriale ale insulei Malta ce au condus la așa-zisele revoluții de catifea. Revoluții ce au adus la putere în țara noastră, România, o bandă de uzurpatori, tartufi, bufoni și activiști culturali agramați, făpturi, organisme genetic modificate, stăpânite de un cumplit libido materialist. Aceștia li s-au adăugat noii colaboraționiști sub masca rebelilor permanenți, disidenți. Trebuie precizat aici că disidentul se opune numai anumitor aspecte ale unui regim politic, spre deosebire de opozantul politic care militează în interior pentru schimbarea totală a unui regim politic despotice cu unul democratic, iar în exterior, ca refugiați politici, au statut de azilanți politici.

Fac această precizare pentru tinerele generații cărora li se ascunde cu bună știință această nuanță capitală. Acest fapt nu este întâmplător, deoarece amnezia planificată a debutat odată cu așa-zisa eliberare de la 23 August 1944

după o schemă bine verificată și pusă în aplicare în Rusia Sovietică, fosta URSS. Cum? Prin torturi fizice, psihice (spitale psihiatrice), închisori, umilințe morale (dosarele „sănătoase și nesănătoase”) la examenele de intrare în facultăți, asasinate, deportări (a se informa despre anii 1950). Elitele culturii românești au fost ținta prioritară. Politică continuată cu ocazia Loviturii de Stat din 1989 a dus, nimeni nu poate nega, este o evidență, la uriașul exod amintit mai sus.

Istoria a dovedit-o dintotdeauna că atunci când vrei să dezintegrezi „cimentul” spiritual, cultura unui popor, distrugi în primul rând elitele, cele ce conservă și transmit noilor generații valorile naționale și universale, cele ce împiedică propagarea amneziei generalizate. Nimeni nu poate nega că în țara noastră, incompetența, impostura responsabililor politici a dus la dezastrul din învățământul elementar, liceal și universitar. Acestora aliindu-se colaboraționiștii de toate categoriile ce se ascund sub masca criticiștilor permanenți care profită instalându-se în fruntea instituțiilor, comisiilor, comitetelor etc. sufocând oamenii de cultură autentici ce supraviețuiesc eroic, așa spune eu.

Urmăriți la televiziune, la radio, în presă, la vernisaje etc. ce risipă de erudiție povățuitoare se năpustește asupra publicului compus din aplaudători profesioniști, prieteni, care schimbă priviri complice, mulțumite sau cei din spatele ecranelor convertiți la același post de televiziune unde apar somități, simpatizanți, relaționiști, muți prin forța împrejurărilor. Ca să nu mai vorbim de cei ce sunt puși în imposibilitatea de a reacționa, pentru că fie sunt incuți, fie amnezici din diverse motive, uneori clinice, sau de cei care posedă o adevărată cultură, modești, dar cărora frecvent nu li se dă ocazia să demonstreze inaniția noilor Demostene ce

au în permanență dreptate. Acești erudiți ce au rămas la acest stadiu, mimând cultura, în general complexați din diverse motive, își închipuie, în demagogia lor dizgrațioasă, că salvează România. Erudiția este o treaptă ce trebuie depășită dacă vrem să atingem țelul de a fi apreciați într-adevăr de oameni culți. Numai un spectru foarte larg de cunoștințe în istorie, filozofie, artă, poezie, muzică, știință etc. ne poate da posibilitatea de a compara, de a discerne, de a sintetiza, de a trage concluzii pertinente. Astfel ne vom putea da seama că așa-zisele revoluții, inclusiv culturale, nu au fost, nu sunt și nu vor fi decât niște fantasmе create pentru masele inculte, dar doritoare, fenomen de înțeles, de a termina rapid cu nedreptățile. Așa-numitele revoluții din istorie nu au adus decât distrugerі de vieți, de bunuri materiale și culturale incomensurabile, căci întotdeauna violența este un fapt de incultură, de răscolire a celor mai josnice instincte, printre care așa-zisul naționalism abject. Ca și războaiele.

Revoluția franceză, bolșevică, ca să nu mai vorbim de cea din 1989 nu au fost decât un țesut de minciuni și manipulări ale oamenilor de bună credință, dar din păcate inculți, amnezici. Ce fel de revoluție a fost cea din 1989 când aceiași au rămas la putere, îngărășându-se mai apoi ca omizile, ca paraziții pe seama naivilor ce credeau că peste noapte vor intra în Paradis? Și au rămas cu gura amară.

Așa cum notam la începutul acestei cărți, Cioran spune, pe bună dreptate, că cei mai mari idealiști au fost cei mai mari criminali. De fapt, așa spune eu, sunt monștri cu chip de om ce sub alibiul aducerii Paradisului pe Pământ nu caută altceva decât să domine pentru a-și satisface dorințele primare, creierele vicioase. Om de cultură se poate numi cel ce colaborează cu astfel de accidente nefericite ale naturii? De fapt natura nu a greșit, ci ne-a pus în fața

exemplului de neurmat. Apropo de Paradis, marea majoritate a celor ce din diverse motive își închipuie că sunt credincioși, creștini de exemplu, deoarece antropomorfizează divinitatea, interpretând *ad literam* religia, ajung să fie o pradă ușoară miasmelor comunismului, devenind astfel noii colaboraționiști. De aceea este absolut necesar ca în școli să se introducă de la cea mai fragedă vârstă studiul religiilor. Bineînțeles adaptând metoda pedagogică în funcție de vârstă. Această metodă poate fi cea ludică, metodă ce nu trebuie interpretată ca valabilă numai copiilor ea extinzându-se și adulților. Metoda, prezentată de tatăl meu, profesorul universitar Alexandru Trifu și experimentată în cadrul unui cabinet pedagogic la Conservatorul din București, a fost descrisă pe larg într-un manuscris de 900 de pagini. Când tatăl meu, încă în viață fiind, a cerut o audiență domnului erudit Liiceanu Gabriel, directorul Editurii Humanitas, acesta nu a considerat necesar să dea curs cererii de audiență. Cu vastele dânsului cunoștințe își imagina probabil că metoda în cauză presupunea ca mijloace pedagogice jucăriile. Sau poate prefera cursul de pedagogie generală al Tamarei Dobrin. În schimb, Biblioteca Universitară din Geneva a primit manuscrisul în cauză, *cu brațele deschise*, în arhivele ei. Metodica ludică a început, în momentul de față, să capete amploare în Franța cu rezultate mai mult decât promițătoare, superioare, în special, celor din învățământul public.

La rândul ei, Biserica Ortodoxă Română nu a întrevăzut necesitatea introducerii studiului religiilor în învățământ, preferând astfel să-și lase credincioșii în ignoranță. Normal, nici până acum nu și-a făcut *mea culpa* apropo de colaborarea ei notorie cu Securitatea, Poliția Politică ceaușistă și postceaușistă.

Am mai spus că incultura este un teren propice violenței, chiar extreme. Cred că planeta întreagă este pusă în fața acestui fenomen distrugător de civilizații, sub ochii noștri. În numele unei religii, cea musulmană, se săvârșesc cele mai oribile atentate de către oameni ce se lasă manipulați de interese geostrategice. La această enormă manipulare actuală nu este de mirare că așa-zisa stângă franceză, așa-zisa *intelligenza* ce a colaborat la adormirea vigilenței publice în cazul comunismului, procedează de aceeași manieră acum, cu același slogan „umanist” comunist al înfrățirii între popoare. Tradiție nefastă inițiată, printre alții, de Jean Paul Sartre, ce a fost la început un colaboraționist nazist, apoi s-a strecurat în comitetele de epurare după eliberarea Franței, devenind ideologul de bază al KGB-ului sovietic în Franța. „Intelectual” despre care academicianul scriitor Jean d’Ormesson spunea că a fost un om foarte inteligent, dar a ratat totul în viață. Acest personaj malefic a deschis drumul emulilor lui *Mai 68*. Incultura, tot ea, fiind terenul de predilecție al naționalismului abject ce caută să elimine patriotismul.

Este îndeajuns să privim actuala isterie naționalistă provocată de cei ce nu mai știu pe unde să mai scoată cămașa ca urmare a zeci de ani de incompetență, minciună, imposură. Iată SOLUȚIA. Desigur, este de necontestat, trăim la nivel global o epocă de hoție generalizată, de la mic la mare. În aceste condiții, este elementar ca fiecare stat sau guvern să-și ia măsurile necesare, să adopte legi adaptate la noile forme de infracțiuni, noi forme ce aparent au aerul de legalitate, deoarece justiția are rolul de a veghea în permanență la respectarea ei. Ceea ce fac statele civilizate în momentul de față. Căci furtul se produce în momentul când noi înșine nu suntem capabili să ne apărăm. Ori, cum se poate

pedepsi fraudă în țara noastră când cei ce au fost aleși pe baza unor minciuni sfruntate, a unei demagogii interminabile, sunt primii care fură fără nicio limită. Impostura ce se manifestă nu numai pe plan economic cu rezultatele dezastroase, pe care le poate constata pe zi ce trece fiecare cetățean normal, ci și pe plan cultural, intelectual. Escrocheria intelectuală, cu aceasta doresc să continui în rândurile ce urmează.

Peisajul cultural actual românesc este dominat, cu riscul de a mă repeta, de escroci ce caută din toate puterile să elimine spiritele sănătoase ce luptă disperat să nu lase barca România să se scufunde definitiv.

Acest peisaj este asemenea celui natural. Priviți despădurirea munților fără nici cea mai mică milă, fenomen ce duce ineluctabil la degradarea solului. Nu trebuie să fii absolvent al Universității din Oxford sau din Cambridge ca să știi că singura noastră sursă de viață este NATURA, mama noastră a tuturor, indiferent de meridian. Ea nu cere de mâncare, ne dă totul gratuit. În schimb, noi trebuie să o iubim, să ne aducem aminte că înainte de a fi *Homo sapiens*, *faber* sau *religiosus* suntem *HOMO LUDENS* care are ca baze fundamentale complementaritatea și solidaritatea. De altfel Taoismul, acum 2.000 de ani cu al său discipol Lao-Tzeu, afirma aceste baze, principii ce trebuie respectate, contribuind astfel la armonia vieții. Poate este surprinzător, dar personal consider că observând cu atenție natura avem în fața noastră manualul și metodele pedagogice, inteligente, pe care dacă le aplicăm societății umane avem o șansă extraordinară de a progresa în viața de toate zilele. Curiozitatea m-a împins să mă documentez, nu, nu pe internet, ci urmărind ultimele descoperiri științifice în materie de comportament al arborilor, plantelor, care în niciun caz nu

pot fi bănuite de hoție sau escrocherie. Aceste descoperiri recente făcute de marele botanist, biolog Francis Hallé, demonstrează fără urmă de îndoială importanța extraordinară a biodiversității și credința sa că PĂDURILE depășesc de departe capacitatea oceanelor de a epura aerul. Tot așa ca pădurile, CULTURA și numai ea poate să curețe pestilențialitatea imposturii și a corupției, a mentalității de câștigător și pierzător din societatea actuală românească. Așa cum pădurile constituie cel mai de nădejde prieten al omului tot așa trebuie considerată și cultura. Da, este demonstrat că arborii sunt inteligenți, au sensul colectivității. Individual, arborele are o viață limitată, dar colonia arborilor este nemuritoare. Sunt inteligenți, deoarece sunt capabili să rezolve problemele întâlnite, în particular supraviețuirea și confortul lor. Mai precis, sunt capabili de a învăța și a păstra în memorie ceea ce au învățat pentru A TRANSMITE generațiilor următoare experiența. Astfel, au capacitatea de a comunica, printre alte mijloace, cu ajutorul sudării rădăcinilor sau a unor ciuperci filamentoase conectate rădăcinilor. Este vorba de *myceliums*, internetul nostru. Arborii se dezvoltă bine acolo unde nu sunt agresați de prădători și paraziți, exact ca și societatea umană. Arborii trăiesc ca într-o familie: tata, mama și copiii. Scoțianul Anthony Trewavas a demonstrat cum o plantă are grijă de descendenții ei trimițându-le mai mulți hidrați de carbon prin intermediul unei rețele de ciuperci filamentoase, pentru a-i ajuta în dezvoltarea lor.

Cred că nu mai este nevoie să insist asupra triadei, natura, cultura, *Homo Ludens*, triadă care reprezintă piatra unghiulară a armoniei necesare unei societăți unde toată lumea este câștigătoare. În momentul când acest echilibru dinamic este rupt avem de a face în primul rând cu

instabilitate socială indubitabilă. Instabilitate ce provoacă regresul unei societăți la toate nivelurile, politic, economic, cultural. Dragi cititori, cele afirmate nu sunt fantasmalele unui teoretician de naftalină, ci o realitate obiectivă, palpabilă, reprezentată de Elveția, un exemplu pozitiv de luptă permanentă de realizare a echilibrului amintit. Democrația elvețiană, pe care o trăiesc de 38 de ani, nu este o abstracțiune, ci viața de zi cu zi. Nu este un fenomen de societate înghețat, imuabil, ci perfectibil în permanență în funcție de dinamica evenimentelor la nivel mondial. Regret că nu dezvolt mai mult teoria și practica lui *Homo Ludens*, căci aceasta ar ocupa prea mult spațiu. De altfel cine este curios poate vedea seria de desene mari, 200 x 150 cm, intitulată *Homo Ludens* sau *Mitul lui Sisif* ce tratează subiectul, ca și scurta prezentare teoretică aflată la domnul Pavel Șușară. Dar să nu ne grăbim, căci în cele ce urmează vom vedea de ce am scris cele de mai sus. Nu din dorința de a spune anumite lucruri, unele dintre ele fiind deja știute, ci pentru a ilustra în cele ce urmează, printr-un exemplu concret și cu argumente precise, că aura creată în jurul domnului Pavel Șușară nu are nicio bază demnă de luat în seamă. De asemenea, nu vreau să reiasă că ar fi vorba de o reglementare personală de conturi, ci un exemplu tipic de comportament ce a făcut ca țara noastră să trăiască încă, din păcate, cu iluzia unei vieți culturale efervescente, cu rezonanțe internaționale. Iluzie întreținută de o castă al cărei reprezentant, printre alții, este criticul de artă, galeristul de ocazie, expertul, poetul, scriitorul, cercetătorul științific, domnul Pavel Șușară. Castă ce și-a împărțit rolurile și sectoarele de influență, cu caracter de monopol, după Lovitura de Stat din 1989.

Pavel Șușară, acest clon, moderat vorbind, al Renașterii italiene, se exprimă și-și dă cu părerea în varii probleme,

nescăpându-i, ca oricărui cetățean demn de acest nume, nici domeniul politic. A se vedea afișarea ostentativă pe Internet lângă doamna Monica Macovei cu ocazia alegerilor prezidențiale. O scenă demnă de Tartuffe. Priviți pe YouTube micul film în care domnul Pavel Șușară cu eleganța-i... știută se așază pe scaun să semneze votul secret (ce parodie) în timp ce doamna Monica Macovei, candidată la alegerile prezidențiale, stă în picioare. Apoi ridicându-se totuși și cu o duioșie paternalistă, ținând-o pe după umăr pe viitoarea posibilă președintă a României, își afirmă compatibilitatea PROFUNDĂ cu doamna Monica Macovei. Iar doamna Monica Macovei, mai mică fiind de statură, își ridică privirea spre domnul Șușară ca spre un tăta ocrotitor. Desigur, suntem liberi să votăm cu cine vrem, asta-i democrația. Eu, spre exemplu, am votat în favoarea Domniei sale, Domnul Klaus Werner Iohannis.

Dar să trecem, fără ocolișuri, la, zic eu, dezvoltarea adevăratei fețe a starului oficial al criticii de artă românești.

29 septembrie 2017, e-mail din partea domnului Pavel Șușară:

„Știi care e chestia? Îți trimit nota de plată, vii și-ți iei lucrările, îmi dai banii pe care i-am dat pe transport și te bag în pizda mă-tii! Din clipa asta între noi nu mai există niciun dialog. De când pizda mă-tii îmi faci tu mie program și îmi reglementezi viața? Că ești mitocan știam, dar dacă vrei să-ți exerciți mitocănia pe mine asta nu merge, labă expirată ce ești. Cu asta s-a umplut paharul, am tot glumit crezând ca îți revii, dar nebunia ta este ireversibilă. Gata, vino cu banii și ia-ți lucrările. Mai îmi dai un semn când ești pregătit. Până atunci aut!”

Poate veți zice, dragi cititori, că este imposibil și că din cauza mea omul și-a pierdut calmul. Eu sunt vinovatul, eu

l-am provocat special. Țin să vă spun că maestrul nu este la prima să efuziune lirică. În alt e-mail, mă amenința că-mi va da un șut în cur de mă va găsi lumea cu buletinul.

Și acum iată cum s-a ajuns aici. După Lovitura de Stat din 1989, care, în epocă, credeam prostește că este Revoluție, pictorul Georges Tzipoia, refugiat politic ca și mine, îmi face cunoștință cu Pavel Șușară. Tot în epocă, de bună credință, luam visurile drept realitate și-mi ziceam că intelectuali români, în integralitatea lor, vor contribui la renașterea țării. Eu dau un interviu la TV Internațional, timp de 55 de minute în care îmi exprim dorința de a se relua legătura românilor din diaspora cu cei din țară, dau un interviu la radiodifuziunea română unde-mi exprim, printre altele, regretele că limba română în mass-media este aproape de nerecunoscut; iată un prim semn de trezire.

Plecând de la acele momente pline de speranțe am acordat o încredere TOTALĂ lui Pavel Șușară. *Tout va bien Madame la Marquise*. Pavel Șușară scrie un articol ditirambic la adresa mea în România literară – 2009, care se încheie astfel: „Istoria artei noastre de astăzi trebuie să-l recupereze și să și-l asume cu maximă urgență”. Eu încă în beția cu apa de trandafiri nu fac o analiză la rece a conținutului articolului. Mai târziu, după mai multe semne ce m-au pus pe gânduri, realizez superficialitatea celor scrise. Până atunci, ca să scurtez povestea, în spiritul dragostei... nețărmutre reciproce îi propun lui Pavel Șușară, deoarece eu nu am copii, cu acordul soției mele, să-i încredințez 2.000 de lucrări, majoritatea desene, ca unui frate. Să aibă grijă de ele. Să dispună de ele așa cum crede de cuviință, fără să-i cer niciun ban în schimb. L-am rugat doar să participe cu jumătate la costul transportului pe care eu l-am organizat fără să fac apel la o firmă specializată, căci ar fi fost o ruină.

Pavel Țușară este de acord. Nu facem vreun act nici oficios, nici oficial în acest sens. Au fost două transporturi. De ce? Pavel Țușară fiind la mine în atelier a fotografiat ansamblul lucrărilor și-și exprima părerea că vor încăpea toate în casa dânsului din strada Prof. Iulian Valaori nr. 1. După descărcarea primului transport își dă seama că nu o să intre totul la adresa amintită. Și aici vă rog, dragi cititori, să fiți atenți, cum eu nu am fost în acel moment, din păcate, la conversația ce a avut loc. Pavel Țușară îmi spune că trebuie să caute un spațiu pentru restul lucrărilor. Sunt de acord. Mă gândesc în același timp și eu la o soluție și-i comunic că potențial am eu rezolvarea, dar să aștepte până când vorbesc cu persoane pe care le cunoșteam bine și dispuneau de un spațiu important. Era vorba despre copiii nașilor noștri din țară. Nu trec nici cinci minute și Pavel Țușară îmi telefonează și-mi spune că a găsit un garaj. Zis și făcut. Era de la sine înțeles că va plăti o chirie. Dar nu mi-a spus nimic în acest sens și ceea ce era mai important nici montantul ei. Căci, cred eu, era capital pentru al doilea transport. Adică trebuia să partajăm chiria, o plătea el integral? Nimic clar. În cazul în care el trebuia să plătească prea mult, singur, era problema lui și numai a lui, dacă dorea și al doilea transport, dar dacă trebuia să o împărțim cred că era de la sine înțeles să mă întrebe dacă sunt de acord. Cu mult mai târziu, după ce este efectuat și al doilea transport, aflu că spațiul suplimentar nu este un garaj, ci o fostă fabrică de pâine. L-am văzut în cele din urmă și l-am fotografiat. Se poate vedea clar din fotografie că spațiul acordat lucrărilor mele este maximum o jumătate din suprafață. Și-mi spune că-l costă 500 de euro, fără să-mi arate nicio factură. Totul pe încredere. Era normal să-l coste, numai că aici se complică lucrurile într-un sens cam nebulos. Când a intervenit conflictul

deschis, o să descriu mai târziu cauzele, îmi trimite un desfășurător de plăți emis de firma TOP ART SRL ai cărei unici acționari sunt soția lui și el. În plus, pe lângă cei 15.000 de euro ce mi-i cerea pentru chirie îmi pretinde alți 15.000 de euro ca angajat al meu. Cum? Oficial, la negru? Căci nu am făcut niciun act oficial în acest sens, deoarece desfășurătorul nu are rubrică pentru obligații sociale etc. După cum vedem, recuperarea urgentă pentru istoria artei noastre de astăzi s-a efectuat fizic. Și acum iată cum a procedat Pavel Șușară în sensul anunțat cu mare fanfară.

Trec anii, ne aflăm în pragul a mai mult de patru ani. Relatez în dezordine. A pus în vânzare la Artmark o pictură de 100 x 80, intitulată *The Artist*. Preț de plecare 900 de euro. Bine luminată. În schimb prezentarea autorului era derizorie la nivel de Curriculum Vitae. Bineînțeles nu s-a cumpărat, pentru că lumea se întreba: „Cine-i ASTA?”

A făcut o expoziție la galeria lui, Colony Art (artă și coloniale), într-un cadru de târg aflat la margine de București, ca să nu spun altfel. Aici au fost expuse mai multe lucrări luate, în mod evident, la întâmplare. Nici o rezonanță în presă și cred că nici o vânzare. Înscrie la o altă licitație, Casa Lavakow, o lucrare ce făcea parte dintr-un ciclu de 9 piese cu un titlu complet greșit anunțat, deoarece textul se desfășura coerent de la numărul 1 la numărul 9. Textul era inspirat dintr-o carte a lui Jean d’Ormesson. Privesc descrierea, unghiuri ascuțite și alte invenții. Nu și-a dat seama expertul nostru ca fondul lucrărilor era inspirat din chimonourile japoneze, iar fiecare lucrare prin sistemul de agățare trimitea la stampele japoneze? Nu a sesizat că discurile de vinil au gravate pe ele un text coerent de la 1 la 9? Vedem clar o afișare conformă concepției unitare și alta amputată ca o propoziție fără predicat.

Am vorbit cu o persoană de la Casa de licitații Lavakow atrăgându-i atenția asupra modului greșit de afișare și descriere grafică și cromatică. Răspunsul a fost că inadvertențele sunt sub responsabilitatea celui ce a depus lucrarea, deoarece ei nu au expert. Bravo! Cine a depus lucrările? Șușară Pavel. I-am mai atras atenția atât lui, cât și ginerelui, care supraveghea galeria Colony Art, asupra titlurilor greșite ale lucrărilor mele afișate pe site-ul galeriei. Nimic de făcut. I-am cerut un DVD pe care i-l dăruisem, intitulat *Croyances Ancestrales*, cu desene ale mele pe muzica lui Horațiu Rădulescu, unul dintre cei mai mari compozitori de muzică contemporană, creatorul curentului muzicii spectrale, întrucât aveam nevoie de el pentru Biblioteca Națională a Franței. Originalele desenelor se află la Pavel Șușară. Îmi răspunde că habar nu are pe unde se află. Țin să amintesc că producerea acestui DVD m-a costat 1.500 de franci elvețieni. Neglijența ce am început să o constat în conservarea și promovarea lucrărilor mele m-a pus pe gânduri în mod serios.

În sfârșit, vă voi relata sursa conflictului. După ce a intrat în posesia celor 2.000 de lucrări pe care i le-am oferit ca unui frate ce nu avea ca meserie vânzarea de semințe în Gara de Nord, ci pe aceea de critic de artă, îmi spuneam în epocă, s-au stins, așa deodată, scânteile entuziasmului. Curios, nu-i așa...? M-am interesat la Proliteris, asociația de apărare a drepturilor de autor din Elveția, cum să devină și el membru, deoarece această asociație are o revistă unde membrii pot publica articole de specialitate, în trei limbi. I-am trimis formularele să le iscălească. Nici mulțumesc, nici o veste. După repetate atitudini de lipsă elementară de politețe am întrerupt complet dialogul timp de mai multe luni. Și când deodată ce să vezi?

Iată ce-mi transmite intelectualul nostru după ce am fost solicitat de Doamna Raluca Băloiu, critic de artă, curatoare, să particip la expoziția de la Palatul Cotroceni AICI-ACOLO, cu participarea unor artiști din țară și diaspora:

„Dacă tu crezi că îți depozitezi lucrările pe banii mei și că le dirijezi traseele ca și când eu sunt valetul tău, ori nu stai bine cu orientarea în realitate, ori ți-ai descoperit, la bătrânețe, vocația de escroc. Niciodată nu a fost vorba să fac eu donații la muzee, MAI ÎNTÂI, PENTRU CĂ NICIUN MUZEU NU VREA DONAȚII (*s.n.*) și în al doilea rând, că orice donație presupune cheltuieli serioase de evaluare, notariale etc. ASTA ESTE O INVENȚIE A UNEI MINȚI BOLNAVE (*s.n.*)... O să-i spun și Crinei (soția mea – *n.a.*), situația pe care ai creat-o și să nu se mire dacă într-o zi îți arunc lucrările afară, LUCRĂRI PE CARE, ȚINE BINE MINTE, NU LE VREA NICI DRACU (*s.n.*)... Și, pentru că încă îmi ești simpatic, până vom deveni dușmani de-adevăratelea, te îmbrățișez cu oarecari precauții, fiindcă

e posibil ca nebunia să fie contagioasă!” Mic comentariu: îmbrățișarea lui Juda.

Cum este posibil ca după atâta rea credință și dorința explicită de dezinformare din partea unui expert oficial să cred în îmbrățișari?

Iată acum inventarul minciunilor cu dovezi:

1. Nu am făcut niciodată presiuni, în timp, să facă donații. I-am spus întotdeauna să se aranjeze direct cu muzeele. Cu ani în urmă i-am spus că aș dori ca două, trei lucrări să fie donate unor muzee, fapt acceptat. Soția mea este martoră.

2. Muzeul Cotroceni a acceptat donația la propunerea mea spontană. Ca precizare, i-am spus doamnei Raluca Băloiu, curatoarea, mai întâi să întrebe muzeul Cotroceni dacă acceptă propunerea mea și apoi să-l anunțe pe Pavel Șușară ca să nu provocăm discuții inutile.

3. Văzând că muzeul Cotroceni acceptă donația m-am adresat muzeelor Brukenthal din Sibiu, muzeelor din Galati și Cluj. Niciun muzeu nu m-a refuzat, ba dimpotrivă TOATE au fost de acord să le ofer mai multe lucrări. Pavel Șușară a refuzat. Întreb, cu ce drept?

Muzeului din Cluj i-a refuzat propunerea mea de donație.

4. „O donație presupune cheltuieli serioase de evaluare, notariale etc. și necesitatea prezenței mele fizice”. TOTUL este FALS. Există un consiliu științific, de cele mai multe ori, care decide acceptul sau refuzul donației, nu evaluează nimeni în afară de mine și nicio formă notarială nu este necesară dacă nu se depășește o sumă limită pe care am avut grijă să nu o depășesc.

În consecință, nici prezența mea fizică nu este necesară. Dovada de netăgăduit este că toate cele trei muzee, după completarea unor formulare semnate de o parte și de alta,

au consfințit din punct de vedere juridic donația mea. Ce poate fi aceasta? Rea credință plus incompetență din partea unui expert agreat, mă întreb de cine și pe ce bază.

5. Cum stăm cu afirmația „lucrări pe care nu le vrea nici dracu”?

Culmea, după acceptările amintite, Pavel Țușară îmi spune că va lua el legătura cu două muzee pentru a face donații, el care spunea că trebuie să fiu nebun să-mi imaginez că muzeele acceptă donații. Unul dintre ele fiind cel din Ploiești. Și ce credeți că propune? Două lucrări mari de 200 x 150 cm, disparate, din ciclul *Homo Ludens* sau *Mitul lui Sisif* care, în sine, sunt de neînțeles. Mai are și grija că este bine să donăm... lucrări mari, căci muzeele au loc și pot să le îngrijească mai bine. Când i-am spus că este anormal, mi-a răspuns ca el nu stă să caute în GRĂMADĂ (expresie „adecvată”... unor lucrări de artă) cu cârca, ci le dă la rând cum îi vine. I-am propus să-i plătesc eu un om care să-l ajute când are el timp. Refuzând propunerea mea, din demnitate nu-i așa, i-am spus că felul lui de a lua din grămadă seamănă a bătaie de joc. Simțindu-se jignit în mândria lui de expert îmi aruncă buchetul ultim de drăgălășenie, ȘANTAJUL. Vi-l citez:

„Aceasta este suma pe care mi-o datorezi pentru chirie. Ai în anexă desfășurătorul plăților la zi, echivalentul a 15.707 de euro, la care se adaugă 1.300 de euro pe care i-am plătit eu pentru transport, plus 15.000 de euro, plata mea în calitate de angajat al tău în toată această perioadă. Total: 33.007 euro. Dacă până la 01 decembrie 2017 nu îmi achiți această datorie și nu vii să-ți ridici lucrările, ele îmi revin de drept, de fapt așa cum a și fost înțelegerea, dar, de data aceasta, pentru stingerea datoriei pe care o ai către mine, iar cu tine întrerup orice relație. O să-i trimit acest e-mail și

Crinei, să știe și ea despre ce este vorba! Voi reveni cu factura și cu numărul de cont în care să îmi faci plata.” 3 oct. 2017.

Până la 28.11.2017 nu mi-a sosit nicio factură. Iată ce îmi datorez pentru lucrările puse una peste alta, așa cum afirmă expertul Pavel Șușară într-un alt e-mail.

Aceasta este răsplata muncii mele de 35 de ani oferită lui Pavel Șușară, ansamblu UNIC pe care nu cred să-l fi avut sau să-l mai aibă niciun colecționar în România nu numai antebelică, dar nici postbelică. Ansamblu compus din picturi, desene, gravuri, pasteluri, acuarele, fotografii, încercări de poezie, arhiva parțială, unde se pot urmări gândurile, problemele ce mi le-am pus din punct de vedere plastic, filozofic.

Ansamblu pentru care am plătit greu mai ales ca refugiat politic. Mi s-a confiscat TOTUL în țară, din punct de vedere material și sufletește, iar aici în Elveția, eu și soția mea ne-am descurcat singuri fără absolut niciun ajutor inițial. Îndurând de multe ori umilințe, privațiuni, până să ne creăm prin munca noastră un loc sub cer.

Așa a înțeles, prin insulte și șantaj, Pavel Șușară, să răspundă la gestul meu, la încredințarea unui patrimoniu ce un om cu minimum de responsabilitate trebuia să-l gireze nu numai în folosul personal, ci și al țării. Așa a răspuns Pavel Șușară la dorința mea de a dona muzeelor țării lucrări de artă. Ce sacrificii materiale, pe măsura celor 2.000 de fragmente din sufletul și mintea mea pe care i le-am oferit, a făcut? L-am ofuscat grav demonstrându-i clar minciuna când afirma că muzeele din țară nu acceptă donații? Dovedindu-se explicit că muzeele la care m-am adresat, fără să cunosc pe nimeni personal, au acceptat imediat donațiile propuse. În plus, mai doreau și alte lucrări. Am dovezi scrise.

Ce a făcut Pavel Șușară în acest sens timp de mai bine de patru ani cu lucrările păstrate „una peste alta”? NIMIC.

Iată ce cred eu. Pavel Șușară este un ignorant al raportului strâns între ETICĂ și ARTĂ, raport ce trebuie să-l aibă orice om ce se pretinde cultivat. Căci arta este o manieră de a trăi. A se reciti filozoful Platon și nu numai, care scrie în „*REPUBLICA*”: „Într-un oraș guvernat de către un tiran părțile cele mai virtuozose ale sufletului sunt reduse la sclavie, în timp ce o minoritate formată din partea cea mai periculoasă și mai furioasă, stăpânește”.

Tot Platon mai spune în „*LEGILE*”: „A educa nu înseamnă numai a instrui, un oraș just este de asemenea educativ, guvernantul fiind și pedagogul orașului”. Căci Pavel Șușară este și cadru didactic, pregătește noile generații de oameni de artă. Pavel Șușară fiind un pur produs al neo-comunismului, prin comportamentul său amoral, ignorant și implicit lipsit de orice etică elementară și conștiință, la ce consecințe pozitive să ne așteptăm de la manierele lui în relația cu societatea, cu oamenii mânați nu de egoism, ci de altruism, cu oamenii ce există în țară și în diaspora care vor să construiască un viitor sănătos noilor generații.

Cum poate fi calificată înjurătura la adresa mea implicându-mi mama, care a fost insultată în memoria ei de ființă ce a făcut sacrificii de neimaginat pentru fiul ei unic, pentru ca acesta să-și găsească libertatea de om și de artist? Care mamă se desparte de fiul ei, fiind pe patul de moarte? Descriu episodul acesta dramatic în cartea mea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, Editura Tracus Arte, carte pe care o are polivalentul nostru.

Deci, în cunoștință de cauză, Pavel Șușară și-a permis ignominia pomenită mai sus. Unde este respectul morților, maestre? În afară de mama mea, sute de mii de mame își

plâng copiii plecați peste hotare din cauza castei din care face parte și teoreticianul nostru, castă ce se simte de minune în cloaca de suficiență și impostură grandilocventă ce duce țara la dezastru. S-a gândit estetul... nostru că insultându-mi mama insultă și celelalte sute de mii de mame ce s-au despărțit de copiii lor cu lacrimi în ochi, pentru ca aceștia să aibă o viață de demnitate? NU. Căci evident nu avea cu ce. Așa deodată, după ce a intrat în posesia celor 2.000 de lucrări, nu a mai avut elogii la adresa mea. Atitudine similară cu a întregii mass-media ce nu a suflat un cuvânt despre cartea amintită, mass-media care cu siguranță-i știa conținutul. Nu, nu delirez, căci același lucru s-a întâmplat cu celelalte două cărți ale mele intitulate „*Orient – Occident – Transcendență*”, Editura Alcor și „*Curvă de viață*”, Editura Eikon. Simplă coincidență?

Dar patriotul nostru de operetă mai are la activ câteva acțiuni educativ-culturale similare cu cea descrisă mai sus. A organizat la Muzeul Țăranului o expoziție cu maneliști. I-am spus în epocă ce reprezintă această infamie, un scuipat pe obrazul Țăranului. O profanare a celor ce din timpuri imemorabile au plămădit cultura noastră materială și spirituală, a celor ce în timpuri de restriște au luptat cu arma în mână ca țara noastră să-și păstreze integritatea națională. A mai pus un strat la înțigănirea poporului român și la faima noastră internațională în domeniul multicultural. Recent, a venit cu propunerea demagogică crasă de a se face o expoziție cu miile de pancarte ale protestatarilor. Unde, CINE, cu ce bani? Acest activist cultural... pretinde că mi-a făcut un bine depozitându-mi lucrările în spațiile ce-i aparțin. Ce a făcut mai bine de patru ani cu ele, puse una peste alta cum, cu „delicatețe”, spune. Cu riscul de a mă repeta, după ce nu a făcut nimic, fără niciun scrupul, mă șantajază cu

cererea de a-i plăti 30.000 de euro. Dacă nu-i plătesc suma de mai sus, afirmă, cu cea mai mare nerușinare, că devine proprietarul de drept și de facto al muncii mele de 35 de ani. Este complet ilogic, deoarece i-am dăruit deja toate lucrările. Uită cu premeditare sau din ignoranță, legi internaționale la care a aderat și România ce spun că dreptul de autor se prelungește după moarte cu 70 de ani? Cum motivează, mai ales că nu le-a cumpărat cu acte în regulă, confiscarea lucrărilor mele? Se crede pe timpul „democrațiilor populare” când se naționaliza, se confisca după bunul plac al celor ce au uzurpat puterea? Sau nu vrea să fie mai prejos de mentalitatea guvernanților actuali ce au favorizat fără nicio rușine o justiție pe măsura lor, adică de HOȚI.

Dar să nu uităm că etica specială a șefului experților în materie de artă este mână în mână cu numeroase dovezi de incompetență profesională, formând un tot, autoghirlandat de coroane multicolore, pline de beculețe sclipitoare afișate cu ocazia unor vernisaje unde se mănâncă castane și se bea turburel. Dar ce s-ar face criticul nostru de artă, dacă ar fi aici, în Occident și ar constata că de cel puțin 35 de ani la niciun vernisaj nu mai vine un înțelept să explice unei mase de curioși ce probleme metafizice și-a pus artistul.

În primul rând, îi aduc la cunoștință dânsului că se fac prevernisaje sau vernisaje private unde vine clientela preorientată de ani de zile, ca să cumpere un anumit tip de artă...

În al doilea rând, în ziua următoare vin acei gură cască, cărora nu li se servește nimic, poate apă, care au posibilitatea să discute cu artistul care nu stă cu săptămânile să explice ce ar vrea el să transmită, deoarece acei ce insistă au posibilitatea să cumpere cataloage scumpe unde ești lămurit cu text și poze, în detaliu.

Păcat, s-a terminat cu erudiții plătiți să vorbească, iar apoi să chefuiască cu mititei și saramură de crap. Păcat, nu se mai pot asculta discursuri pline de înțelepciune, stil Pavel Șușară, citez: „Sculptura lui Adrian Costea nu se raportează la nimeni și la nimic”. Nici una, nici alta un extraterestru. „Sau limbajul primordial este geometric”. Se șterge așa, deodată, arta grotelor. Adevărat, odată cu ruptura decisă de proletcultism sau de neo, neo, neo de azi ne putem permite să ștergem mii și mii de ani de exprimare nonconformă a erudiților mai vechi și mai noi.

Se poate constata pe viu cum clasicul nostru în viață atacă subiecte de o varietate impresionantă. Era imposibil să nu facă dânsul și la adresa lui Constantin Brâncuși tot felul de aprecieri. De ce nu? Doar suntem în democrație. Mă întreb totuși ce ne-ar putea comunica, apropo de complexul sculptural de la Târgu Jiu, pe care marele Brâncuși l-a deschis cu o masă altar, Masa tăcerii, Masa destinului, alcătuită din două pietre de moară? De ce pietre de moară? Sau de simbolistica magică a celor douăsprezece scaune, au ele legatură cu constelațiile zodiacale?

Știe oare expertul nostru că cele trei cicluri de mari desene, ale mele, în posesia cărora este, numite *Homo Ludens*, *Croyances Ancestrales* și *Elogiul Nebuniei* în sinergie cu muzica marilor compozitori români Horațiu Rădulescu și Costin Mioreanu, aflate toate pe Internet prin grija și cheltuiala mea (1.500 de franci elvețieni fiecare DVD) fac referință la Renașterea italiană? Mai precis că cei doi compozitori amintiți, privind desenele mele, au adaptat compozițiile lor la imaginii? Așa cum a făcut, de exemplu, Pergolese căruia i s-a comandat un Stabat Mater de către confreria Madonei de șapte dureri. Sau Antonio Vivaldi care își nuanțează special compoziția, cu anumite ritmuri,

pentru a evoca inima îndurerată a Sainte Vierge. Își mai aduce aminte maestrul de consonanțele muzicale renaștentiste pe care le-am folosit, în afară de ciclurile amintite, în multe alte picturi ale mele, precum și pentagoanele, numărul de aur? Dar de albumul cu poezii unde m-am jucat numai cu sonoritatea cuvintelor, căci limba spaniolă folosită nu o cunosc? Își mai amintește el de folosirea notației muzicale contemporane pe care am apreciat-o din punct de vedere grafic?

Poate să-mi spună expertul, dar ce spun expertul, șeful expert, cine a mai încercat în arta românească să cerceteze mijloacele muzicale cu scopul de a se inspira în trama compozițională a lucrărilor lor? A nu se confunda modul cum au făcut unii reprezentarea instrumentelor muzicale cu trama compozițională.

Când privește, spre citire, o suprafață plastică, renumitul nostru critic de artă are bagajul necesar să descopere ritmul, cadența, tempo-ul? I-a vorbit la cursurile de Istoria Artei, Andrei Pleșu, marele pedagog, filozof, om politic și nu mai știu câte alte titluri deține, de raporturile muzicale? Căci un adevărat om de cultură, indiferent de specializarea lui, este la curent cu tot ce ține de ARIA culturii. Altfel rămâne un simplu erudit, bun la școala primară și capabil doar să facă pedagogie generală. Domnul Pavel Șușară a rămas la stadiul de adulare hipnotică și nu admite ca mentorul dânsului să fie criticat. Cei ce îndrăznesc sunt niște PORCI, cum afirma în stilul dânsului *elegant și democratic* pe Internet, deci public. Probă și de lipsă de educație elementară, baza procesului cultural.

Să vă mai dau un exemplu despre nivelul șefului expert, apărut în *Revista Cultura*, ce ironie a soartei, seria III nr. 21, 1 iunie 2017.

„Piața de artă are nenumărați actori, de la scotocitorii și colportorii primari până la consultanții, analiștii și specialiștii de nișă, de la falsificatori și interlopi de duzină, până la normatori, evaluatori și experți, de la negrul subteran și până la iluminatul feeric al spectacolului vânzătorilor prin licitație.” Scânteietor, foc de artificii, un amestec de frații Grimm, Charles Dickens, puțin Emil Zola și mahalaua stambuliotă¹. Fraze lungi, în cascadă, inundătoare, tipic balcanice. Normal, nu a beneficiat, ca unii dintre salvatorii culturii românești, de burse în Occident. Mai precis, câțiva ani la înalta școală de administrație franceză, ENA. Rue Sainte Marguerite, 67080, Strasbourg. Nu se știe niciodată ce ocazie se ivește. Știu acest „secret” de la un bun amic stabilit... la Paris, fost coleg la Etnografie și Folclor, al cărui fiu a urmat aceste cursuri de exprimare în public, concis și direct, la obiect. Rezultatul a fost o carieră strălucitoare într-o multinațională.

Recunosc că nici eu nu am beneficiat de bursa la ENA, de aceea aveam speranțe să fiu inspirat de maestrul Pavel Șușară. Ghinion. Și apropo de mahalaua stambuliotă, domnul Pavel Șușară mi-a oferit privilegiul să mă anunțe de o încercare ratată de a mă expune împreună cu alți artiști selecționați de dânsul, la un târg de artă din Istanbul. Era foarte furios că a fost refuzat și mă roagă să telefonez „președintei” târgului de artă să văd de ce și-a permis acest afront, să văd ce „are între picioare”. Recunoașteți metaforele omului de cultură și galerist Pavel Șușară. Telefonez și aflu că de fapt nu era vorba de președintă, ci de președinte. Evident, nu am îndrăznit să-l întreb ce are între picioare, deoarece încă nu înțelesesem bine sensul profund al întrebării. Și acesta, un elvețian, mi-a spus că nu poate să ne ajute cu

¹ Stambuliot – locuitor al Istanbulului.

nimic, că, de fapt, demisionase nemaisuportând incompetența organizatorilor și a membrilor juriului. Așa că vedeți, stimați cititori, nivelul real al informațiilor pe care se bazează cel ce vrea să ghideze o bună parte din mișcarea artistică românească? Dânsul nu știe că, de fapt, nu mai există galerii, ci multinaționale comerciale, acestea fiind cele ce expun la Basel, Miami, Shanghai ș.a.m.d, dictând mersul bursier al pieței artistice mondiale. Nu știe că dacă nu te înscrii în politicul corect, cu toate variantele sale, n-ai nicio șansă să intri în cercul curatorilor, consilierilor și șefilor de antrepriză ce manipulează miliarde de valută forte. Nu știe că nu mai există colecționari privați ca acum 100 de ani, ci practic investitori inculți ce au nevoie de consilieri. Cercul de galeriști sau interlopi care vând la repezeală, după colț, ceasuri Doxa sau Bijou, pe care expertul nostru am impresia că-i cunoaște foarte bine, există și acum bineînțeles, dar depinde în ce anume cercuri artistice vrem să ne înscriem.

Spre surprinderea multora, la noi în special, arta s-a instituționalizat de mult timp în Occident. Marii colecționari sunt marile bănci, case de asigurări, fundații, muzee. Descriu fenomenul după 38 de ani de experiență, în cartea mea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, ignorată complet de presa din țară și bineînțeles de domnul Pavel Șușară, care o deține. A nu cunoaște nu este foarte grav. Foarte grav este când te mândrești cu ignoranța. În momentul când afirmi că pictorul Adrian Ghenie a ajuns unde este prin multă muncă, ceea ce nu este de uitat și că de acum încolo lucrările dânsului nu se vor mai vinde sub un milion, este pur și simplu dezinformare.

Pe piața artistică de azi noțiunea de frumos, de bun gust, este complet ignorată; nu este o afirmație personală prezumțioasă, ci o realitate pe care orice om ce are un minimum de

cunoștințe de Istoria Artei și colindă târgurile de artă ce decid cine este artist și cine nu este, o poate constata pe viu. S-a creat un cerc foarte închis susținut de o mass-media componentă intrinsecă a PIEȚEI așa-zis artistice. Dacă sunt unele persoane ce nu-mi acordă credit le pot furniza o mică listă de personalități ce descriu cu lux de amănunte ce se petrece într-o lume artistică... babelizată. Este vorba, printre alții, de Philippe Lejeune, Jean Monneret.

Pe scurt, astăzi nu artiștii „fac” artă, ci un cerc de 50 de persoane în lume dictează ce merge și ce nu. Printre acestea se numără Larry Gagosian, care are la Geneva una dintre multiplele lui galerii deschise în toată lumea, unde primesc regulat invitații la vernisaje. Așa că expertul nostru național Pavel Țușară ce dă vina pe nivelul scăzut al pieței artistice naționale, deoarece cultura actuală românească este deplorabilă ar fi bine, mai întâi, să-și verifice cultura personală. Este imposibil făcând practic turism cultural... și fără să ai relații profesionale directe, la fața locului, cu actorii principali ai pieței artistice mondiale, fără să participi cu comunicări la congrese internaționale, fără să ai un schimb de informații bogat cu oameni importanți, repet, este imposibil să te erijezi în critic de artă pertinent, credibil. Comportament pe care, din păcate, îl au și alte personaje autoerijate în faruri culturale românești. Dar cu mult mai grav este faptul că devenind un vector al ignoranței ridicată la nivel de cercetător științific induci în eroare tinerele generații de artiști care pierd ani din viață ce nu mai pot fi recuperați niciodată. Fenomen ce se adaugă situației gravissime reprezentată de actuala societate românească dezechilibrată la toate nivelurile, în primul rând educațional, și care va lăsa hiatusuri și traume indelebile în procesul de formare al copiilor, al adolescenților.

În loc ca domnul Pavel Șușară să-mi mulțumească pentru cele 2.000 de lucrări pe care i le-am dăruit, nu un portofel marca Gucci, pentru faptul că am vorbit elogios de dânsul în cartea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, ce face? Îmi răspunde că mi-a făcut un bine preluându-mi munca de 35 de ani și ostenit de propunerile mele de colaborare cu folos reciproc găsește de cuviință să mă insulte pe mine și pe mama mea, confundând... prietenia cu golănia. Mărinimos cum este, enervat că-mi permit unele observații argumentate, îmi trimite un mesaj unde spune că-mi va da UN ȘUT ÎN CUR la momentul potrivit, dacă nu mă potolesc. Am reacționat întrerupând comunicarea, ceea ce nu m-a împiedicat să rog Editurile Eikon și Alcor să-i ofere cărțile „*Curvă de viață*” și respectiv „*Orient – Occident – Transcendență*”, ediții bibliofile, avertizându-l totodată să evite pentru totdeauna a mi se adresa cu un vocabular grosolan. Dar după cum s-a văzut în cele din urmă, nu putem face din măgar, privighetoare.

Cercetătorul nostru științific în ale Istoriei Artei nu a înțeles că împreună putem oferi României, spre cinstea noastră, un patrimoniu care să contribuie, timpul va dovedi reala lui importanță, la efortul depus de ceilalți artiști români de a construi și nu de a distruge. Credeți că și-a cerut vreodată scuze Pavel Șușară sau că mi-a mulțumit vreodată pentru darurile pe care i le-am oferit? Sau că mi-a răspuns la urările ce i le-am făcut cu ocazia zilei de naștere, a sărbătorilor de iarnă, a Anului Nou? NU. Chiar în momentul când scriu aceste rânduri Biblioteca Națională a Franței îmi mulțumește pentru CV-ul trimis pe care-l vor arhiva.

De asemenea, pentru cartea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*” Președintele României, Klaus Werner Iohannis, în favoarea căruia am votat, mi-a mulțumit

printr-o scrisoare trimisă prin poștă. Doamna Herta Müller, laureată a Premiului Nobel pentru Literatură, căreia i-am trimis manuscrisul și apoi cartea în forma definitivă, mi-a răspuns făcându-mi cadou o carte cu dedicație și semnătura autografă. Domnia sa, Domnul Ghinoiu, secretar științific al Institutului de Etnografie și Folclor, Constantin Brăiloiu, mi-a transmis că este o cinste să aibă cartea mea în biblioteca dânsului. Biblioteca Universitară din Geneva, biblioteca inclusă în patrimoniul cultural al umanității, deoarece are documentele originale ce au aparținut lui Jean Jacques Rousseau, în documentul unde confirmă acceptarea arhivei mele scrie că sunt onorați de această donație. Voi adăuga la momentul potrivit și răspunsurile personalităților amintite mai sus, împreună cu cărțile pe care le-au primit cadou. Desigur, vor figura și înjurăturile maestrului Pavel Șușară. S-a gândit omul de cultură... Pavel Șușară să organizeze o licitație în favoarea construcției unei școli, știindu-se situația dezastruoasă a acestora, în special în mediul rural, la care să participe cei ce au furat cu miliarde timp de mai bine de 27 de ani? Sau la care să participe artiștii din țară și diaspora prin donații, putând să înceapă cu unele lucrări ale mele, inițiativă la care aș fi participat cu siguranță și cu un mare entuziasm? NU.

S-a făcut remarcat..., în schimb, cu expoziția maneliștilor la Muzeul Țăranului și cu bluful, demagogia expoziției cu pancartele protestelor din toată țara, ceva complet irealizabil. S-a gândit cu ocazia Centenarului Unirii, deoarece a fost în Comisia monumentelor, să propună lansarea unui concurs la care să participe și artiștii din diaspora, în virtutea faptului că Unirea face referință la TOȚI românii? NU.

S-a gândit că arta nu este o expresie a spiritului uman în sine, ci un fenomen istoric ce ține în mod intrinsec de

ISTORIA unui popor, istorie la care au participat nu numai artiștii, ci toată intelectualitatea timpurilor indiferent de ramura de activitate? La Geneva, Muzeul de Artă are în complement ISTORIA, de aceea se numește Muzeul de Artă și Istorie. Ce a propus gânditorul nostru, cercetătorul științific la Institutul de ISTORIA ARTEI? Ce a scris și ce a publicat în acest sens? Știe de aportul adus de un Vasile Pârvan în trecut? Se pare că nu. Căci fără un CLIMAT de ansamblu, propice culturii, un popor nu poate avansa. Puterea de stimulare a elitelor este benefică întregului popor.

Trebuie să fim în permanentă stare de veghe în fața imposturii, a uzurpărilor, a lipsei de cultură. Veghe ce trebuie inculcată cu hotărâre noilor generații, începând cu familia și continuând cu școala. VEGHEA de a nu fi anesteziați până la amnezie – cum se întâmplă, din păcate, cu tinerele generații și nu numai – de echipa în care se învâрте domnul Pavel Țușară, Pleșu, Liiceanu și Patapievici.

Înainte de a continua cer puțină înțelegere cititorilor când, făcând referire la cvartetul... Țușară, Pleșu, Liiceanu, Patapievici, scriu fie cu domnul, fie fără etc. Licențele... ce mi le permit doresc să le justific prin faptul că în decursul timpului, *veghea* și-a facut datoria, arătându-mi adevărata față a acestor personaje. Consider că ar fi o insultă la adresa celor care de-a lungul timpului au dovedit, nu numai mie, ci și altor oameni de bună credință, pantufleriile acestora. Domni sunt Pleșu, Liiceanu și Patapievici ce și-au permis mârșăria să-l desconsidere pe marele nostru poet Mihai Eminescu? Ce reprezintă acești Hopa Mitică, disidenți permanenți de serviciu, după cum bate vântul, pentru cultura atemporală românească și cea temporală pe care îndrăznesc să o bage în mocirlă?

Amintesc, apropo de Mihai Eminescu ce a avut atitudini antisemite, detestabile bineînțeles, că încă nu s-a născut omul nou perfect planificat, așa cum dorea național-socialismul sau comunismul și care au eșuat lamentabil. Dar spre deosebire de național socialism, naziști, Eminescu s-a rezumat la o opinie căreia nimeni nu i-a pus la îndemână mijloacele să o aplice la nivel de politică de stat. Din fericire. El era poet în primul rând și cu acest talent extraordinar a marcat cultura românească.

Le reamintesc acestor erudiți colaboraționiști ai neocomunismului că Louis Ferdinand Céline, mândrie a literaturii franceze, a avut apropouri antisemite mult mai virulente decât Mihai Eminescu. Jean Paul Sartre, „nemuritorul” reprezentant al *intelighenției* socialo-comuniste franceze, despre care academicianul scriitor Jean d'Ormesson spunea că fost un om foarte inteligent ce a ratat totul în viață, a fost un mic colaboraționist nazist, apoi a activat în comisiile de epurare după eliberarea Franței. Ca să se facă dreptate, nu-i așa? Catherine Deneuve, icoana Franței, a avut părinți colaboraționiști notorii. Înainte de al Doilea Război Mondial floarea intelectualității franceze și europene participa la congresele și festivalurile regimului național socialist.

François Mitterand, membru în guvernul de la Vichy, a declarat loialitate solemnă mareșalului Philippe Pétain, iar în timpul războiului din Algeria a fost ministru de interne, pentru ca, mai apoi, să devină adulatul socialiștilor. Mai sunt multe exemple și la noi în țară. Nu vreau să caut scuze poetului Mihai Eminescu, dar Paradisul promis de comuniști încă nu a sosit, aceștia aducând până una alta INFERNUL. Între cele două războaie mondiale sistemul de învățământ în țara noastră a fost consolidat, iar odată cu comunismul și neocomunismul a fost pur și simplu distrus.

Am fost martorul acestui dezastru ca student și profesor de desen în mai multe școli din capitală. Sunt unii iluminați, criticiști de profesie, care au găsit ceva în neregulă și într-o perioadă de înflorire a culturii în România.

Și ca să revenim la cercul de apostoli ce-l frecventează Pavel Șușară este de amintit că Andrei Pleșu a cerut iertare lui Nicolae Ceaușescu pentru pierderea rațiunii când a frecventat cercuri ce nu corespundeau liniei Partidului Comunist și că cere să fie repus în drepturi, printre care și acela de membru al frăției comuniste. Cu ocazia acestui subiect țin să vă spun că am fost în foarte bune relații cu Belu Zilberstein, Zilber, pe care mi l-a recomandat colega mea de la Etnografie și Folclor, simpatica Florica Veiner. Mi l-a recomandat ca om de cultură pe care-l interesează arta, pictura. Așa l-am cunoscut, invitându-l și acceptând să vină în galeria unde expuneam, cumpărându-mi un tablou. Apoi fiind invitat la dânsul acasă. Cu această ocazie am aflat că fusese unul dintre reprezentanții de frunte ai nomenclaturii comuniste ce fusese condamnat la moarte și apoi comutată pedeapsa la închisoare pe viață de către cuplul Ana Pauker, Gheorghe Gheorghiu-Dej, după cum am amintit într-o pagină anterioară a acestei cărți. Mi-a arătat fotografiile la ieșirea din închisoare fiind grațiat de Nicolae Ceaușescu. Ca aspect fizic, era exact copia fotografiilor de la Auschwitz. Mi-a povestit mie și soției, depresiunea teribilă prin care a trecut, toți prietenii... părăsindu-l, inclusiv soția. A fost invitat mai apoi să se reintegreze în rândurile Partidului Comunist, dar cu anumite sarcini. A refuzat și a predat carnetul de membru al Partidului Comunist.

Ce a făcut Andrei Pleșu cu studii la cursurile fără frecvență și pe șest ale facultății... de filozofie de la Păltiniș, protejat, se zvonea, al domnului Constantin Noica? A

cerut repunerea în toate drepturile, așa cum am mai spus, scuzându-se agramatului de Nicolae Ceaușescu, *lumina Carpaților*. Eșec. A fost trimis cu domiciliu forțat la Teșcani. A scris și o carte pe această temă ca să nu lase pe alții să inventeze nu știu ce, crezând că acolo era un pustiu și nu au existat martori ce aveau altă opinie despre torturile prin care a trecut persecutatul nostru. Oribil... în comparație cu detenția domnului Belu Zilberstein. S-a răzbunat odată cu Revoluția, căci dânsul este un mare naiv și nu și-a dat seama că a avut loc o Lovitură de Stat condusă de un necunoscut dânsului, cum vrea să ne facă să credem, Ion Iliescu. Și și-a oferit serviciile instantaneu ca mare disident. Noroc că nu erau curci pe acolo ca să radă în pene de noua versiune a baronului Münchhausen. Căci dânsul este și un filogerman. Și astfel lui Andrei Pleșu Inocentul i se deschid larg porțile Ministerului Afacerilor Externe plin de funcționari în haine civile ca să nu sperie pe ministrul nostru, viitor Titulescu Bis, apoi ministru al culturii, presă, televiziune, avioane, Mercedesuri și temenele din partea unora ce roiau ca muștele, unele mai verzi decât altele, în jurul providențialului luptător anticomunist. Adevărat, ca să-și facă mâna, ca să afle dedesubturile trebuia să mimeze, nu-i așa, colaborarea cu noua poliție politică, numită astăzi Statul paralel. De fapt nici pomeneală de așa ceva!!! Stat paralel, reprezentat de SECURITATEA politică, moștenit de la comunismul pe față de după '44 în conflict permanent cu Partidul, exact ca acum.

Știre de ultima oră. La târgul Gaudeamus 2017 s-a făcut lansarea cărții „*Dialoguri de Duminică. O introducere în categoriile vieții*” scrisă braț la braț, printr-o nouă metodă științifică, de autorii-filozofi Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu. Mă întreb, cum de nu le-a dat în gând marilor

filozofi Schopenhauer și Nietzsche să facă o carte împreună? Țasta da progres. În plus, nu știu de ce fac o legătură, poate stupidă, cu conducătorii de *autoturisme de duminică* care enervează pe toată lumea, deoarece nu respectă regulile de bază ale circulației pe șosea. Poate, fiindcă stupizenia, dacă nu ești atent, este molipsitoare.

Andrei Pleșu, în fața curioșilor veniți spontan ca pe timpul aplauzelor ceaușiste, cu o modestie evident prefăcută, afirmă că *TACLAUA* ar fi o metodă pedagogică eficace împotriva efectului real negativ al telefoanelor mobile asupra sociabilității umane. Acesta uită să menționeze efectul dezastruos produs asupra scrierii corecte, că pictogramele, abreviațiunile creează ceea ce în țările francofone se numește *Novlangue* și, ceea ce este și mai grav, prin folosirea telefonului mobil se reduce puterea de concentrare, afectând funcționarea normală a creierului. Astfel avem de-a face cu o diminuare funcțională a capacității de analiză, de discernământ, de sinteză. Pedagogii noștri *de duminică* recidivează, fac demonstrația în articolul meu, pe care îl poate găsi oricine pe Internet, intitulat „*Până când?*”. De ce să nu reluăm, pentru sporirea sociabilității, activitățile simple, precum *Claca* din mediul rural, întrajutorarea la strânsul cocenilor de porumb sau la culesul viilor, conversațiile pe margine de șant, având în vedere situația dramatică a școlilor de la sate. De ce nu *BÂRFA*, cu coatele pe tejgheua cârciumii cu o țuică de prune, chiar falsificată, este la modă, sporind astfel convivialitatea. Iată noua școală pedagogică românească. Este o evidență flagrantă, ignoranța manifestată de acești pedagogi față de „*COLOCVIILE*” sau față de „*ARTA DE A INSTRUI*” (1529) scrise de Erasmus de Rotterdam, opere pedagogice care, timp de cinci secole, au constituit baza învățământului occidental. Pedagogie de libertate ce a pus

bazele metodei *LUDICE*, metodă preluată și adusă în contemporaneitate de tatăl meu, profesorul universitar Alexandru Trifu. Poate ar fi necesar ca pedagogii... noștri să citească și „*URBANITATEA ÎN MANIERELE COPIILOR*” scrisă tot de Erasmus de Rotterdam (1530), dar cred că-i cam târziu, deoarece, de fapt, copilăria dâșilor a trecut de mult și nu au ascultat la timp sfaturile părinților, dacă le-au avut. Poate în acest fel, mai ales maestrul Andrei Pleșu i-ar fi dat cu bățul peste degete discipolului Pavel Șușară ca să se dezbare de proasta creștere devenită mitocănie în perioada adultă. Căci despre aceasta va fi vorba mai departe.

Grupului celor trei mușchetari dâmbovițeni li se adaugă oportun, zice dânsul, Pavel Șușară, intelectualul multiplu și galerist (Galeria Colony Art – artă și coloniale); scriu cu nume și prenume ca să nu fie confundat cu Sfântul Pavel. Șușară nu a scăpat prilejul să se filmeze, având în stânga lui, ce greșeală de protocol, pe Andrei Pleșu, cu ocazia lansării albumului Corneliu Baba.

După cum remarcăm, Pavel Șușară este și un original, deoarece în plus este și galerist. Apropo, cine mai știe de galeria și casa de licitații Pogany, proprietari Pavel Șușară și Sorina Ionică, de galeria Luchian 12, proprietar *in solo*, Pavel Șușară? Am lăsat la urmă ultima galerie unde mi s-a făcut onoarea... să fiu expus, mic parter, mic subsol, ce are ca firmă „Colony Art/Artă și coloniale”. Remarcabil... de la domnișoara Pogany, Brâncuși și Luchian, s-a ajuns la artă și coloniale. Credeți că întâmplător? Având în vedere tovărășia intelectuală cu cei trei mușchetari amintiți, bineînțeles că nu. Dar să nu fiu clevetitor visceral paranoic, să dau vina numai pe anturaj. Vă voi prezenta fapte, evenimente reale, ca de altfel și până acum, ce țin de felul de a analiza viața artistică a celebrului actor neobosit al scenei intelectuale

românești, exercițiu ce și-l asumă cu mare mândrie. Viziune ce nu are nimic comun cu realitatea. Dacă-mi scapă ceva, rog insistent cititorii să mă informeze, să-mi trimită publicațiile ce fac autoritate, mai ales cele de peste hotare care-mi vor schimba analiza. Eu, la rândul meu, îmi voi permite sacrilegiul de a contrazice discursurile intuiționiste ale specialistului ce suflă din goarna-i cam ruginită, unde poate și când poate, bazându-mă pe cei 38 de ani de experiență în Elveția, în Occident, și mai mult de 20 de ani în țară. Sau invers, cum vă este mai comod să-mi acordați cât de cât credit.

Să începem prin a fixa cadrul potrivit metodei comparative. Pe de o parte, un coteț unde cocoșul se învârte țațos printre găinile încă neouătoare și o grădină foarte mare, înverzită, plină de flori și copaci umbroși, cu bănci unde fiecare se oprește spunând bună ziua celui alt sau înjghebând conversații interminabile, calme sau înflăcărâte, despre de unde venim și unde ne ducem. Bineînțeles forțez puțin... nota, contrastul ajutând de multe ori punerii în evidență a subiectului, sperând ca astfel să fiu folositor tinerelor generații ce ies de pe băncile facultății de arte vizuale, să le dau repere în funcție de care fiecare, trecându-le prin filtrul personal, să acționeze.

Am constatat, terminând Facultatea de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”, că bagajul meu profesional și relațional este anarhic, orizontul meu fiind foarte apropiat de vârful nasului. Că aveam ochelari puși de alții, ochelari ce nu corespundeau structurii mele fiziologice și spirituale. Ca orice om ce-și dorește independența, libertatea, problema existenței materiale devine rapid de actualitate. Trec peste toate aventurile absolut absurde prin care am trecut pentru a-mi găsi mijloacele materiale de a trăi din pictură și pentru pictură. Nu vreau să mă autovictimizez. Cui să te adresezi

ca să debutezi în „comerțul” tău, la ce porți să bați, cine să te ajute în țara ta să te afirmi? Treptat mi-am dat seama că drumul este complet închis. Ca mulți alți oameni ai acelei epoci visam la Occidentul plin de promisiuni. Doream să scap de cușca kafkiană a comunismului. Și „plec” cu soția. În Elveția. Plec impregnat de Mihai Eminescu, de mânăstirile moldovenești, de amintirile din copilărie la bunica mea de la țară, iar profesional... vorbind, de Alexandru Ciucurencu, de Corneliu Baba, de Nicolae Grigorescu, de Ștefan Luchian, de școala de la Barbizon ș.a.m.d. La 38 de ani. Mi-am dat seama mai târziu că pierdusem trenul. Dar ce să faci, vorba ceea, nu pot sta, nu pot pleca. Dar nici cale de întoarcere nu mai aveam. Și am început să bat galeriile. Răspuns invariabil. Avem deja grupul nostru de artiști. Și la urma urmei ce să arat, căci nu venisem cu camionul plin de picturi. De altfel nu pot spune că în țară aveam mare lucru. Am luat-o de la capăt dându-mi seama cât de înapoiat eram, la toate nivelurile. Muncă, muncă și iar muncă ca să-mi câștig existența și ca să am ce arăta. Dau telefoane în permanentă la tot felul de necunoscuți, la bănci, mă duc pe la vernisaje. Voi scurta povestea în amănuntele... ei. Întâmplarea... face să contactez un mare colecționar care în plus avea amintiri foarte frumoase despre românii de dinainte de război, Dinu Lipatti, Clara Haskil de care fusese chiar îndrăgostit. Ce ar fi fost să mă prezint cu cartea de vizită a banditismului actual din țară. În același timp, un galerist foarte important, ducându-mă la el pe nepusă masă și arătându-i mai multe desene, pare interesat. El îmi spune să contactez colecționarul, un proprietar de regie imobiliară. Acesta vine la mine acasă, căci atelier nu aveam, și-mi cumpără 10 desene, tuș, cu 500 de franci, elvețieni bineînțeles. Nu franțuzești. Căci în acea epocă încă nu exista Euro. În

total 5.000 de franci așa dintr-odată. Vine soția. Bucurie mare. Lumea este a noastră. În curând va veni dușul rece. Erau anii '80 când piața artei se prăbușește. Galeristul, de talia celor care expuneau la marile târguri internaționale, care mă aprecia, și-a schimbat planurile, renunțând la colaborare. A dat faliment și s-a stabilit la Londra. Se numește Eric Frank. Am vorbit cu el acum o lună. Are 81 de ani. Acesta a fost începutul de drum către experiența pe care am acumulat-o și-mi permite să vă dau informații exacte fără să aștept nici aplauze și nici invitații la conferințe sau expoziții în sălile UAP, asociație care nu servește la nimic de fapt. Bătând la uși în permanență, ajutat de doi colecționari importanți în Elveția romandă, de limbă franceză, am reușit să obțin un atelier, întâi într-un pod, apoi un atelier adevărat de 65 de metri pătrați. Tot datorită lor am reușit să vând la cele mai mari bănci. Din păcate cei doi colecționari au murit și a trebuit să mă descurc singur.

Am călătorit în Franța, Germania, Spania, Anglia, Olanda, Statele Unite. Devenind președinte al secțiunii geneveze al Uniunii Artiștilor Elvețieni am avut ocazia să dialoghez cu mulți artiști elvețieni, cu cadrele Comitetului Central. Am organizat expoziții ale secției geneveze, am contactat, sub diverse forme, cadre didactice ale Facultății de Arte Plastice. Am avut ocazia să discut cu principalul organizator al Târgului de la Basel din epocă, Pierre Huber, care mi-a spus, printre altele, că este capital pentru un artist să expună în galerii importante, dar că trebuie să se renunțe la vechea idee de a progresa în timp așteptând să fii descoperit în galerii obscure.

Încetul cu încetul, citind în plus, informându-mă de la surse confirmate, am reușit să-mi fac o opinie despre lumea artistică occidentală și să-mi organizez supraviețuirea

artistică. În plină criză, în plin curent minimalist, când s-a proclamat moartea picturii anunțându-se MAREA RUPTURĂ, amnezia generalizată în căutarea NOULUI, care să excite la maximum portofelul marilor averi.

Eram prea bătrân pentru ca o galerie ce dorea să existe, să se impună la marea bursă a industriei „artei”. În aceste condiții, am reușit să *intru* în unele muzee, în biblioteci naționale și în fundații ce sunt incluse în patrimoniul cultural mondial din Franța, Elveția, Germania. Făcând donații acceptate cu toate că nu eram și nu sunt deloc în aerul timpului. Căci aceste instituții au ca sens al existenței lor, din fericire încă, să includă în patrimoniul lor și artiști așa-zisi marginali, în afara modei dominante, cu condiția evidentă de a trece prin furcile caudine ale consiliilor științifice unde nu merg pistoanele, făcutul cu ochiul. Nu-și pot permite, ca de pildă Biblioteca Națională a Franței, dacă ar fi să dau numai acest singur exemplu, unde sunt conservate operele grafice aparținând lui Picasso, să accepte donația lui Trifu în calitate de artist pe simplul motiv că Alexandru Trifu este român ca și Mircea Eliade sau Emil Cioran.

Toate acestea îmi permit să zâmbesc citind cronicile lui Pavel Șușară privind piața artistică mondială. Pe cine a contactat, în ce rețea de critici de artă, de curatori, de consilieri, ce târguri consacrate de importanță mondială frecventează acesta? De câte ori a fost să simtă pulsul la Basel, ca să nu mai vorbim de Shanghai, Hong Kong, Miami etc. Își închipuie că galeria Artă&Coloniale impresionează pe cineva? Pe ce lume trăiește savantul care nu știe exact cine-i președintele unui amărât de târg la Istanbul, nu știe că este o listă de așteptare la orice târg de seamă, că CV-ul galeriei contează, că un stand costă enorm, că pentru a avea un stand mai la vedere costă și mai mult și că nici aceasta nu-i

îndeajuns, deoarece pentru a avea clienți trebuie să fii introdus în rețeaua de influență mondială. Habar nu are că în momentul de față tendința este de dispariție a galeriilor care, de fapt, nu mai sunt galerii în sensul tradițional, ci un fel de centre comerciale, în favoarea muzeelor care sunt proiectate să devină noile catedrale ale secolului XXI. Poate a auzit de noul muzeu de la Abu Dhabi, o construcție gigantică ce trebuie rentabilizată, pentru că sunt în joc miliarde.

Nu a înțeles că politicul este esențial pe piața INDUSTRIEI artistice...? Nu-și aduce aminte că după căderea zidului Berlinului artiștii ruși aveau cota cea mai ridicată, apoi China, apoi India, apoi Africa, iar acum piața chineză întrece pe cea americană? Știe să facă diferența între un artist COTAT la bursa intereselor labile ale investitorilor și permanența valorilor istorice ale artei, că marile case de licitații fac parte din cercul unor interese comerciale uriașe? Crede că aprovizionarea comerțului lui bazat pe misiți, cum se spunea pe vremuri, cu un ghiul de aur sau porțelan de Meissen îi va procura fonduri ce să creeze ambianța pentru mitocanii de care se plânge atâta că nu cumpără artă contemporană? Că interlopii îi vor descoperi comori? Nu a înțeles că pentru a atrage inculții care există și aici, trebuie să fii un bun psiholog, atrăgându-i cu privilegiile care să le dea impresia de noi aristocrați? Admirația lui pentru Neagu Djuvara, cu pregătirea de bază jurist și tradiție familială de politician care în inocența dânsului „nu a înțeles” că este vorba de Lovitură de Stat, în 1989, repezindu-se să-și ofere serviciile uzurpatorilor și care spunea cu mare dezinvoltură într-o conferință la Geneva, în fața ambasadorului Franței, că noua aristocrație a României este formată din mârlandii ce guvernează, nu l-a învățat nimic? Domnul Neagu Djuvara s-a ales cu ceva; este publicat în valuri și

valuri de Gabriel Liiceanu care, la rândul lui, a obținut cu ocazia mării păcăleli din 1989, de la Andrei Pleșu, Editura Humanitas. Câtă modestie și naivitate, mai, mai să-ți dea lacrimile. De ce nu ține seama Pavel Șușară de cei pe care îi admiră, de abilitatea lor? În schimb, mie îmi promite șuturi în cur intelectualul nostru ce se învâрте în cercuri înalte. Eu i-am dat cadou 2.000 de lucrări. Ei și? S-a înscris cu brio în cercul plângăreților ca să-și ascundă de fapt incapacitatea de a întreprinde ceva pentru binele colectiv. Reiese clar din toate luările de poziție că nu a sesizat mutația din peisajul cultural mondial. Că timpul micilor colecționari de odinioară a trecut, că România este în curs să piardă definitiv trenul contemporan al bulversărilor politice ce demonstrează fără nicio îndoială importanța covârșitoare a fenomenului cultural ca motor al dezvoltării economice al unei țări. Mai precis, am intrat în epoca INDUSTRIEI ARTISTICE, două noțiuni antinomice ce reflectă preponderența INCULTURII în societatea contemporană. Exhibiționismul și noutatea cu orice preț se află pe primul plan. Nu mai este îndeajuns să produci șuruburi, metaforic vorbind, trebuie să te înscrii în actuala revoluție industrială culturală..., ne place enorm cuvântul revoluție, ca să-ți păstrezi independența și puterea de influență la toate nivelurile, regional, mondial. Aceasta este dilema existențială a societății contemporane, cred, ce trebuie dezbătută. În 2018 țara noastră va sărbători centenarul UNIRII. Dar la ce folosește această UNIUNE pentru care au luptat generații și generații de români ce nu au ezitat să-și dea viața pentru ea? O uniune numai administrativă nu folosește la absolut nimic dacă nu se îngemănează cu o uniune de spirit. Vom accepta la nesfârșit ca o mână de hoți notorii să profite de lipsa de uniune predominantă actuală ce va duce la dezmembrarea

de facto a națiunii române? Ne-am făcut iluzia că mentalitatea comunistă a dispărut, iluzie ce poate deveni fatală dacă nu VEGHEM. Materialismul exacerbat, paradisul promis, amnezia generalizată în defavoarea spiritului, fatale repere comuniste, au vântul în pupa. Piața artei a fuzionat cu lumea finanței. Recent la New-York s-a vândut cu 450,3 milioane opera lui Leonardo da Vinci numită SALVATOR MUNDI, dolari și nu franci elvețieni, moneda cea mai stabilă, deoarece puterea politică mondială este încă în mâna Statelor Unite și poate în curând, istoric vorbind, în mâna Chinei comuniste. Nu credeți că titlul operei SALVATOR MUNDI ar trebui să fie premonitoriu, căci spiritul poate salva omenirea și nu goana nesfârșită după bani, acumularea materialistă? Nu se dovedește pentru a N-a oară că spiritul nu are preț? Următorul record... va fi 1 miliard sau NEANTUL?

Particularul ce a cumpărat această capodoperă credeți că o păstrează în apartamentul lui cât de mare o fi? NU. Căci îl mai costă și asigurările faraminoase, depozitarea într-un loc sigur. Credeți că investitorul este un estete ce se prosternă zilnic în fața tabloului? Locul „de veci” al tabloului este poate la Geneva în Ports francs. Fac această supoziție, deoarece negustorul ce a scos la licitație este un elvețian amestecat într-o combinație, nu prea clară, cu un rus. De aceea, muzeele pot salva cultura dacă devin noile catedrale ale secolului XXI. Muzee ce nu pot fi construite decât cu efortul unei întregi națiuni, efort condiționat de o economie puternică, de o societate cultivată, plină de spirit civic.

Voi continua, este dureros să spun, cu constatarea că realitatea artistică în domeniul artelor vizuale din țara noastră, nu pune în evidență artiști căutători, curioși, descoperitori de noi căi de exprimare plastică decât cele ce

sunt la modă. Nu avem o ȘCOALĂ românească autentică, deoarece nu avem în primul rând o școală pedagogică adaptată artei. Nu putem vinde la infinit natura extraordinară a țării pentru a ne face cunoscuți și a atrage, nu putem să-i alungăm, printr-un naționalism obtuz, pe marii investitori de pe piața INDUSTRIEI culturale dispuși să construiască muzee, care să pună în valoare patrimoniul spiritual românesc. Unde sunt ambasadorii culturii ce ar trebui să-și ia toiagul să colinde lumea în loc să intoxice mass-media cu vanitatea lor de trei parale valabilă în cotețul lor de cocoși pitici? Artiștii plastici români ar profita și ei de contactele create astfel cu marea finanță internațională care-i va antrena, este de sperat, și pe localnici să se mai dezprăfuiască. Dar ce să faci cu autodeclarații savanți care după ce au profitat de puterea ce le-a fost dată de neocomuniști îi critică pe aceștia, considerându-i principala cauză. Fără a diminua dificultățile create de aceștia trebuie spus sus și tare că de fapt incompetența, impostura specialiștilor narcisiști constituie sursa dezastrului educației. Taclalele lui Pleșu & compania, recente și mai vechi, despre educație. Ce fac aceștia, Pavel Șușară, în special, ca profesori de istoria artei, filozofi și nu mai știu câte titluri au? Aceștia au fost încurajați de domnul Neagu Djuvara ce susținea teza mult gândită... că istoria poporului român a fost făcută de străini, de cumani, ramura proastă, printre alții. Iată patriotismul de trei parale ce se lăfaie în aplauzele bonjuriștilor cunoscuți și necunoscuți ce au reușit să inducă în eroare tineretul însetat de cultură.

Ce să faci cu castratori gen Pavel Șușară care, după ce i-am făcut cadou 2.000 de lucrări și implicit țării, minte spunând, la început, că trebuie să fiu nebun să-mi imaginez că muzeele din țară primesc donații, ulterior uitând de această afirmație, este de acord și propune lucrări desprinse

din context. Dovada incontestabilă fiind că muzeele naționale, Cotroceni, Brukenthal, cele din Galati și Cluj, au acceptat imediat donațiile mele, ultimele trei fiind dornice să aibă mai multe lucrări. De la un necunoscut, căci potrivit lui Pavel Șușară *este mai cunoscut în țară un instalator decât numele meu*. Când eu îi fac remarci, pe care tinerii artiști din țară nu-și permit să le facă, deoarece știu că depind și de prezența lui la vernisajele lor, pentru că le aduce prestigiul mult visat, se enervează. Ca urmare, refuză, de exemplu, propunerea mea de donație muzeului din Cluj-Napoca, spunând că nu are timp să caute în *grămadă* și să-și pună *cârca* în serviciul meu. Totul acompaniat de înjurături ordinare. Continuând cu șantajul murdar că dacă nu-i dau până la 1 decembrie 2017 mai mult de 30.000 de euro pe care i-a plătit el pentru depozitarea lucrărilor mele și ca angajat al meu, va deveni proprietarul de drept și de facto, contrar tuturor legilor internaționale la care a aderat și România, privind dreptul de autor și la imagine. Persoană care, bineînțeles, se plânge de lipsa de justiție în țară. Există în țara noastră, indiscutabil, oameni gata să colaboreze cu diaspora, oameni de valoare. Am mărturii concrete și sper ca aceștia să reușească, în cele din urmă, să demaște egoismul, vanitatea, impostura colaboraționiștilor ce au adus țara în pragul abisului.

De cele mai multe ori, oamenii care și-au făcut avere necinstit își caută sub unghie până să dea ceva, căci știu că sunt incapabili să facă sacrificii în numele unei colectivități. Este îndeajuns o privire încurajatoare, de cele mai multe ori, pentru a decupla energia cuiva care-i iubește pe alții pentru a se îmbogăți nu numai pe el, ci și pe ceilalți ce sunt în dificultate. Îl întreb pe Pavel Șușară, uitându-se în oglindă, dacă nu are curajul să-i privească pe ceilalți drept în ochi, el

unde se află, ce-i spune conștiința? Vrea cu orice preț să se alătore fantomelor comunismului ca Pleșu, Liiceanu, Patapievici și mulți alții, specialiști în plagiaturi ce deturneză până la caricatura etică, deontologia profesională? Imposurii ce face ca Pleșu să fie profesor la Facultatea de Filozofie fără să aibă nicio diplomă de specialitate? Personaj ce critică puzderia de profesori-doctori, apăruți peste noapte, cu miile, absolvenți de facultăți private ce-și cumpără diplomele? Iată ce afirmă cu dezinvoltură filozoful nostru cu ocazia unui interviu luat de Alexandre Mislesse, ce-i pune întrebarea apropo de scriitorul ungar Peter Esterhazy care declara că trebuie interzise și sancționate cu o amendă expresii ca „întoarcerea la Europa”, „casa comună”, „valori europene”, publicat în „*Rencontre européenne*” nr. 6 din iulie 2007:

„Avant tout, comprenons-nous bien: ces thèmes sont eux-mêmes honorables. Ce qui me choque, c'est surtout la manière dont ils sont traités.

Premièrement, il y a, bien sûr, les fameuses valeurs. Ah! Les valeurs! La culture! Le patrimoine! Ils viennent toujours orner la fin des discours, mai on sent bien que ce n'est pas l'essentiel-plutôt une décoration annexe, pour ainsi dire, le rococo du discours politique...”¹

Cum să nu aplauzi cele de mai sus, discursul acestui Janus care, de mai bine de 20 de ani, încearcă să ne facă să

¹ Înainte de toate, să ne înțelegem bine: aceste teme sunt, în ele însele, onorabile. Ceea ce mă șochează, este mai ales maniera în care sunt tratate.

În primul rând, se află, desigur, faimoasele valori. Ah! Valorile! Cultura! Patrimoniul! Acestea decorează mereu sfârșitul discursurilor, dar simțim bine că nu este esențial, ci mai curând un ornament anexă, pentru a spune așa, rococoul discursului politic...

credem că este de partea cea bună a barierei. Faptele nu înșală niciodată. Ce proiect a propus, când a fost ministru al culturii și după aceea, în favoarea învățământului, în favoarea școlii atât la nivel de localuri, cât și la nivel de programă analitică, de care sunt private tinerele generații? PALAVRE și asocierea organizată prin incompetență cu Liiceanu și Patapievici. În plus, cu neocomuniștii pe care-i critică de zor. Cu ce fonduri este plătit ca director al New Europe College, institut pluridisciplinar de studii europene, instalat pe strada Plantelor, imobil neoclasic unde se află și ambasada Elveției? Cine finanțează bursele date de acest institut? Mai precis cine l-a recomandat pentru acest post ocupat prin impostura ce a debutat odată cu posturile de ministru al culturii și al afacerilor externe oferite de neocomuniști și acceptate. Iată câteva eșantioane de prietenii... ale lui Pavel Șușară. Eu am avut doi prieteni, din copilărie, ce au ajuns să figureze în *Laroussul* muzical francez și englez (evanghelia muzicienilor din toată lumea), Mioreanu Costin și Horațiu Rădulescu. Aceștia au adus faima popoului român în epoca contemporană. Cu ei am conlucrat, colaborări consemnate la Biblioteca Națională a Franței și la Muzeul de Artă și Istorie din Geneva. Am oferit prietenia mea lui Pavel Șușară. Răspunsul îl știți. Unul dintre ele fiind acela că cei care-i critică prieteniiile sus-menționate sunt PORCI. Felicitări maestre! Oferta mea de donații muzeelor din țară a fost împrăscată cu noroi de Pavel Șușară. Care dintre prietenii de vază ai lui Pavel Șușară au publicații și arhive în instituții ce sunt incluse în patrimoniul cultural mondial, ca Biblioteca Fundației Martin Bodmer și Biblioteca Universitară din Geneva, cum am eu? NIMENI. Fără ICR, fără burse date de Pleșu ș.a.m.d. Dincolo de cazul meu, țin să denunț atitudini ce nu fac onoare țării, României.

Atitudini care afectează viitorul țării noastre, al tinerelor generații, prin false valori. Personal, mă pot dispensa de erudiția și recunoașterea echipei ce nu reprezintă România în atemporalitatea ei de care sunt mândru, ci, din păcate, într-o temporalitate de mare tristețe, amărăciune, la care acești tartufi au contribuit din plin. Voi încerca să termin cu învățămintele pe care le-am tras de pe urma incidentului recent avut cu Pavel Șușară. Se spune că a greși este omenește, iar prostul este acela care nu învață din greșală. Căci în cele din urmă mi-au fost benefice peripețiile provocate de donațiile mele, reușite parțial.

M-am lăsat și eu legănat de iluziile unor transformări instantanee în țara noastră, România, după așa-zisa revoluție în care-și pusese mari speranțe milioane de români. Este un fapt dovedit istoric că nici revoluțiile, nici loviturile de stat nu aduc decât drame în istoria unui popor. Dușul rece pe care l-am primit încă o dată din cauza lui Pavel Șușară, m-a readus pe drumul inevitabilei continuități logice a ISTORIEI. Astfel, am redescoperit cu o mare amărăciune cele întâmplate după 1944 și continuate după 1989. Am redescoperit că din cauza unei politici criminale, anti-culturale, comuniste și neocomuniste multe generații de români au fost distruse, printr-o amnezie organizată la nivel educațional și promovarea a ceea ce este mai josnic în anumite pături sociale frustrate de aleasurile istoriei, prin același sistem folosit de național socialiști, naziști. A se revedea spusele lui Göebels, ideologul lui Hitler, „Minciuna repetată devine adevăr”. Astfel s-a uitat că în numele paradisului promis păturilor sărace ale societății s-a promovat mitocănia, viitoarea *street-cultură*, cu al său limbaj numit astăzi *novlangue*, printre alte manifestări comportamentale ale unei subculturi, dacă putem spune așa ceva. Țărănimea

românească, mediul rural, prin politica de așa-zisă industrializare forțată, plecând la oraș, a devenit o masă lipsită de identitate, creând noua mahala după exemplul micii burghezii ce a descris-o așa de bine Ion Luca Caragiale. Masa ce s-a multiplicat de n ori prin ajungerea la putere a comunismului și neocomunismului.

Ei bine, din această masă face parte și Pavel Țușară. Provenit din mediul rural, ajuns la oraș datorită unor conjuncturi pe care le cunosc foarte bine, eu însumi trăindu-le, a ajuns să se ocupe cu Istoria Artelor devenind profesor, activitate conjugată cu aceea de critic de artă și multe altele. Spun să se ocupe cu Istoria Artelor, deoarece, de fapt, diploma obținută este un surogat având în vedere principalii învățăcei, printre ei aflându-se Andrei Pleșu. Am demonstrat în articolul „*Până când?*”, aflat pe Internet, că Andrei Pleșu este un impostor ce nu are nicio noțiune de pedagogie și psihologie, în general, și de pedagogie și psihologie artistică, în special. O altă dovadă a celor afirmate mai sus o constituie cursul de pedagogie și psihologie sau de Istoria Artei al acestui pretins domn, pe care îl puteți verifica personal cerându-l de la Facultatea de Arte Plastice. Nu poți avea pretenția de a fi profesor dacă nu ești în primul rând un bun pedagog. Ori, este foarte bine știut că pedagogia românească, mai ales cea neocomunistă este nulă. Spun mai ales cea neocomunistă, deoarece pe timpul comunismului a existat cel ignorat, profesorul universitar Alexandru Trifu, tatăl meu, singurul care a creat un cabinet de studii pedagogice aplicate la artă, arte plastice, muzică, cinematografie, coregrafie. Rezultatul acestei activități este consemnat într-un studiu de 900 de pagini aflat în arhiva Bibliotecii Universitare din Geneva și nu în aceea din țară.

Iată un mic fragment dintr-un e-mail, printre altele pline de mârână, trimis de profesorul, criticul, expertul Pavel Țușară unui artist de 76 de ani ce a avut visul suprealist de a-i acorda prietenia și 2.000 de lucrări:

„... , iar a doua oară îți dau un șut în cur de îți cauți identitatea cu buletinul în mână. Sper că ai înțeles exact ce ți-am spus, iar mitocăniile de felul acesta faci cu cine vrei tu, nu cu mine”. Poate o să spunei că citatul este rupt de context. Să admitem, la limită. Oare credeți că a fi civilizată depinde de context? Am la îndemână toată corespondența electronică ce ilustrează din plin calitatea... intelectuală a lui Pavel Țușară, corespondență ce va fi inclusă, cu certitudine, în arhiva mea ce se află la Biblioteca Universitară din Geneva.

Acest profesor înjghebat are un comportament tipic de personaj lipsit total de discernământ, făcând *tabula rasa* de diferența de vârstă și mai ales de diferența inițială de cei șapte ani de acasă, iar apoi de nivelurile diferite intelectuale, ca să nu spun altfel, din pornire prin mediul geografic și părintesc. Luări de libertăți proprii celor aduși la putere de agramății comuniști și colaboraționiștii neocomuniști stil Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu și Horia Roman Patapievici. Grup cu al lor protector Andrei Pleșu, tânăr comunist, apoi anticomunist cică, marele medaliat olimpic și deținător de titluri cu toptanul, hopa mitici, când atei, când creștini, filozofi erudiți de ocazie. În plus, sceptici, care încă nu s-au hotărât în cine să creadă mai întâi, în Spinoza, Feuerbach, ca atei, sau în Nietzsche, Schopenhauer, Kant, de-a valma. Am impresia, nu știu din ce motive, că îl eludează pe Mahatma Gandhi. Noii heterodocși care se opun la totul și la nimic, numai ca să iasă ei în evidență. În fața cui? Cultivați care încă nu au ajuns să înțeleagă că Dumnezeu nu

există decât metaforic, dispută filozofică interminabilă, deoarece umanitatea nu are capacitatea să dezlege misterul creației, inteligenței universale. În schimb, avem capacitatea să privim NATURA înconjurătoare care în fiecare zi ne dă lecții, nu la televizor, de comportament individual și mai ales social. Pentru aceștia este o problemă, să-și facă semnul crucii sau nu în prezența admiratorilor. VANITATEA nu este proprie creștinilor. Mai recitiți-l pe Sfântul Augustin, până una alta, domnilor ortodocși de carton. Apoi mai revizuiți ce înseamnă a fi civilizată. La Geneva, șoferii de autobuz, când fac schimbul, spun bună ziua și la revedere călătorilor. Este un început. Iată cum se spunea pe vremurile răposatului MAO: *Cine formează banda celor 4?*

Și acum, în încheierea acestui descriptiv, i-aș întreba ce ar răspunde multiculturalii noștri, agitați să câștige faimă și mai ales bani, explicându-ne câte și mai câte, lui Michel Eyquem de Montaigne (1533-1592) care spunea „Nebunia oamenilor constă în a crede că prin puterea încăpățânării lor foarte mari își pot permite să descopere toate misterele”. Așa că, domnilor sau tovarășilor, după circumstanțe, vanitoși cât cuprinde, ar fi bine să încetați cu propovăduirea certitudinilor și falselor îndoieli potrivit cărora vă permiteți să vă creați curtea de admiratori și ignorarea valorilor ce prin timp și-au dovedit valabilitatea. În atemporalitate și nu în temporalitatea creată după bunul plac al circumstanțelor politice.

Poate ar fi bine să revizităm filozofia, educația, începând cu antichitatea cum spune Pierre Vesperini, doctor în istorie, membru al Institutului de Filozofie al Universității din Porto – Portugalia, autor al cărții „*Droiture et Mélancolie*”, Editura Verdier – 2016, ca și cea numită „*Archéologie d'un classique européen*”, Editura Fayard – 2017, concepută pe baza scrierilor lui Marc Aureliu și celor ale lui Lucrețiu.

Putem observa cu această ocazie că încă din secolul XIX numita filozofie antică ocupă un loc fundamental în conștiința intelectuală și în general a omului cultivat modern, precum spune același Pierre Vesperini. Vom observa, de asemenea, cu ocazia lecturării acestor cărți varietatea de interpretări date ateismului în Grecia antică, ateism ce nu trebuie confundat cu materialismul. Căci ateismul Greciei antice nu excludea credința în numeroase zeități, că cele spuse de filozofi nu trebuie luate *ad literam*, ci ca un joc oratoric unde fiecare avea libertatea interpretării. Vom constata, de asemenea, că cele trei condiții esențiale ale progresului uman sunt democrația, arta și rațiunea. Iar dacă extindem câmpul cercetării filozofice la yoga sutra indiană despre care vorbea Schopenhauer ne vom da seama de complexitatea extraordinară a existenței divine ce sub diversitatea ei nu neagă sursa ei UNICĂ, ENERGIA UNIVERSALĂ. Diversitate în unicitate ce poate pune sub semnul întrebării credința că monoteismul ar fi sursa de progres în dezlegarea misterului vieții. Monoteism, sursă de conflicte după cum bine vedem în ziua de azi, o negare a diversității ce conduce pe căi diferite la unicitatea universală. Căci viața de zi cu zi ne demonstrează că progresul este imposibil fără solidaritate și complementaritate. Dar voi încheia cu aceste divagații... ce poate ne îndepărtează de la miezul problemei principale. Nu înainte de a-mi permite să dau un mic sfat tinerilor ce au făcut sau sunt în curs să facă aceeași greșală ca și mine, în cazul lui Pavel Șușară. Dar nu numai în cazul lui, ci în fața unei categorii devenită socială în țara noastră. Cum de altfel și pe alte meridiane. Sfatul este următorul: în momentul când un mârlan își permite familiarități ... nu încercați să luați în derizoriu atitudinea sau s-o treceți cu vederea în numele democrației. NU. Așa cum marele alcoolism începe

cu micul alcoolism, tot așa mica derivă inițială, admisă, încurajează obraznicia fără limite. Iar când veți încerca să spuneți STOP, grosolănia va fi însoțită de amenințări nici măcar voalate. Prietenia ce veți încerca să o oferiți va fi luată drept slăbiciune, iar mitocănia nu va mai avea limite. Admit că în domeniul privat oricare dintre noi poate scăpa o înjurătură, o vulgaritate la nervi. Dar în momentul când te adresezi în scris cuiva care ți-a acordat toată prietenia, încrederea, se presupune că ai reflectat la rece, ai cântărit bine situația ce a provocat neînțelegeri, dispute și vei face efortul să te exprimi civilizat. Ca un om ce pretinde a fi cultivat, mai ales când ai pretenția de a reprezenta elita culturii românești. Am încercat de nenumărate ori să am cu Pavel Șușară discuții încadrate de „divagații” filozofice, artistice. În van. Ultimele probe, cele trei cărți apărute în librăriile din București și nu numai, ale cărui autor sunt, pe care i le-am oferit, nu a făcut vreun comentariu nici în privat, nici în presă. Ignorare completă. Pe linia întregii prese culturale românești.

Vă voi alătura e-mail-ul transmis *Observatorului Cultural* ca probă. Jurnal de la care nu am obținut un răspuns nici până în ziua de azi. Dar să nu ne învârtim în jurul cozii. Pavel Șușară face parte dintr-un grup de INFRACTORI și IMPOSTORI. Voi demonstra pe scurt:

1. Nici până în ziua de azi, 07.01.2018, Pavel Șușară nu mi-a arătat contractul de închiriere al spațiului afectat depozitării parțiale a lucrărilor mele. Nici facturile promise de la începutul lunii noiembrie 2017.

2. Îmi cere mai mult de 30.000 de euro pe chirie plus o pretinsă muncă de aranjare, deplasare, mână de lucru. Timp de patru ani. Mai precis 15.000 de euro chirie și 15.000 de euro ca angajat al meu, în acest timp, pentru a gira mutări,

clasificări sau mai știu eu ce. Singur contrazicându-se, când afirma în scris că el nu caută în grămadă și le scoate cum îi vin la îndemână. Citez „Și acum vrei să-mi fuți mie oasele scormonind prin sutele de lucrări...”

3. Șantaj. Dacă nu-i dau până la 1 decembrie 2017 cei 30.000 de euro intră de fapt și de drept în posesia celor 2.000 de lucrări. Deci după ce i-am dăruit lucrările acum vrea și bani.

4. Minciuni grosolane, de felul că niciun muzeu nu acceptă donații. Proba, e-mail-urile trimise. Singur contrazicându-se, oferind, printre alte muzee, muzeului din Ploiești două mari lucrări dintr-un ciclu de 20 de lucrări.

5. Insulte la adresa mea și a mamei.

Toate cele cinci puncte enumerate se află sub incidența penală.

Pavel Șușară este un infractor ca și cercul lui de plagia-tori, adică hoți, spus mai pe românește. Sper să nu mai existe dubii asupra micimii morale și nulității profesionale. Nu degeaba se zice: „Spune-mi cu cine te împrietenești ca să-ți spun cine ești”. Pentru a încheia acest capitol i-aș pune patru întrebări expertului în artă Pavel Șușară:

Prima: Ce poate spune despre SACRU și DESACRALI-ZARE privind natura moartă, statică sau inanimată, la alegere, de-a lungul Istoriei Artei? Referința este natura moartă ca GEN de pictură.

A doua: Care este condiția esențială ca o pânză de pictură fără grund, să aibă o rezistență maximă?

A treia: Ce trebuie să aibă grundul în compoziția sa pentru ca micro-organismele să nu atace grundul, suportul picturii în general?

A patra, cea mai ușoară: Cum recunoaște o falsă mar-mură de una autentică?

Cred că este destul pentru moment în conturarea profilului profesional, etic și moral al lui Pavel Șușară.

Nicio grijă, toate fotografiile lucrărilor și corespondența integrală, avută cu Pavel Șușară pe marginea donațiilor făcute de mine muzeelor naționale românești, se află deja în arhivele mele acceptate la Biblioteca Universitară din Geneva, martoră pentru totdeauna a unei atitudini execrabile a unui pretins om de cultură ce pătează onoarea țării noastre, România, dincolo de relațiile personale.

Când în vârful unei societăți sunt aplauzați la nivel educațional, cultural asemenea exemplare, ce să ne mai mirăm că și la nivel politic mișună tot felul de incapabili ce-și fabrică o mulțime de titluri de doctori în..., în..., în... sau profesori fără nicio pregătire, cu diplome prefabricate ce nu au profesat nicio zi și nu există vreo instanță care să-i sancționeze. Contagiunea este reciprocă.

Presă, al cărui rol de informare, loc de dezbateră democratică, civilizată, face selecții potrivit unor criterii destul de obscure. Mă refer în special la „*Observatorul cultural*”, ce completează peisajul mafiot din România actuală. A nu uita *Artmark*, casa de licitații care dă informații false privind pictorul Alexandru Tzipoia. Dau date concrete în articolul „*Până când?*”, aflat și pe Internet.

Alexandru Trifu

4, Avenue Calas, 1206 Genève

Email: trifualexandru9@gmail.com

Stimată Doamnă,

Îmi iau libertatea de a vă scrie, deoarece nu mi-am pierdut niciodată speranța în schimbările pozitive ce pot interveni în țara noastră, România. Și au intervenit, trebuie

recunoscut. Numai că ritmul vizavi de sarcinile enorme ce stau în fața societății românești este insuficient și aceasta nu din cauza lipsei materialului... uman. Nu. Ci din cauza frânelor create de oameni ce nu vor să renunțe la privilegiile ilegite. Presa, cea de calitate, încă mai există, consider că are un rol vital în reconstrucția societății românești, în măsura în care reușește să-și păstreze independența intelectuală și materială, sursa de libertate a cuvântului, baza inconturbabilă a democrației.

Apreciez că românii din ceea ce numim diaspora trebuie, au datoria civică, morală, de a contribui la opera de restaurare a spiritului autentic românesc confirmat de-a lungul istoriei noastre zbuciumate. În acest sens, îndrăznesc să vă trimit articolul... meu cu rugămintea de a-l publica în timpul voit de Dumnezeuvoastră. O mână întinsă celor de bună credință. El, probabil, va apărea pe Internet grație domnului Petre Cichirdan, redactorul publicației „*Cultura Vâlceană – Ars Mundi*”. Apariția lui însă în jurnalul pe care cu cinste îl conduceți ar putea avea, după opinia mea, un ecou incomparabil. Apoi acest articol reprezintă o trimitere scurtă la cartea mea intitulată „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, ce constituie mărturiile unui pictor român privind perioada 1942 -2014, anii petrecuți atât în țară, cât și în Elveția. Are puțin mai mult de 300 de pagini, format A5 și se află în faza finală de tehnoredactare. (Când am scris articolul cartea nu apăruse încă – *n.a.*) Nu este vorba de beletristică și nici de memorii ce nu pot interesa prea multă lume, ci de raporturile mele, ale familiei, cu lumea comunistă. Evenimente, fapte ce vreau să le aduc la cunoștință nu dintr-un spirit narcisist, ci din dorința îmbogățirii, pe măsura puterilor mele, a memoriei poporului român.

Visul meu este ca această carte să nu putrezească pe rafturi, deoarece exprimă puncte de vedere de multe ori contrare celor ce azi, în țara noastră, îi consideră pe cei din diaspora drept dușmani, ca de altfel pe toți cei ce nu le cântă în strună.

Nu am nicio relație în lumea complicată... a editurilor din țară. De aceea, îndrăznesc să vă cer sprijinul. Bineînțeles că nu înainte de a o citi și fără a vă expune la eventuale represalii. Lansarea unei cărți este cea care-i dă viață. Visez, de asemenea, să o prezentați Dumneavoastră nu în sensul tradițional ditirambic, ci spunând lucruri chiar în defavoarea mea, contând fără apriori pe buna Dumneavoastră credință.

Mă adresez Dumneavoastră motivat poate și de o superstiție..., precedent și anume interviul ce mi s-a făcut onoarea a fi publicat în jurnalul ce-l conduceți, luat de Doamna Raluca Băloiu, în 2008, nr. 451.

Alte informații despre mine le puteți obține tastând, Trifu Alexandru – pictor și Trifu Alexandru – Horașiu Rădulescu, Costin Mioreanu.

Vă rog, stimată Doamnă, să primiți înalta mea considerație.

P.S. Amănunte privind Muzeul Țăranului găsiți în articolul de pe Internet „*Urări de bine din Geneva*”, plus cartea amintită. Bineînțeles că pentru articolul ce-l propun nu am nicio pretenție materială.

alexandrutrifu9@gmail.com

4 août 2017 à 12:23

Bună ziua, stimată Doamnă redactor șef Carmen Mușat.

Recent am citit în revista „*Le Point*”, din 20 iulie, un articol referitor la țara noastră, România, scris de Domnul O. Pecican ce analizează pe scurt... evenimentele care au

avut loc după Lovitura de Stat cu ale lor consecințe: „*A Bucarest, le soleil se lève à l'Ouest*”.

Numele Dumneavoastră este amintit la începutul articolului și mi-a lăsat impresia că împărtășiți opinia autorului. Am fost surprins în bine. Ceea ce nu mă împiedică să fac unele remarci. Una dintre ele este aceea că presa, din punct de vedere deontologic, democratic trebuie să fie scena unor dezbateri publice în diversitatea lor. Bineînțeles, insultele, vulgaritatea trebuie să fie excluse. Numai o argumentare documentată poate sta la baza dezbaterilor. Și acum voi intra în subiectul propriu-zis.

M-am exilat în Elveția de mai bine de 36 de ani, situație care nu m-a împiedicat să mă bucur sau să mă întristez de tot ce se întâmplă în țara mea de origine. Nu am rămas într-o contemplare filozofică, ci am luat atitudine pe măsura posibilităților mele intelectuale. Astfel, dacă ați citit cartea intitulată „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*” (428 de pagini), apărută grație curajului unui OM deosebit, Domnul Cozmin Perța, fostul director al Editurii Tracus Arte, ați fi aflat, printre altele, parcursul meu, poziția mea politică și nu numai. Carte pe care ați ignorat-o, nu pot spune altfel, având în vedere că editura v-a informat de apariția ei. Ați ignorat, de asemenea, alte două cărți, „*Putain de Vie – Curvă de viață*” apărută la Editura Eikon, „*Orient – Occident – Transcendență*” editată în trei limbi de Editura Alcor, cărți acceptate la Biblioteca Națională a Franței, Biblioteca Națională a Elveției, Biblioteca de Artă și Arheologie a orașului Geneva, de Biblioteca Muzeului de Artă și Istorie din Geneva. Ați ignorat articolul „*Până când?*” pe care vi l-am trimis prin poștă și care se află integral pe Internet. Nu ați considerat necesar... să-mi răspundeți. Referitor la recenta expoziție „*Aici – Acolo*”, destinată să întărească

legăturile cu Diaspora, ce a avut loc la Palatul Național Cotroceni, unde am participat cu o lucrare pe care am donat-o muzeului, nu am constatat un entuziasm deosebit în Revista Dumneavoastră – „*OBSERVATOR CULTURAL*”...

Cu ani în urmă, criticul de artă Doamna Raluca Băloiu mi-a luat un lung interviu publicat în „*Observatorul cultural*”..., criticul de artă Pavel Șușară a publicat în România Literară un articol al meu intitulat la origine „*Idiotul în artă mondializat*”, același critic publicând un articol privind calitatea mea de artist vizual.

În concluzie, credeți că mă înșel dacă constat un dublu limbaj?

Cu o condiție, să-mi faceți onoarea să-mi răspundeți.

Alexandru Trifu

Până în ziua de azi, 10.01.2018, niciun răspuns.

Făcând un rezumat al contactelor avute cu firmele strălucitoare ce se înghesuie să-și prezinte marfa zice-se intelectuală, contrafăcută îmi iau răspunderea de a afirma că acestea se bazează, în comerțul lor, pe următoarele:

MINCIUNĂ,
PLAGIAT,
IMPOSTURĂ,
ESCROCHERIE,
REA CREDINȚĂ,
MÂRLĂNIE.

S-ar putea spune despre cele scrise mai sus că reprezintă o banalitate, peste tot în lume există și vreascuri. Absolut adevărat. Numai că în țara noastră acest pachet pestilențial a căpătat proporții ce pun în pericol sănătatea intelectuală a poporului român, reprezintă un virus ce se răspândește cu o viteză amețitoare.

Nu fac greșeala de a generaliza, de a descalifica întreaga intelectualitate românească, deoarece atât AICI, cât și în țară, ACOLO, am avut fericita ocazie să cunosc oameni de excepție.

AICI: Prietenii din copilărie Mioreanu Costin, Horațiu Rădulescu, personalități de seamă ale muzicii contemporane ce figurează în „*LAROUSSE musical*” au avut bunul simț ca în cazul unor dispute, uneori mai virile, când s-a dovedit clar că am dreptate, să-și ceară scuze. Căci a fi prieten cu cineva nu este egal cu a-și permite mitocăniile. Prin comparație, ce reprezintă Pavel Șușară ca să-și aroge dreptul de a mă trata ca pe un nimic? Un infatuat oportunist al cărui buric îi ocupă tot câmpul vizual. Am cunoscut aici, la Geneva, pe Șerban Mironescu, om de o cultură imensă, de care vorbesc pe larg în cartea mea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, Editura Tracus Arte. I-am făcut portretul și mai multe fotografii, toate aflate acum la Pavel Șușară. Pictură pe lemn, 156 cm x 156 cm, cu titlul „*Odihna unui clown*”. Nici în cele mai aberante visuri ale lui Pavel Șușară, acesta nu i-ar putea ajunge la gleznă. Toți patru am fost refugiați politici ce împărtășeam aceleași convingeri politice și filozofice.

Tot AICI am avut șansa să corespund cu academici-anul Jean d’Ormesson; acord puțin mai departe circumstanțele relațiilor efemere, dar de neuitat cu acest OM. Voi relata pe scurt totuși un moment... Probabil enervându-l cu insistența mea, veți vedea mai departe motivul, de a avea vești de la dânsul îmi răspunde în cele din urmă încheind mica epistolă cu „*Cordialement Jean d’Ormesson*”. Nu cu „*pizda mă-tii...*”, precum intelectualul nostru Pavel Șușară în urma unei confuzii de comunicare.

Și, în sfârșit, visând de manieră poate megalomană, ca laureata Premiului Nobel pentru Literatură, Doamna Herta Müller, să-mi facă un *Cuvânt înaintea cărții* „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, îmi răspunde în mod civilizată, comunicându-mi motivele pentru care nu poate, și-mi face cadou o carte a dânzei urându-mi succes în activitatea mea. Veți vedea în materialele adiționale, de la sfârșitul cărții, fotocopiile celor afirmate, unde am adăugat și alte mărturii ale unor instituții de cultură ce demonstrează, negru pe alb, că timp de peste 36 de ani de când mă aflu în Elveția nu meritam să fiu tratat de mitocan, escroc și câte și mai câte epitete... dâmbovițene de cel mai prost gust de către pretinsul nostru pedagog, Pavel Șușară.

Iată acum gândurile mele privind pe Domnul Jean d'Ormesson.

Jean d'Ormesson

O figură solară, deschisă către lume, membru al Academiei franceze, ale cărui scrieri vor intra în renumita colecție Pleiade, care-i aduce consacrarea supremă. Un monument al literaturii franceze contemporane. Acestui OM i-am trimis cadou mai multe lucrări ale mele, deoarece s-a exprimat, în scris, în chip deosebit despre ROMÂNII ce au făcut cinste țării lor, precum Emil Cioran, Mircea Eliade, Eugen Ionesco, Elvira Popescu și mulți alții.

Primul cadou a fost cartea „*Pleurer, Rire, Dire*”, ediție bibliofilă ce se află, printre alte instituții de cultură, și la Biblioteca Națională a Franței. Nu știu cum a aflat numărul meu de telefon și mă trezesc într-o bună seară cu un apel de la dânsul, mulțumindu-mi și întrebându-mă dacă poate să mă ajute cu ceva, încheind cu complimente Doamnei. Stupefiat, i-am mulțumit spunându-i că nu cu acest scop i-am

făcut cadou cartea, ci pentru că sunt un fidel admirator și, deoarece a vorbit... frumos despre români.

Între timp, am aflat că s-a îmbolnăvit de cancer. I-am făcut cadou una dintre litografiile ce se afla la Biblioteca Națională a Franței și broșura tipărită de către Biblioteca Universitară din Geneva, intitulată „*Une nouvelle définition du jeu*”, autor tatăl meu, profesorul universitar de pedagogie și psihologie Alexandru Trifu, urându-i însănătoșire cât mai grabnică. Îmi mulțumește din nou, în scris, făcând remarcă că la un moment dat s-a interesat și dânsul de acest aspect al activității umane, citându-mi autorul Roger Caillois.

Mai târziu îi trimit cartea „*Orient – Occident – Transcendență*”. De această dată, trece mai mult timp fără să am un semn de viață de la dânsul. A primit cartea, nu a primit-o? Scriu la editura fiicei dânsului – Eloise d’Ormesson – care mă asigură că a primit-o. Obișnuit cu mulțumirile precedente, îmi fac griji și scriu domnului Jean d’Ormesson la Academia franceză.

În sfârșit îmi răspunde, spunându-mi că primește sute de scrisori și să nu-l fac să regrete excepția pe care mi-a acordat-o până acum, încheind cu „*Cordialement Jean d’Ormesson*”. Faptul că primea sute de scrisori este confirmat de interviul dat în 2014 redactorului șef al revistei „*Valeurs actuelles*”, Bruno de Cessole.

A murit pe data de 5.12.2017, la scurt timp după rându-ri-mi adresate din data de 4.09.2017. După cum vedem, în condiții extrem de precare ale sănătății sale își dă osteneala să-mi răspundă. Acest OM a fost o șansă imensă pe care mi-a acordat-o destinul, să-l cunosc, să am o mică corespondență cu dânsul, un exemplu rarisim de eleganță și omenie, grație acordată unui necunoscut... Cum să nu

fiu fericit de această întâmplare și scârbit de mitocănia unui închipuit fără limite ca Pavel Țușară care mă injură de mamă și mă tratează de escroc, culmea ironiei și a demagogiei totale.

Socrate, filozof a cărui înțelepciune îi scapă, printre multe altele, maestrului criticist artistic, spune „Știința și virtutea sunt două elemente total indisociabile”. Cum nu are nici una, nici alta nu mă mai miră nimic. Trebuie să-mi recunosc întârzierea în această constatare. Tot Socrate spune că înțelepciunea începe când recunoaștem propria ignoranță. Mi-o recunosc. Am ignorat mult timp, din păcate, semne evidente date de un poltronameleon. Astfel, la începutul relațiilor noastre, l-am rugat să-mi vândă două tablouri moștenite de la tatăl meu. Unul, o natură moartă de Schweitzer-Cumpăna, mai mic, și altul, o natură moartă, mai mare, de Alexandru Ciucurencu. Mi-a explicat de ce Schweitzer-Cumpăna este mai valoros decât Alexandru Ciucurencu. Al doilea reprezentând o perioadă nu prea căutată. A găsit cumpărători. Mi-a spus prețul. L-am rugat dacă nu este posibil să le vândă mai bine. În acel moment mi-a făcut scena vexatului, cum că sunt suspicios. În cele din urmă, a „obținut” prețuri mult mai bune. Fapt curios, din nou, Alexandru Ciucurencu s-a vândut mult mai bine decât Schweitzer-Cumpăna. Contrar teoriei inițiale. Același scenariu ca și în cazul donațiilor. Nu mi-a arătat nicio factură. Atunci mi-a fost jenă să i-o cer. De altfel, cineva din branșa criticilor de artă m-a admonestat că de ce nu am dus tablourile la una dintre casele de licitație, căci Pavel Țușară nu este critic de artă, ci mai mult negustor. Negustoria negustorului nostru am constatat-o mai târziu, în decursul timpului și cu alte ocazii. Nici cunoscut, nici văzut. Pe scurt, bișnițar. Deocamdată mă abțin să descriu o situație la care

am fost martor. Culmea naivității, în aceeași perioadă i-am dăruit un autoportret al lui Eugen Crăciun și o mare icoană pe sticlă fisurată este adevărat, dar foarte frumoasă. Mai lipsea să-mi spună iarăși că-mi face un serviciu că-mi primește cadoul.

Puneți față în față, dragi cititori, pe Pavel Șușară și Jean d'Ormesson și veți constata diferența dintre un aristocrat și un parvenit.

Poate unii mă consideră de subiectivitate exagerată. Mi-aș permite totuși să fac o mică remarcă. Timpul este, cred, singurul ce poate stabili justul raport între subiectivitate și obiectivitate, raport ce ne duce pe drumul infinit al descoperirii adevărului. Al adevărului și nu al realității efemere.

Pe Pavel Șușară îl cunosc de mai bine de 25 de ani. Era momentul totuși să mă trezesc ca să ocolesc capcana prostiei. Și, pentru că veni vorba de TIMP, *Istoria filozofiei* poate fi un reper greu de omis. Unul dintre fundamentele civilizației europene este vechea civilizație greacă. Observăm, măcar din simplă curiozitate, că timpul a decantat elementele mai mult sau mai puțin pozitive din gândirea filozofică a lui Socrate și a lui Pericle. Căci numai el, timpul, ne dă distanța necesară în crearea unei judecăți cu un grad mare de justețe. Astfel, Socrate s-a sacrificat pentru crezul lui, acceptând cu serenitate condamnarea sa la moarte, pentru credința lui în exemplul atenian cu a sa democrație, cu promovarea libertății individuale, dar vedea, sau mai bine zis își imagina, și în Sparta, oraș inamic, o manieră de conduită socială ce putea fi urmată, disciplina, necesitatea unei oligarhii. Pericle, oratorul, fiind mai mult poate politician, oportunist, avea talentul de a spune ceea ce gândea majoritatea. De fapt, cei doi, și nu numai ei, în *Istoria filozofiei*, din negura

timpurilor, au reprezentat drumuri pe care le constatăm și astăzi în societatea umană.

Prin structura mea ADN, vreau, nu vreau, eu ader la felul de a trăi al lui Socrate. Conștiința, libertatea sunt elemente vitale existenței mele, precum și credința că spiritul este la baza libertății de gândire și nu materialismul cotidian. De aceea, consider o abjecție ca memoria mamei mele și implicit a tatălui meu ce s-au sacrificat pentru ca eu să-mi câștig LIBERTATEA să fie întinată fără niciun scrupul de Pavel Șușară. Pavel Șușară ce are ca mentor și protector pe pretinsul filozof Andrei Pleșu, exemplul tipic de demagog patent ce-și închipuie că, profitând de nemulțumirile majorității societății românești, poate să-și ascundă trecutul și prezentul comunist, prin luări de poziții permanente așa-zis disidente, persoană care a beneficiat și în trecut și în prezent de toate avantajele sistemului vrând să lase impresia că reprezintă un fel de Mesie a poporului român. În același spirit, Pavel Șușară pretinde că principala cauză a degradingoladei culturii românești sunt inculții și mitocanii ce au pus mâna pe puterea guvernamentală. Total fals. Astfel, Domnul Ion Ghinoiu, fostul meu coleg de la Etnografie și Folclor, cel ce a condus crearea monumentalei lucrări *Atlasul Etnografic Român*, carte de identitate a poporului român, a fost sprijinit de fostul „penal”, fostul prim-ministru al țării, domnul... *Năstase șapte case*. Cui vinde nevăzut, necunoscut Pavel Șușară marfa din a sa cavernă a lui Ali Baba? Celor ce nu mai reușesc să-și cumpere nici medicamente compensate? Crede acesta că documentările profesionale de marketing artistic făcute la Beirut și în Cipru îl vor ajuta să vândă altceva decât artiști arhicunoscuți și vagi vestigii ale perioadei *La Belle Époque* găsite cu greu de interlopi pe la persoanele în vârstă cu pensii mărite recent cu 30 de roni, de exemplu?

Sincer să spun, la prima vedere, nu știu ce repere intelectuale mai mult sau mai puțin precise are unul din grupurile cocoțate cu forța pe buricul obez al unei ființe ce, cu toate liftingurile făcute, încă visează că multă lume mai crede în aerele de virginitate ale fostei hârci comuniste.

Doamna Herta Müller, laureata Premiului Nobel pentru Literatură a avut curajul, de admirat, să rupă păienjenişul de minciuni cu care Gabriel Liiceanu, alt tovarăș de luptă al lui Pavel Șușară, credea că îmbrobodește la nesfârșit tine-rele generații. Și aceasta în public, în țară, în capitala țării, București, la Ateneul Român, în aplauzele publicului. În plus, i-a dovedit filozofului admirator, cum să admiri când nu pricepi nimic, al marilor filozofi germani, că nu stăpâneș-te limba germană. Sau o fi citit vreo traducere românească făcută de un student securist de pe timpul Tamarei Dobrin. Într-adevăr un mare disident, căci a avut mult curaj să se aventureze în studierea filozofiei național-socialiste încă de pe timpul când era student, adică al lui Popescu Neveanu cu studiile făcute la Lubianka, sediul KGB, ca și disidentul Ion Iliescu. Căci putea să stea în banca lui și să se docu-menteze liniștit din cărți în care se povestea despre filozofia greacă. Oare să se fi înșelat Doamna Herta Müller când a dezvăluit fățarnica disidență a lui Gabriel Liiceanu și a lui Andrei Pleșu? Bineînțeles că nu.

Nu este îndeajuns să citești, trebuie să înțelegi, înțele-gerea traducându-se prin fapte. Dialogul este vital. Ori, pe timpul comunismului, dialogul era șters din practia cotidi-ană, FRICA, FRICA îndreptându-te în mod automat spre MINCIUNĂ, spre deturnarea gândurilor către un limbaj artificial, fals care, la rândul lui, se transformă în reflex. Echipa Pleșu, Liiceanu, Patapievici, Șușară nu a reușit să se dez-bare de dublul limbaj; faptele lor o dovedesc din plin.

Ceea ce era mai grav și rămâne este, pe de o parte, pervertirea conștiinței ca rezultat al dedublării personalității individului, iar pe de altă parte, la un moment dat nemaștiind cine ești în realitate te pândește mimetismul, spiritul de turmă. Cu al său rezultat IDIOTUL UTIL.

În comunism, ca și acum, nu se făcea educație, ci în-doctrinare. Este un mister că învățământul în țara noastră este dezastruos? Cu a sa consecință, una văzută de orișicine, mai ales în mass-media, mitocănia confundată cu democrația. Priviți spectacolul de la Ateneul Român, din 2010, comparați pozițiile „comfortabile” de mare senior în fața Doamnei Herta Müller, care a luat Premiul Nobel pentru Literatură, cu poziția dânzei în fotoliu, de o modestie naturală ce făcea diferența clară cu prețiozitatea nonșalantă a lui Gabriel Liiceanu. Inchizitorul avea foile actului de acuzare insidioasă pregătite dinainte ca să nu devieze de la linia impusă (de Partid?). Aceste foi conțineau și apărarea falșilor disidenți de o „subtilitate” ca aceea a mujdeiului cu usturoi. Ei bine, reperul meu AICI, și nu numai, este Doamna Herta Müller, reprezentantă ilustră a comunităților germanice care au contribuit la dezvoltarea viguroasă a culturii Renașterii și a Barocului pe teritoriul țării noastre, în special în Ardeal. Comunități aneantizate în comunism și implicit în neocomunism. La prima vedere, dânsa nu trebuia să se înjosească să participe la o așa-zisă discuție vădit tendențioasă. A acceptat „CIRCUL” cu curaj pentru a demonstra fără drept de apel, public, din ce stofă este făcut Gabriel Liiceanu cu a sa trupă de păcălici filozofi. Când Doamna Herta Müller descria situația de pe teren știa exact despre ce este vorba, deoarece a fost la fața locului spre deosebire de autoproclamații disidenți. Pot să confirm exactitatea celor afirmate de Doamna Herta Müller, căci, la rândul meu,

descriu cu amănunte în cartea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*” cercul tragic de la fabrica 23 August, la al cărei club muncitoresc am fost profesor de desen, unde, printre altele, muncitorii îmi povesteau lucruri absolut suprarrealiste cu așa-zisa depășire a planului. Sau cum la o fabrică de conserve aproape toată producția era mâncată pe loc. Sau profesoratul meu la un liceu industrial unde predam ceea ce nu știam, adică designul. Da, a fost un circ, căci nu se face un dialog cu hârtiile în față.

Doamna Herta Müller a dat o lecție de filozofie socratică intelectualului tipic epocii de aur neocomuniste. Socrate nu a lăsat nimic scris în mod deliberat, deoarece metoda lui era de DIALOG LIBER cu cetățenii Atenei timpului. Dialog ce avea la bază metoda experimentului permanent fără un scop preconcept, dogmatic, de atins în serviciul cuiva. Căci numai din contradicții liber exprimate și nu programate se poate progresa. Snobismului filozofic german al lui Gabriel Liiceanu i s-a răspuns de manieră subtilă cu ocazia replicii Doamnei Herta Müller privind raportul dintre idei și scris. Ideile, spunea dânsa, au în creierul uman un caracter vag, aparent haotic, (a se vedea ce a scris despre acest subiect Grigore Moisil), iar cuvintele, scrisul constituie elementele la îndemâna omului pentru a face ordine, a clarifica ideile și a le transmite. Aparenta incoerență a visului organizându-se în starea de veghe. Poate îi spune ceva lui Gabriel Liiceanu dicteul suprarrealist. Poate îi spune, de asemenea, ceva filozoful german Arthur Schopenhauer cel, singurul de altfel, care cercetând filozofia indiană a demonstrat influența acesteia, (a se vedea civilizația indo-europeană). Cum spune și Mircea Eliade, „Totul vine din Orient”. Mircea Eliade, „*Il Genio*”, titlul articolului scris de Franco Volpi, în 23 decembrie 2011.

Arthur Schopenhauer demonstrează necesitatea meditației practicate de yogini. Meditația este transcendența vitală în descoperirea „materialului” pus la dispoziție de divinitate, natura. Creierul fiind depozitarul acesteia, creier care fără ENERGIA UNIVERSALĂ ce transcendența o captează, nu poate face nimic. Despre aceasta amintea Doamna Herta Müller când spunea că meseria dânsei este de a scrie, singură, față în față cu materia primă, ideile, și nu aceea de circar a lui Gabriel Liiceanu. Trimisul filozofului... Andrei Pleșu care reușește, pe deplin, să facă de râs, în public, toată echipa de bufoni ce și-a atribuit sarcina mesianică de a lumina națiunea românească. Cum? Prin robinetul deschis zi și noapte al Editurii Humanitas și al mass-mediei monopolizate unde se lăfăie la nesfârșit, căci nu era de demnitatea lor să-și înnoroiască pantofii pe glia românească, să vadă la fața locului școlile din sate, din provincie, să constate infrastructura mizerabilă a rețelei de școli, cum copiii trebuie să facă kilometri pe drumuri defundate, indiferent de timp, calitatea manualelor, dezastrul generalizat al învățământului. Sigur, călătoriile în Germania, de exemplu, atât pe timpul lui Ceaușescu, cât și după, călătorii plătite de statul comunist și neocomunist, sunt mult mai valoroase la portofel și la reputație. Ce studii au filozofii autoproclamați dacă ne gândim la un Mircea Eliade sau Mihai Eminescu pe care și-au permis să-i terfelească? Iar Horia Roman Patapievici după ce, în calitate de fizician, s-a ocupat și de semiconductori devine așa deodată cel ce dirijează Centrul de Studii Germanice la Facultatea de Filozofie a Universității din București. Este, în același timp, scriitor, eseist fiind cooptat în comisia de cercetare a Arhivelor Securității ca și Andrei Pleșu. Patapievici afirmă că poporul român este un popor de fecale, bineînțeles în

afară de el, după care, cu duioșie, zice că a insultat poporul român din dragoste pentru acesta.

Toți acești savanți primiți peste tot cu ovații, sunt convingși, rămân foarte nedumeriți că în urma faptelor lor vitejești nu i-a propus nimeni să figureze în Larousse. Vârful piramidei, Andrei Pleșu, cred că geme în sinea lui că încă scrierile sale nu figurează în colecția Pleiade. Bufonada asta disidentească are pretenții să ne facă să credem în ambiția lor că vor să îndrepte craca strâmbă pe care s-au așezat fără să le dea prin cap că, la rândul lor, au devenit niște strâmbături ale strâmbei istorii contemporane românești. Nu există întâlniri întâmplătoare, vorba proverbului. Orice om din viața noastră este un test, o pedeapsă sau un cadou. Acești oameni, în cazul de față, nu reprezintă un cadou pentru poporul român, ci o pedeapsă nemeritată. Cred că există o limită în prosteala ce o practică această faună de mai bine de 28 de ani.

Cred că este momentul ca oamenii inteligenți din țara noastră să se enerveze în sfârșit, așa cum spunea Doamna Herta Müller, și să termine pentru totdeauna cu atitudinea de a face pe proștii sperând că minciuna sfruntată se va stinge de la sine. Să-și aducă aminte totuși că omul inteligent poate face pe prostul pe când invers este imposibil.

Sper că am fost destul de convingător în a demonstra cine sunt mentorii lui Pavel Șușară. Mai sunt și alții de același calibru, dar cred că este îndeajuns de semnificativă demonstrația făcută până acum. Sper, de asemenea, să fie clară maniera sordidă și stupidă a lui Pavel Șușară cu al său cinema de provincie de a se opune unei colaborări fructuoase pentru amândoi în donațiile ce am avut inițiativa să le fac.

AICI este un context unde am avut de a face, din păcate, și cu o altă persoană de aceeași factură, de aceeași

naționalitate ca și celebritățile din voga neocomunistă dâmbovițeană descrise puțin mai înainte. Se numește Mica Gherghescu, ocupația ei principală fiind istoric de artă la Biblioteca Vassili Kandinsky, Paris – Centru Pompidou. Am contactat-o pe tânăra Mica Gherghescu, deoarece face parte și din comitetul ce hotărăște acceptarea sau nu a donațiilor de artist. I-am explicat prin e-mail că doresc să donez cartea de autor cu unele desene ale mele, „*Pleurer, Rire, Dire*” ediție bibliofilă, 100 de exemplare semnate și numerotate, sponsorizate de Rolex, acceptată, printre alte locuri, în Biblioteca Fundației Elvețiene Martin Bodmer aflată în patrimoniul mondial al culturii UNESCO. Cu romantismul meu stupid mi-am imaginat că o româncă aflată într-un post de responsabilitate la un centru cultural renumit în lumea întregă, va fi bucuroasă să pună în valoare un alt român. După multe e-mail-uri se ostenește să-mi răspundă, apropo de Biblioteca Fundației Martin Bodmer, cum că există multe fundații, *Evrika!*, și să-i explic conceptul cărții, pentru că numai astfel poate supune comisiei de rigoare oferta mea de donație. Rezultat final, refuz. Aceeași mârlnie dâmbovițeană, mai mult de o lună de tăceri întrerupte de delegarea șefului în a-mi răspunde. În fine, nu s-a înjosit să-mi răspundă personal, plus incompetența de rigoare. Mai precis, oricine poate consulta cartea scrisă de Alessandro Pignocchi, prefață Jean Marie Schoeffler, Editura Odile Jacob, unde autorul explică cât se poate de clar „C’est que, comme pour le concept d’œuvre d’art, il n’existe pas de „vraie” définition”. Explicației că o ediție bibliofilă trebuie, în primul rând, văzută, evident necunoscând plăcerea senzuală și intelectuală a bibliofililor, că o carte de acest gen trebuie să o ai în propria mână, îmi răspunde... printr-o tăcere totală. Personal consider că este rolul criticului de

artă să explice conceptul neofiților, iar artistul nu trebuie să facă operă de pedagog. Nicio bibliotecă nu mi-a cerut conceptul cărții. Bravo, Chère Madame M.G!

Și acum ACOLO, adică în țara mea. În afară de ignorarea completă de către mass-media, după unele mici acte de bunăvoință și de atitudinea de mic comerciant a lui Pavel Șușară ce nu a rezistat să-și arate nivelul mârłăniei, micimii sale sufletești, au fost și sunt oameni de mare calitate intelectuală ce mi-au dovedit solidaritatea în mod diferit. Oameni pe care îi salut cu cea mai mare considerație, stimă și mândrie, începând cu Președintele țării noastre, România, Domnia Sa, Domnul Iohannis Werner Klaus, ce mi-a răspuns printr-o scrisoare de mulțumire faptului că i-am făcut cadou cartea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*” și continuând cu Domnul Consilier Prezidențial cu problemele culturii, Domnul Sergiu Nistor, care m-a încurajat să mă adresez instituțiilor publice de rigoare vizavi de atitudinea incalificabilă a lui Pavel Șușară, cu Doamna Sandra Pralong, Consilier Prezidențial cu problemele diasporei, care m-a invitat cu ocazia *Centenarului* să particip la Festivalul Culturii Românilor de pretutindeni, scriitori și editori (24-28 mai), eveniment organizat de Ministerul Culturii, ICR și Administrația Prezidențială. De asemenea, țin să mulțumesc Editurii Eikon, director Domnul Valentin Ajder, pentru publicarea cărții „*Curvă de viață – Putain de Vie*”, ediție bibliofilă bilingvă, Editurii Alcor – manageri Doamna Corina Firuța și Doamna Simona Firuța, pentru publicarea albumului de artă „*Orient – Occident – Transcendență*”, ediție bibliofilă trilingvă și recent Domniei Sale, Domnul Nicolae Stancu, Directorul Editurii Techno Media ce a avut bunăvoința să-mi publice cartea de față.

Sunt plin de speranțe, totuși, constatând că există în țara noastră oameni de cultură, personalități care nu se lasă târâte în mlaștina imposturii, minciunii, prețiozității ridicole, a lașității ascunzând colaborarea în trecut și în prezent cu organele de represiune politică, a inerției, a ineptiei, a suficienței, a dogmatismului. Mlaștina este un teren al inculturii, mitocăniei obstacole în drumul României către o societate civilizată.

Voi continua cu elogiul meu la adresa celor care au făcut și fac eforturi deosebite pe acest drum: Adresez, de asemenea, mulțumiri Domnului poet Cozmin Perța, ce a avut curajul să-mi editeze cartea „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942- 2014*”, de la Editura Tracus Arte, Domnului Ion Ghinoiu, personalitate de vârf a etnografiei românești, etnograf a căruia reputație nu poate fi pusă la îndoială, Doamnei Adina Daniela Dumitrescu, scriitoare și poetă de excepție, din Râmnicu Vâlcea, uitată de protipendada dâmbovițeană, cu care am avut o corespondență bogată ce mărturisește stima reciprocă, Domnului Dan Basarab Nanu, doctor în arte plastice și decorative – director al Muzeului Național din Galați, cel mai mare muzeu de artă contemporană din România, Domnului profesor doctor Sabin Adrian Luca, director general al Muzeului Național „Samuel von Brukenthal”, din Sibiu, precum și Domnului Alexandru Sonoc, custodele galeriei de artă a aceluiași muzeu, Domnului Lucian Nastasa Kovacs, managerul Muzeului Național de Artă din Cluj-Napoca și Domnului Jacob Attila, de la același muzeu, cu care am avut numeroase schimburi de mesaje, Domnului Liviu Sebastian Jicman, directorul Muzeului Național Cotroceni. Singurul Domnul Călin Dan, directorul Muzeului de Artă Modernă și Contemporană,

din București, mi-a răspuns de manieră condescendentă, fiind prieten cu Pavel Șușară.

Țin să precizez că până acum, în afară de Muzeul Național Cotroceni din București, toate celelalte muzee și-au exprimat dorința de a avea mai multe lucrări ale mele, fapt sabotat de Pavel Șușară.

Mulțumesc Doamnei Sanda Socoliuc care mi-a luat un interviu timp de mai bine de 25 de minute la Radiodifuziunea Română cu tema „SOS – cultura”. Nu uit nici TV Internațional care, imediat după sperata revoluție, în cadrul unei acțiuni de refacere a legăturilor cu diaspora, mi-a luat un interviu în atelierul meu din Geneva, timp de 55 de minute.

Fără îndoială, mai sunt mulți intelectuali adevărați, care nu aleargă, precum ogarul după vânat, ca să se decoreze cu medalii și titluri *Doctor Honoris Causa* din tinichea autohtonă.

Sper că toate cele enumerate sub titlul AICI-ACOLO, dovedesc fără doar și poate că NEVĂZUT-NECUNOSCUT, sunt tot atâtea probe indubitabile ale minciunilor sfruntate în jurul ideii că *un instalator este mai cunoscut decât numele meu de artist vizual*, emise de eminența sa, Pavel Șușară. Cărțile, în număr de patru, au fost finanțate numai de mine. Aceste acțiuni sunt menite să dovedească încă o dată că nu mi-am uitat țara de obârșie, în totală continuitate, coerentă cu cele 2.000 de lucrări oferite lui Pavel Șușară și donațiile făcute până acum muzeelor naționale românești. Acțiunile au fost susținute material și sufletește de mine cu ajutorul neprețuit al soției mele, iar sumele investite se cifrează la mai mult de 300.000 de franci elvețieni, în atelier și materiale, timp de mai bine de 30 de ani. Soția mea încă mai muncește la 75 de ani pentru a avea un trai DECENT și a-mi plăti mie pasiunea.

În tot acest timp ce a investit Pavel Șușară pentru a pune în valoare patrimoniul artistic pe care i l-am oferit de mai bine de patru ani spre folosul reciproc și al artei românești? Pentru cei 15.000 de euro, ce reprezintă așa-zisa chirie pentru depozit, nici până acum 17 ianuarie 2018, pe care mi i-a cerut încă din luna noiembrie 2017, nu mi-a trimis facturile promise, justificate de un desfășurător fan-tezist și fără prezentarea unui contract de închiriere. Având impertinența mitocănească să mă facă să cred că plătește 500 de euro pe lună numai așa ca să-mi facă un bine, iar eu nerecunoscătorul și escrocul aștept pomana. Las la latitudinea cititorilor să califice asemenea mizerie umană.

Închei aici, stăpânit de o greață fără margini pe de o parte, iar pe de alta, de certitudinea că mai există pe acest Pământ OAMENI.

La final, iată câteva mărturii de la un NECUNOSCUT de AICI și de ACOLO.

A

CO

L

O

LA NOI

R O M Ȃ N I A

**Administrația
Prezidențială**

**Cabinet
Președinte**

Telefon: 021.411.24.91 | Fax: 021.411.31.31

Web: www.presidency.ro

Nr. CP1/767 Data 29.05.2017
Nesecret

Domnului Alexandru Trifu

București, Mai 2017

Stimate Domnule Trifu,

Președintele României, Domnul Klaus Werner Iohannis, vă mulțumește pentru cartea și pentru albumul transmise luna trecută la Administrația Prezidențială.

Președintele Klaus Iohannis vă asigură de considerația sa și vă dorește mult succes în toate proiectele pe care le derulați!

Cu cele mai bune gânduri,

Nicoleta Nicolae
Consilier de Stat
Cabinetul Președintelui României

Administrația
Prezidențială

Telefon: 021.312.11.79
Fax: 021.319.31.48

R O M Â N I A

Departamentul
Cultură, Culte și Centenar

E-mail: cultura@presidency.ro
Web: www.presidency.ro

DCC/121/18.01.2018
Nesecret

Domnului TRIFU Alexandru

Stimate domnule TRIFU,

Am primit memoriul înaintat de către dumneavoastră Domnului Klaus Werner Iohannis, Președintele României.

Prin prezenta vă comunicăm că problemele pe care le ridicați în acest memoriu nu fac parte din atribuțiile constituționale ale Președintelui României ori din competențele Administrației Prezidențiale.

În măsura în care doriți ca problemele ridicate să fie supuse atenției autorităților publice vă încurajăm să vă adresați acestora.

Cu deosebită considerație,

Sergiu NISTOR
Consilier Prezidențial

Trifu Alexandru
4 Avenue Calas 1206 Genève
004122 346585
Email trifualexandru9@gmail.com

Genève le 7.01.2018

Domnule Presedinte al Romaniei

Klaus Johanis,

Am considerat necesar sa va ofer cele 2 carti ca un omagiu ce vreau sa-l aduc personalitatii Dumneavoastra, eforturilor Dumneavoastra pentru aducerea tarii noastre, Romania, pe drumul natiunilor civilizate.

In cartea Revolta - a fost odata ca niciodata – 1942 – 2014 , editura Tracus Arte 2016 puteti vedea cu amanunte cine sunt.

Albumul de arta Orient – Occident – Transcendentă, editura Alcor , 2017 , se afla si la Biblioteca Nationala a Frantei unde se afla mai multe lucrari de ale mele. Acest album ca si scurtul meu Curriculum Vitae reprezinta din punctul meu de vedere o expresie a preocuparilor mele dealungul a 37 de ani pentru a cinsti calitatea de cetatean roman ce de prea mult timp a fost batjocorita de comunism si neocomunism. Pe internet se pot vedea mai multe luari de pozitie din partea mea in acesta sens.

Am facut nenumarate demersuri pe langa autoritatile si persoanele competente...de a colabora, de a face donuri artistice tarii, muzeelor tarii. Astfel am dat, printre altele Domnului critic de arta Pavel Susara 2000 de lucrari, gratuit, singura doleanța fiind aceea de a face don muzeelor tarii. De mai multi ani. Nici un rezultat. Motiv de mare tristete pentru mine mai ales ca munca mea este mai apreciata peste hotare decat in tara noastra, Romania.

Cred , ca este necesar poate mai mult decat oricand, in aceste momente grele prin care trece tara noastra, indiferent pe ce meridiane ne aflam, sa ne unim eforturile cei ce au o constiinta nationala. Vreau si eu sa ma numar printre acestia si este o cinste pentru mine de a va pune la curent.

Inchei aici Domnule Presedinte al Romaniei , Klaus Johanis , rugandu-va sa primiti sentimentele mele de profunda admiratie.

Stimata Doamna Gabriela Firea, Primar al Bucurestiului ,Capitala tarii noastre Romania,

ma numesc Alexandru Trifu, cetatean roman si elvetian, pictor, stabilit in Elvetia din anul 1980.

Timpul celor 37 de ani ce sau scurs de la plecarea mea, a reprezentat pentru mine si sotia mea o speranta permanenta de a vedea tara noastra iesind insfarsit la lumina. Ani de bucurie, de tristete,caci niciodata nu ne-am uitat tara, poporul. Ultimul exemplu ce-l pot da in acest sens au fost donatiile a trei mari tablouri, muzeelor nationale din Cotroceni, Brukenthal si Galati

Dar iata ce doleana am eu, avand convingerea ca Dumneavoastra puteti da forma visului meu. Este vorba de evenimentul foarte important in istoria poporului nostru, UNIREA.

Nu pot sa nu-mi exprim regretul in primul rand ca organizarea unui concurs de creare a unui monument cu aceasta extraordinara ocazie nu a fost deschis si artistilor din Diaspora, deoarece pentru mine, romanii indiferent pe ce meridian s-ar afla, sunt INDIVIZIBILI. Ar fi fost o ocazie deosebita sa dovedim ca suntem in permanenta UNITI spre binele tarii noastre ROMANIA. Visul este o conditie de neocolit pentru concretizarea unor planuri comune.

In proiectul meu m-am gandit de a transforma un eveniment local, particular intr-o ocazie de a demonstra ca acesta prin SPIRITUL lui dovedeste lumii intregi ca nu ne inchidem in cochilia noastra ci ca suntem un popor pasnic, deschis, gata sa ne UNIM cu toti cei de buna credinta intr-un spirit de solidaritate, de complementaritate, URA si DISPRETUL fata de ceilalti, de celelate popoare negasindu-si locul in sufletul si inima poporului roman. Caci imi imaginez invitarea cu aceasta ocazie a delegatiilor ce reprezinta intreaga lume.

Proiectul meu mi-a fost inspirat, filozofic vorbind, de marele nostru sculptor Constantin Brancusi ce la randul lui inspirandu-se din arta populara romaneasca cu ale sale valori extraordinare a reusit sa dea acesteia un sens UNIVERSAL.

Putain de vie/ Curvă de viață – De Alexandru Trifu

Modeste rostiri de cititoare ridicată la rangul de femeie scriitoare, ce lasne se adapă la izvorul filozofiei. „Uneori filozofia ne aduce împăcarea cu sine, ajutându-ne să primim și alte stele... Trifu A. 21 – 03 – 2017 Geneva”

Editată la EIKON sub acreditarea Consiliului Național al Cercetării Științifice din România (CNCS), apariție bilingvă unică, într-un stil propriu postmodernist, în care o viață petrece timpuri apuse, timpuri prezente, apropiată încadrați în sinusoida vieții și certitudinea imuabilă Divină, căci totul vine de la Dumnezeu, lucrarea autorului surprinde și îndeamnă. Structurată în totalitate pe două coloane, stânga acesteia reprezintă mereu mirarea exprimată pe fața-i balanță bine centrată de suflet. Ea îți povestește, cu înțelegere și dragoste, trecând totul prin filtrul interior, – viața. Aceasta nu este exprimată anaiomopatologic, așa cum ne-am aștepta de la o persoană vârstnică, trecut prin toate experiențele vieții, ci de tinerețea păstrată intactă a metulului cercetător cu mirarea și tristețea de se citesc în ochii-i, ca și zăbrăutul

<https://meidonium.ro/2017/05/07/putain-de-vie-curve-de-viata-de-alexandru-trifu/>

07/05/2017

Putain de vie/ Curvă de viață – De Alexandru Trifu >

fielro de pâr. El contemplă trecerea actorilor pe scena vieții, căutând să înțeleagă sensul vieții. Partea dreaptă reprezintă propria-i copilărie, creștere, schimbare de fizionomie, imagine, oprindu-mă din citire, fără să vreau, la o imagine care m-ar putea descălci genetic: o mamă frumoasă având un zămbet solar și un prichindel buclălat cu ochii-i prea iscoditori, prea inteligenți în raport cu vârsta. Spirala generică urcă de la sine, dar dacă înșelul păzitor e jumătate mamă plimbându-se de la cer la pământ și sub el? O continuă mișcare într-o universalitate fără echivoc. O clasă de băieți cu priviri heteroclitice spre aparatul foto, un adolescent gânditor sub o schiță nud ce-și ia drept aliat o țigară probabil prohibită, tot el cu spatele la primele-i tablouri de artă abstractă, răsvrătă de marea traumă – femeia modestă mireasă, aleasa inimii lui și a ei, ambii pătrunși de misterul și seriozitatea dragostei. Poate fi ceva mai înșelător, mai divin decât iubirea curată, cursă spre prietenie traică, grăi și ajutor? Apoi colegi, prieteni și prietenii, rude aflate sub grele auspicii, rude de mult apuse și dintre părinți, iubitorul, eruditul și bunul lui părinte a cărei dragoste peritru autor n-o pot departaja de a soției medic, adevărata însoțitoare a autorului Alexandru Trifu. Tot dreapta, în lumina transfactorului personal părintii, dintre care farul iubitor și înțelegător – tatăl acestuia, eruditul profesor universitar de Estetică și Filozofie așezat ca o acceptare pe sacaunul sport, având în spate tablourile postmoderniste ale fiului, un revoltat prin înfierea numai a adevărului, a luptei continue pentu el, fiu al cărui interior este deja prefigurată, cu toate că pare ascuns de pilozitatea tânărului ce are coloana vertebrală deja dreaptă, bine ancorată în prezentul captator al trecutului și al tarelor sale politice. Urmează două pagini alăturate conținând de o parte masa muncitorească la o demonstrație cu pancardă politică încastrate între blocuri ca de necesitate, cutii de chibrituri lipite, suprapuse, prin care pătrunde doar comanda politică de lumină. Pe pagina alăturată găseș permanenta, veșicia trupurilor înhamate de mult, podumuri fără vârstă ale cîmîrului aromată de creșterea și înflorirea frumusețelor lumilor. Urmează autorul matur transformat din primitor de iubire părintească în donator, fencirea ce se privește pe fața bătrânului adult, plimbat, înconjurat de dragostea de care avea atîta nevoie. Apoi partea dreaptă îmi aduce marele gol, reprezentat prin hărta albă ce se cere umplută, pictată cu cine-veritule vieții.

Mă întreb, e un simplu artist vizual, așa cum autorul se consideră sau este simțitorul, cercetătorul de suflete, artistul „care contribuie la zidirea unei civilizații spirituale pe lângă cea materială”? Este artistul ce simte interiorul și prin el adevărul?

„Qu’ est ce que la Vérité?”

„Qui suis-je?” „Moise traduit le réponse de Dieu au peuple hébreu a la question s’il existe: – je suis celui qui est”.

„Mais quand suis-je MOI? Nouveau ne, adolescent, vieux, mort? Kierkegaard a t-il raison? J’ai existé, je vais encore existe et pour combien de temps?.....Suis je fou? Et vous?.....Non, car ils sont la VIE.Nous sommes tous, ensemble, anonymes, nous avons tout, ensemble, un destin unique.Lequel?Nous ne pouvons la garder long temps pour nous.Elle n’est qu’un instant.CETTE PUTAIN DE VIE n’est qu’ ILLUSION... Et pourtant NOUS L’AIMONS”.

Aflată în fața celei de a doua lucrări ale autorului Alexandru Trifu, aceasta și cea scrisă acum mulți ani, aflată în fața DVD-urilor și cărților proprii trimise cu o exactitate de renumit ceasornic elvețian, nu pot, decât salutând cu mâna lipită de inimă, să vă invit a-i citi, descifra picturile și tălcurile unui om de mare valoare, un cetățean cu dublă cetățenie ce are capacitatea umplerii minților și visurilor noastre în orice moment. Mă întreb dacă mai este cazul să apară de acolo, de aici și de pretutindeni, din el, Opera Omnia. Căci legate, grafiile lui, o cuprind!

Adina Dumitrescu
06 05 2017

Tarife de transport pe cărți

7,5 lei în București și în Ilfov
15 lei în țară

sau **GRATUIT** la orice comandă peste 75 lei

de aici poti lua cartea aceasta

din pacate am fost nevoiti sa facem acest continut disponibil doar pentru comunitatea bookspot.ro

Libra

Titlu

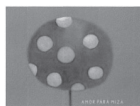
G+

De pe ce putem citi A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu pdf?

Fara nici o problema, cartea A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu pdf poate fi citita de pe aproape toate dispozitivele digitale, fie ca ele ne referim la telefoane mobile, laptopuri sau ebook readere. Daca alegeti sa folositi un dispozitiv Kindle pentru a citi A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu, dupa ce o downloadati, o puteti transfera pe KINDLE prin software-ul dedicat sau o puteti trimite atasata prin email (catre adresa de mail dedicata kindle-ului) cu subiectul „convert”. In acest mod, va ajunge direct in formatul care trebuie si va putea fi citita fara nici o problema si de pe Kindle.

Info si recomandari cu privire la A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu:

Sper ca ati gasit aici si ce cautati. In cazul in care acest lucru nu s-a intamplat sau ati primit o eroare, contactati-ma si voi incerca sa va ajut cat mai repede cu putinta. De obicei raspuns solicitarilor in maxim 24 de ore.

Amor fara miza – Jean d'Ormesson PDF
(download, pret, reducere)

Frumoasa tradatoare – Elizabeth Thornton PDF
(download, pret, reducere)

cat de repede vad mesajul.

Va recomand de asemenea sa verificati si celelalte carti din categoria Biografii Memorii Jurnale scrise de Alexandru Trifu. Este un autor exceptional, un autor care mie personal mi-a stranic interesul inca de la primele pagini citite si care are ceva special. Cartea A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu pdf poate fi citita de pe orice fel de dispozitive online fara nici o problema.

- 1 Download A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu pdf + informatii esentiale
- 2 PDF A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu
- 3 De pe ce putem citi A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu pdf?
- 4 Info si recomandari cu privire la A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu:

Download A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu pdf + informatii esentiale

Iti recomand sa verifici daca A fost o data ca niciodata. Revolta 1942-2014 – Alexandru Trifu este disponibila in format digital (pdf, mobi, epub, epub2 etc) pe siteul librariiei inainte de toate. Foarte multe dintre cartile deja existente sunt disponibile in format pdf. Daca este vorba despre una in limba engleza, exista sanse foarte mari s-o gasiti in format digital pe amazon.com sau de ce nu, chiar intr-o librerie romaneasca precum libris.ro

ROMANI FARA FRONTIERE

*Interviuri dat cu aceasta ocazie .
55 minute .*

Realizator :Mihaela Cristea
Director imagine: Sorin Chivulescu

Emisiune realizata prin calatoria facuta de-a lungul Europei este sponsorizata de C.E.C.

-2-

A. POZITIA IN GRILA:

- Zi si ora de difuzare: intr-o seara a saptamani, nu prea tarziu spre a putea fi vizionate si de cei ce se scoala devreme, avand in vedere ca soarta romanilor de pretutindeni – o spun sondajele – intereseaza un public larg.

B. FORMAT:

- Durata: 26', saptamanal sau bilunar
- Emisiuni filmate in diferite orase europene, unde s-au stabilit personalitati ale diasporei romanesti.

C. PUBLIC TINTA: In primul rand generatia de mijloc a intelectualitatii romanesti, apoi tinerii studenti curiosi sa-l cunoasca pe cei ce au reusit prin temeinica scoala romaneasca sa se impuna in lume, si de ce nu, pensionarii amatori de amanunte din viata personala si profesionala a compatriotilor nostri de dincolo de hotare.

Curiozitatea publicului tinta va mai fi captata si prin frumusetea imaginilor din orasele europene unde vom filma si care vor ilustra abundant dialogurile.

D. CONTINUT :

- Acest ciclu de emisiuni realizate deocamdata in perimetrul european are drept scop reintegrarea prestigioaselor personalitati romanesti de peste hotare in cultura noastra si evidentierea radacinilor profunde ale celor mai importanti intelectuali originari din Romania, care din cauze binecunoscute s-au stabilit peste hotare.
- Aceste emisiuni au drept scop si dezvoltarea prestigiului Romaniei in strainta sa de integrare europeana, ca si stimularea legaturilor intelectualilor

DCC / 406 / 13.09.2017

Către:

Domnul Alexandru Trifu, Elveția

Stimată domnule Trifu,

Vă mulțumesc pentru mesajul pe care mi l-ați transmis la 30 august 2017, prin care propuneți ridicarea, în municipiul Sibiu, a unui monument sub forma unei fântâni.

Apreciez interesul dumneavoastră de a avea o contribuție în contextul aniversării în 2018 a Centenarului Marii Uniri, eveniment cu o mare încărcătură simbolică pentru țara noastră.

Având în vedere faptul că realizarea monumentului respectiv vizează municipiul Sibiu, consider că autoritatea căreia trebuie să-i adresați o cerere în acest sens este Primăria municipiului Sibiu, care este în măsură a decide cu privire la amplasarea unor monumente de for public pe raza orașului.

Cu deosebită considerație,

Sergiu Nistor
Consilier Prezidențial

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI SIBIU

SERVICIUL CULTURĂ, SPORT ȘI TURISM

Piața Mică Nr. 25, Cam. 201-203, 550182 Sibiu, Romania
tel./fax 004-0269-208812

e-mail: turism@sibiu.ro; <http://www.turism.sibiu.ro>

Nr. 2245/16.10.2017

În atenția Dlui Alexandru TRIFU

Ref. Propunere de Monument al Marii Uniri

Sibiu, 13 octombrie 2017

Stimate Domnule Trifu,

Municipiul Sibiu se simte onorat de propunerea venită din partea domniei voastre și salută cu căldură inițiativele artistice menite să păstreze momentele istorice cruciale în memoria vie a comunității.

Fiind un oraș care s-a dezvoltat foarte mult în ultimul deceniu, Sibiu este în continuă ascensiune și se bucură de o vibrație culturală care atrage numeroase proiecte și propuneri. Se apropie Centenarul Marii Uniri, ocazie cu care municipalitățile pot decide, sau nu, să lanseze cereri de propuneri în vederea realizării monumentelor comemorative.

În acest sens, Primăria Municipiului Sibiu nu a luat încă o decizie. Aceasta implică o atentă analiză și considerare, întrucât, așa cum ați afirmat și Dumneavoastră, trecutului nostru istoric trebuie proiectat în viitor într-o manieră onorabilă și respectuoasă. Vă asigurăm că în eventualitatea ridicării în Sibiu a unui monument comemorativ al Marii Uniri, municipalitatea va demara un proces transparent de selecție a proiectelor. Dorim să vă mulțumim pentru generozitatea Dumneavoastră, asigurându-vă totodată de tot respectul și considerația.

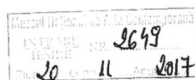
Cu aleasă considerație,

PRIMAR,
Astrid Coșa FODOR

Șef Serviciu,
Stela MATIOC

Intocmit și redactat: Consilier Cynthia LAZAR

PROCES VERBAL

al

Ședinței Comisiei de recepție și evaluare obiecte de artă provenite din donații
Încheiat astăzi, 20.11.2017

Urmare Convocatorului managerului MNAC, cu nr. 2589/15.11.2017, la sediul Muzeului Național de Artă Contemporană al României din data București, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, Aripa E4, sector 5, București, s-a desfășurat o nouă ședință a **Comisiei de recepție și evaluare obiecte de artă provenite din donații** din anul 2016, numită în baza Deciziei nr. 52/23.10.2014, cu modificările ulterioare, întrunită în vederea analizării ofertei de donație, înregistrată sub nr. 2449/03.11.2017, transmisă pe adresa Muzeului de domnul Alexandru Trifu, cetățean român, privind un număr de 7(șapte) lucrări de artă contemporană (pictură/grafică).

Au fost prezenți:

- Călin Corneliu Dan – Manager (Director General), președinte;
- Mălina Ionescu – artist plastic, membru;
- Alexandra Georgescu – muzeograf, membru;
- Mihai Vasile – avocat, membru

Comisia de specialitate fiind legal întrunită, conform prevederilor Anexei la Decizia nr. 52/23.10.2014, s-a apreciat că se poate proceda la analizarea/discutarea documentației aferente ofertei de donație transmisă de artistul Alexandru Trifu, prin intermediul Secretariatului muzeului, costând într-un număr de 7 (șapte) lucrări de artă contemporană (pictură/grafică).

După studierea prealabilă a documentației, Comisia a procedat la evaluarea lucrărilor cuprinse în oferta de donație, pe baza criteriilor profesionale reglementate la art. 3 din Anexa la Decizia nr. 52/23.10.2014, respectiv:

- a) *calitatea intrinsecă a lucrărilor;*
- b) *importanța patrimonială declarată și / sau potențială;*
- c) *semnificația pentru istoria artei din România;*
- d) *semnificația pentru arta internațională;*
- e) *importanța documentară a donației;*
- f) *importanța donației pentru activitatea expozițională a instituției;*
- g) *importanța donației pentru activitatea educativă a instituției;*
- h) *raportul dintre clauzele enunțate de către Donator și utilitatea acceptării donației de către instituție.*

Drept rezultat al acestei analize, în unanimitate, s-a apreciat că, având în vedere situația actuală a colecțiilor, a strategiei pe termen mediu agreate în urma consultării Consiliului Științific, nu este oportun, pentru moment, a se accepta prezenta ofertă de donație.

Drept pentru care s-a încheiat prezentul proces verbal astăzi, 20 noiembrie 2017, într-un singur exemplar original.

Călin Corneliu Dan – președinte

Mălina Ionescu – membru

Alexandra Georgescu – membru

Mihai Vasile – membru (secretar)

Cu ani in urma cand inca imi luam visurile drept realitate. Pavel Susara in picioare la mine acasa la Geneva, de Craciun. Insotit de prietenul lui responsabil cu cultura pe orasul Bucuresti. Se afla in dreapta lui. Persoana care schimba partidul in functie de interese personale. Nu-i dau numele gandindu-ma la familia lui si la faptul ca a murit intr-un accident de masina. Unul din semnalele de alarma evidente ce trebuiau sa-mi deschida ochii asupra cercurilor frecventate de Pavel Susara. In stanga, tot in picioare, pictorul Georges Tzipoia care mi l-a recomandat pe Pavel Susara. Cel care in final mi-a scris « Te bag in pizda mati.... » deoarece i-am dezis minciunile repetate descrise mai devreme, in amanunt. Fotografie ce se afla cu multe alte documente in arhiva Bibliotecii Universitare din Geneva.

PAVEL SUȘARA LA MINE LA
GENEVA

A

I

C

I

LA EI

Jean d'Ormesson

O figură solară, deschisă către lume, membru al Academiei franceze, ale cărui scrieri vor intra în renumita colecție Pleiade, care-i aduce consacrarea supremă. Un monument al literaturii franceze contemporane. Acestui OM i-am trimis cadou mai multe lucrări ale mele, deoarece s-a exprimat, în scris, în chip deosebit despre ROMÂNII ce au făcut cinste țării lor, precum Emil Cioran, Mircea Eliade, Eugen Ionesco, Elvira Popescu și mulți alții.

Primul cadou a fost cartea „*Pleurer, Rire, Dire*”, ediție bibliofilă ce se află, printre alte instituții de cultură, și la Biblioteca Națională a Franței. Nu știu cum a aflat numărul meu de telefon și mă trezesc într-o bună seară cu un apel de la dânsul, mulțumindu-mi și întrebându-mă dacă poate să mă ajute cu ceva, încheind cu complimente Doamnei. Stupefiat, i-am mulțumit spunându-i că nu cu acest scop i-am făcut cadou cartea, ci pentru că sunt un fidel admirator și, deoarece a vorbit... frumos despre români.

Între timp, am aflat că s-a îmbolnăvit de cancer. I-am făcut cadou una dintre litografiile ce se afla la Biblioteca Națională a Franței și broșura tipărită de către Biblioteca Universitară din Geneva, intitulată „*Une nouvelle définition du jeu*”, autor tatăl meu, profesorul universitar de pedagogie și psihologie Alexandru Trifu, urându-i însănătoșire cât mai grabnică. Îmi mulțumește din nou, în scris, făcând remarca că la un moment dat s-a interesat și dânsul de acest aspect al activității umane, citându-mi autorul Roger Caillois.

Mai târziu îi trimit cartea „*Orient – Occident – Transcendență*”. De această dată, trece mai mult timp fără să am

un semn de viață de la dânsul. A primit cartea, nu a primit-o? Scriu la editura fiicei dânsului – Eloise d’Ormesson – care mă asigură că a primit-o. Obișnuit cu mulțumirile precedente, îmi fac griji și scriu domnului Jean d’Ormesson la Academia franceză.

În sfârșit îmi răspunde, spunându-mi că primește sute de scrisori și să nu-l fac să regrete excepția pe care mi-a acordat-o până acum, încheind cu „Cordialement Jean d’Ormesson”. Faptul că primea sute de scrisori este confirmat de interviul dat în 2014 redactorului șef al revistei „*Valeurs actuelles*”, Bruno de Cessole.

A murit pe data de 5.12.2017, la scurt timp după rândurile-mi adresate din data de 4.09.2017. După cum vedem, în condiții extrem de precare ale sănătății sale își dă osteneala să-mi răspundă. Acest OM a fost o șansă imensă pe care mi-a acordat-o destinul, să-l cunosc, să am o mică corespondență cu dânsul, un exemplu rarism de eleganță și omenie, grație acordată unui necunoscut... Cum să nu fiu fericit de această întâmplare și scârbit de mitocănia unui închipuit fără limite ca Pavel Țușară care mă injură de mamă și mă tratează de escroc, culmea ironiei și a demagogiei totale.

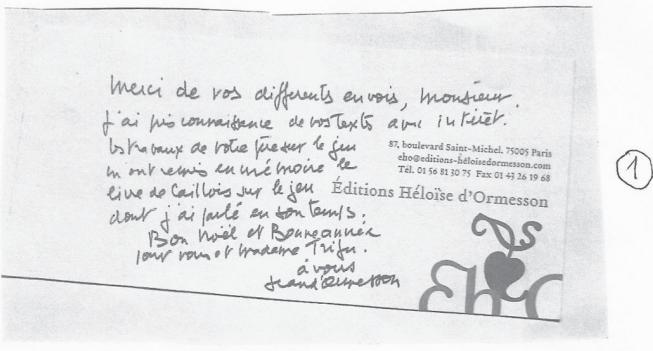
L'ÉQUIPEMENT

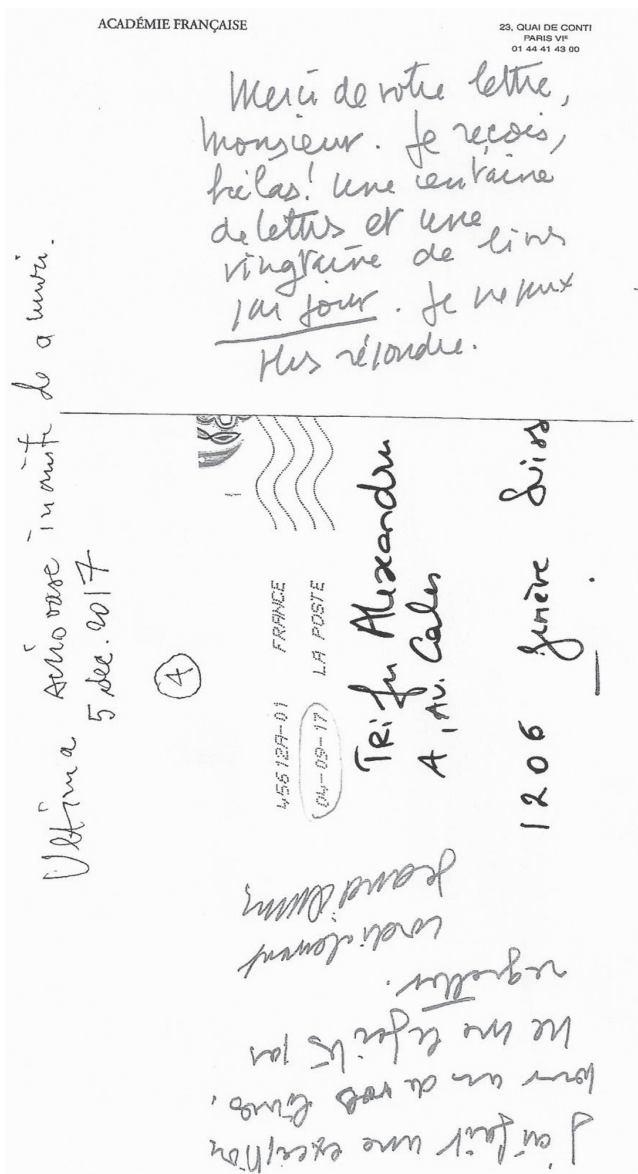
En 2014, Jean d'Ormesson est à droite. «Valeurs actuelles» dans le journal de son fils d'après sa vie, à l'échelle de la Seine.

contraire ou les enfants – l'indifférence et la passion, le scepticisme et l'espérance, la désolature et le travail, la fiabilité et la séduction, le respect pour la tradition et la déraison envers les institutions, le rêve et l'action – semble avoir été le diversissement de ce faux sceptique qui se reconnaît homme de plaisir plus que de conviction, affirmé au contraire à rien sous le soleil (sans autre, la Bourse, les sondages, la météo et la psychologie), mais se refuse à admettre que le hasard et la nécessité gouvernent le monde.

«Même si je pense avec Spinoza que le monde est une seconde nature, je ne regrette que de ne pas avoir fait mieux dans la vie qui a été la mienne. Il y a eu des moments où j'ai été, un être inconnaissable, mais en dehors de qui rien n'existe.» Pour Valeurs actuelles, Jean d'Ormesson se confie...

Jean d'Ormesson, vous avez été gravement malade. Dan, dernière, et, tel Lazare, vous voilà ressuscité des limbes. La maladie a-t-elle changé quelque chose en vous ou votre regard sur l'existence? Certainement, en premier lieu, elle a rayé un an de ma vie, huit mois passés à l'hôpital, puis les années suivantes entre l'hôpital et mon domicile. J'ai appris deux choses. D'abord, que le système médical français est d'une qualité exceptionnelle. Je ne suis pas de ceux qui disent avec rhétorique: "L'État n'est pas tout." Il y a trois ans, j'étais assis, à l'hôpital, à attendre l'opération de mon système médical et le psychiatre me

A. Trifu.
4, Rue Calles
1206 - Genève
SUISSE

Monsieur,

merci pour vos pensées qui
me touchent. Savoir mon père

MADAME JEAN D'ORMESSON

MADAME HÉLOÏSE D'ORMESSON

PROFONDÉMENT TOUCHÉES DES MARQUES D'AFFECTION ET DE SOUTIEN
QUE VOUS LEUR AVEZ TÉMOIGNÉES LORS DU DÉCÈS DE

JEAN D'ORMESSON

VOUS REMERCIENT D'AVOIR PRIS PART À LEUR PEINE.

Vivant dans nos cœurs et vos
mémoires est d'un grand réconfort.
Bien à vous,
Héloïse d'Ormesson

Edition 15
Berliner Festspiele
2015

Herta Müller
Pepita (2015)

Scumate Trifu Alexandru,
vã mult umesc pt. pachetul cu
cãrți și manuscrisul d-voastre.
Dãr primesc în continuu astfel
de dorințe de tot felul de
persoane. Vã rog să înțelegeți
că nu pot să revese aceste
dorințe. M-am decis să nu
scriu recomandări - din prin-
cipiu, indiferent dacă-mi
place sau displace un manus-
cris. Și nici nu am timp să
citesc tot ce mi se trimite.
Vã urez mult noroc și toate
cele bune,

Herta Müller

Dedicația ce mi-a fost trimisă de Herta Müller.

Lyceum Club international de Genève

Un cadeau d'anniversaire : 100 ans et 13 sculptures – 24 novembre 2012

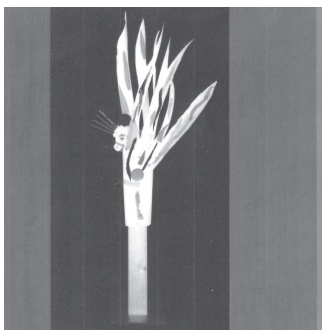

1912-2012

Alexandru TRIFU

« Je suis comme un chef d'orchestre toujours à l'écoute et en dialogue avec les supports et les matériaux pour arriver à un ensemble cohérent, un ensemble pourvu d'émotions esthétiques. »

« Cheval en Flamme »
sculpture bois/papier, 90x200cm (2005)

Sculptures Alexandru Trifu

Peintre, céramiste, graphiste et sculpteur

« Je suis comme un chef d'orchestre toujours à l'écoute et en dialogue avec les supports et les matériaux pour arriver à un ensemble cohérent, un ensemble pourvu d'émotions esthétiques »

100 ans et 13 sculptures

Le Lyceum Club international de Genève, la plus ancienne association culturelle de femmes du pays, est honoré par le don de treize sculptures de l'artiste Alexandru Trifu qui a ainsi souhaité marquer son appréciation pour le travail accompli par des artistes-femmes en Suisse tout au long d'un siècle.

1912 - 2012

Les 13 œuvres seront mises en vente au cours du printemps 2013.

Mais qui est cet artiste solitaire qui pose un regard à la fois ironique et tendre sur l'humanité ?

Alexandru Trifu s'est formé à l'Académie des Beaux-arts de Bucarest, maître de recherche à l'Institut d'ethnographie de cette Académie, il interprète à sa façon la partition et les tempos qui se succèdent entre le réel et l'imaginaire, entre les formes et la matière. Peintre, céramiste, graphiste et sculpteur, Alexandru Trifu est établi en Suisse depuis 1981. Ce pays lui a permis de développer en toute liberté des nouvelles formes d'expression plastique et de mélanger les styles. Ainsi, dans son atelier de Saint-Jean, se côtoient assemblages, collages, peintures, gravures et aussi des sculptures. C'est à ce registre qu'appartiennent les 13 œuvres qu'Alexandru Trifu a léguées au Lyceum Club international de Genève pour son 100ème anniversaire.

Geste spontané, geste de reconnaissance pour son pays d'accueil, la Suisse, élan surgi à la lecture du livre du 100ème « Femmes, culture et société. Cent ans d'histoire du Lyceum international de Suisse », (Slatkine, 2012, 292 p.). Alexandru Trifu a voulu honorer la mémoire des femmes-artistes qui n'ont pas craint de s'affranchir de leur milieu pour rechercher de nouvelles formes d'expression esthétique. Les artistes-peintres : Alice Bailly, Marguerite Frey-Surbeck, Sophie Hauser, Juliette Matthey de l'Estang et les sculptrices : Éléonore von Müllinen et Clotilde Roch, représentent quelques exemples de Lycéennes qui, comme Alexandru Trifu, se sont engagées pour la défense de la culture et de l'art, allant jusqu'à, dans certains cas, s'expatrier pour braver le « que dira-t-on ! ».

FONDATION MARTIN BODMER
BIBLIOTHÈQUE ET MUSÉE

Monsieur Alexandre Trifu
Avenue Calas 4

1206 Genève

Cologne, le 18 mai 2016

Cher Monsieur,

Au sortir d'une période largement occupée par la préparation et le lancement de notre nouvelle exposition (je pense que vous l'aurez bien compris), je tenais par la présente à vous remercier sincèrement pour le don que vous avez bien voulu faire à notre institution de votre livre *Pleurer, Rire, Dire*. Nous sommes très heureux d'accueillir dans notre fonds cet ouvrage bibliophilique par excellence (vu le petit nombre d'exemplaires tirés), déjà reçu par de nombreuses institutions amies.

Avec l'expression renouvelée de notre reconnaissance, je vous prie d'accepter, cher Monsieur, mes salutations les meilleures,

Nicolas Ducimetière
Vice-directeur

Genève, le 17.12.15

Chers

Alexandru et Antonia,

Nous sommes réunies
au lycée pour notre
petite fête de Noël

Quel plaisir d'avoir
vos statues dans notre
salon. Elles sont une
présence et nous

sommes reconnaissantes
que vous ayez eu
l'idée de les offrir
à notre club.

Que ces fêtes de Noël

soient une source de
dérivé et de paix,
Tous nos vœux de santé
et satisfactions pour 2016.

Verolavafron

La multi ami !

Etia de Geneva et Admelle R.

Tanti anquim buona

e grazia "Feste Bianca

Bonne Fêtes Evolge

Milleurs vœux A. 2016

"La Multi Ami!"
A tantate Ana

Felicitare trimisă de comitetul LYCÉUM.

Genève, le 19/10/2017

Cher

Monsieur Trifu,

Votre "aquarelle"

a déjà trouvé

sa place au

Tessin.

Je suis ravie

et vous remercie

de ce petit

bonheur.

Cordialement.

Verolavafron

Președinta Clubului Lyceum

cu ocazia "Postes ouvertes" - 2017

1912-2011

LYCEUM CLUB INTERNATIONAL
Promenade du Pin 3
CH-1204 Genève
www.lyceumclubge.ch

Monsieur et Madame
Alexandru et Antonia Trifu
5, rue de Lyon
1201 Genève

Genève, le 15 novembre 2012

Monsieur et Madame,

Au nom du Comité du Lyceum Club international de Genève, j'ai le plaisir de vous convier au Concert du 100ème:

"Vous avez dit: Compositrices? Les voilà"

Cet événement se déroulera le samedi 24 novembre 2012, au Palais de l'Athénée, à la Salle des Abeilles, à 15h30.

Deux billets seront à votre disposition à l'entrée. Vous êtes également attendus au dîner de gala qui suivra, à 19h30 à l'Hôtel de la paix et avons le plaisir de vous annoncer que vous serez à la table d'honneur.

Je vous prie d'agréer, Monsieur et Madame, mes salutations les meilleures.

Verdiana Grossi
Présidente du Lyceum Club international

DÉPARTEMENT
DE LA CULTURE ET DU SPORT
MUSÉES D'ART ET D'HISTOIRE

MUSÉE D'ART ET D'HISTOIRE
BIBLIOTHÈQUE D'ART ET D'ARCHÉOLOGIE
CABINET D'ARTS GRAPHIQUES
MAISON TAVEL
LE RATH

Monsieur
Alexandre Trifu
Coopérative Renouveau de St-Jean
Avenue des Tilleuls 7
1203 Genève

Genève, le 6 novembre 2017
JYM/MS

Le Directeur
Jean-Yves Marin

Objet : votre proposition de don de 21 dessins d'Alexandre Trifu

Monsieur,

Je me réfère à votre proposition de don de vingt-et-un dessins en faveur des Musées d'art et d'histoire de la Ville de Genève.

Suite à l'examen de votre proposition par le Conseil scientifique de l'institution, j'ai le plaisir de vous informer que la direction des Musées d'art et d'histoire est particulièrement touchée par votre geste généreux et a pris la décision d'accepter ce don.

Ces œuvres viennent ainsi rejoindre les collections du Musée, et enrichir significativement le fonds Alexandre Trifu.

Monsieur Christian Rümelin, conservateur en chef du Cabinet d'arts graphiques, prendra contact avec vous pour organiser prochainement l'entrée de ces objets dans nos collections.

Vous adressant mes plus vifs remerciements pour votre confiance, je vous prie de croire, Monsieur, à l'expression de mes meilleures salutations.

Jean-Yves Marin

Copie : Christian Rümelin, conservateur en chef du Cabinet d'arts graphiques des Musées d'art et d'histoire

RUE CHARLES-GALLAND 2
CASE POSTALE 3432, CH-1211 GENÈVE 3
T +41(0)22 418 26 00
F +41(0)22 418 26 01
MAH@VILLE-GE.CH

www.ville-ge.ch/mah
TPO BUS 3-5 (ARRÊT ATHÈNÉE)
BUS 36 (ARRÊT SAINT-ANTOINE)
BUS 7 (ARRÊT MUSÉE D'ART ET D'HISTOIRE)
BUS 8 (ARRÊT RIVE)
TRAM 12 (ARRÊT RIVE)

KUNSTHAUS ZÜRICH

Alexandru Trifu
4, Avenue Calas
1206 Genève

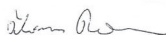
Buchgeschenk
Thomas Rosemann
Zürich, 04. Oktober 2012

Sehr geehrter Herr Trifu,

vielen Dank für Ihr Buch „Pleurer, rire, dire“, das Sie der Bibliothek des Kunsthauses Zürich freundlicherweise überlassen haben.

Wir haben es in unseren Bestand aufgenommen, und es wird in Kürze den Benutzerinnen und Benutzern zur Verfügung stehen.

Mit freundlichen Grüssen

Thomas Rosemann

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Eidgenössisches Departement des Innern EDI
Bundesamt für Kultur BAK
Schweizerische Nationalbibliothek NB

A CH-3003 Bern
BAK, NB

Monsieur
Alexandru Trifu
Avenue Calas 4
1206 Genève

Ihr Zeichen:
Referenz/Aktenzeichen: 231-70/00014
Unser Zeichen: ad
Sachbearbeiter/in: Doris Amacher
Berne, le 31 mai 2016

Cher Monsieur,

Ci-joint vous trouvez le document de réception de votre donation de vos 9 gravures. Veuillez excuser la longue attente pour recevoir ce document.

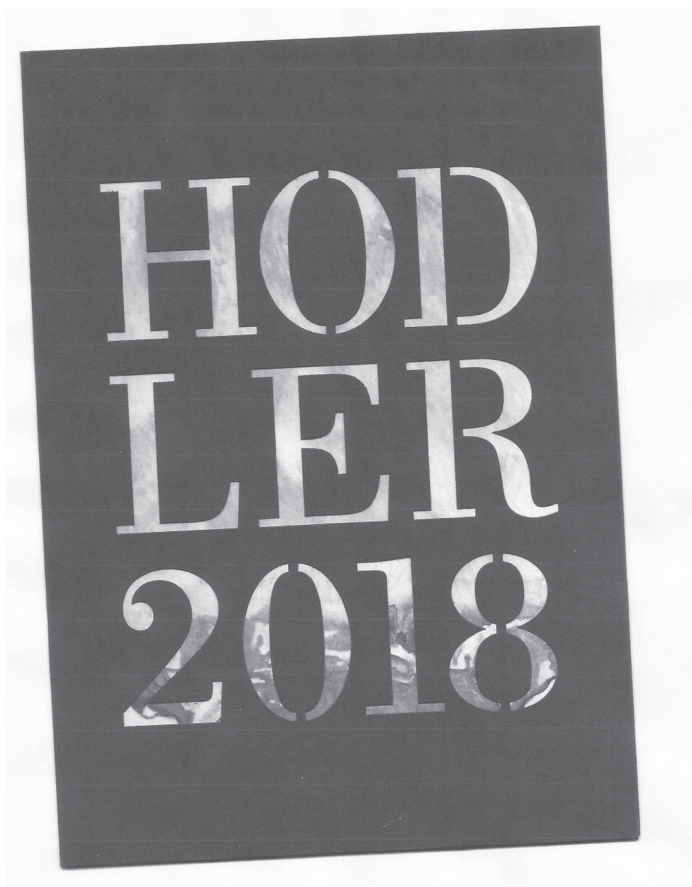
Avec nos salutations distinguées

Bibliothèque nationale suisse BN

Doris Amacher
Responsable du Cabinet des estampes numérique

Annexe: Document d'attestation de la donation de 9 gravures

Bibliothèque nationale suisse BN
Doris Amacher
Hallwylstrasse 15, 3003 Berne
Tél. +41 58 462 87 24
Doris.Amacher@nb.admin.ch
<http://www.nb.admin.ch/graphica>

*Coperta felicitării de Anul Nou trimisă de Muzeul de Artă
și Istorie din Geneva.*

LES MUSÉES D'ART ET
D'HISTOIRE DE GENÈVE
VOUS ADRESSENT LEURS
MEILLEURS VŒUX POUR
L'ANNÉE 2018.

merci encore pour votre soutien.
bon à tous
Christine Rivier

Mes meilleurs vœux pour la nouvelle année

M. Dole

Merci pour votre don généreux
et meilleurs vœux,

C. Guigoard

1918 | Hodler | 2018

MUSEÉS D'ART
ET D'HISTOIRE
DE GENÈVE

Un musée
Ville de Genève

www.mah-geneve.ch

MUSÉE D'ART ET D'HISTOIRE
RUE CHARLES-GALLAND 2

LE RATH
PLACE NEUVE

MAISON TAVEL
RUE DU PUIITS-SAINT-PIERRE 6

VILLE DE
GENÈVE

design by ad-perrina.com

© Kuhn, Plakatentwurf von Barry, 200 Jahre, Eine Hommage an die Kunst, Naturhistorisches Museum Bern, 2000.
 Je Kuhn a cherché 2002 der Graphischen Sammlung der SN les six autres Plakatentwerfer.
 © Kuhn, exposition de l'Artillerie, Barry, 200 Jahre, Eine Hommage an die Kunst, Musée d'histoire naturelle de Berne, 2000.
 Je Kuhn a fait don de l'exposition de ses œuvres au Cabinet des estampes de la SN en 2017.
 © Kuhn, borsa illustrata per il manifesto, Barry, 200 Jahre, Eine Hommage an die Kunst, Museo di storia naturale di S. 2000. Nel 2017 Claude Kuhn ha donato la sua intera produzione di manifesti al Gabinetto delle stampe della SN.
 © Kuhn, show de plakat per Barry, 200 Jahre, Eine Hommage an die Kunst, Museum da l'istorgia natirala, Berna, 2000.
 © Je Kuhn hat Claude Kuhn regala sua entire produccion del affiches a la Coleccion grafica de la SN.
 © Kuhn, Poster design for Barry, 200 years, A Tribute to the Arts, Natural History Museum of Bern, 2000.
 17, Claude Kuhn donated all his designs for posters to the SN's Prints and Drawings Department.

Schweizerische Eidgenossenschaft
 Confédération suisse
 Confederaziun Svizra
 Confederaziun svizra

Eidgenössisches Departement des Innern EDI
 Département fédéral de l'intérieur DFI
 Dipartimento federale dell'interno DFI
 Confederaziun Svizra Confederaziun Svizra
 Confederaziun Svizra Confederaziun Svizra

Felicitarea trimisă de Biblioteca Națională a Elveției.

Frohe Festtage
 Joyeuses Fêtes
 Buone Feste
 Bunas Festas
 Season's Greetings

Die Geschäftsleitung und die Mitarbeitenden der Schweizerischen Nationalbibliothek.
 Le Conseil de direction et les collaboratrices et collaborateurs de la Bibliothèque nationale suisse.
 Il comitato direttivo e il personale della Biblioteca nazionale svizzera.
 The Management Board and staff of the Swiss National Library.

Matthias Vogelbein
 C. Sial
 Euan B. Yenn
 Kelland
 Ingrid Käfig Zyl
 H. J. J. J.
 M. Kocher
 P. Pelloni
 M. P. P.

DÉPARTEMENT
DE LA CULTURE ET DU SPORT

MUSÉES D'ART ET D'HISTOIRE

MUSÉE D'ART ET D'HISTOIRE
BIBLIOTHÈQUE D'ART ET D'ARCHÉOLOGIE
CABINET D'ARTS GRAPHIQUES
MAISON TAVEL
LE RATH

VILLE DE
GENÈVE

RECU D'ŒUVRE-S EN DONATION

Les Musée d'art et d'histoire de la Ville de Genève reconnaissent avoir reçu ce jour
en donation la - les œuvre-s suivante-s :

Alexandre TRIFU
21 Dessins originaux pour le livre *Orient – Occident – Transcendance*,
vers 2016-2017
20 dessins à l'aquarelle, encre de Chine, pastel et feuille d'or sur papier
Arches ; 1 page de titre avec impression typographique sur papier
Arches
Chaque feuille : 1070 x 750 mm

De la part de :

Monsieur Alexandre Trifu
Coopérative Renouveau de St-Jean
Avenue des Tilleuls 7
1203 Genève

Fait en deux exemplaires à Genève, le 21 11.2017

Le donateur / La donatrice

Le – La responsable de collection

Le – la représentant-e des MAH

RUE CHARLES-GALLAND 2
CASE POSTALE 3432, CH-1211 GENÈVE 3
T +41(0)22 418 25 00
F +41(0)22 418 25 01
MAH@VILLE-GE.CH

WWW.VILLE-GE.CH/MAH
TPG BUS 3-5 (ARRÊT ATHÉNÉE)
BUS 36 (ARRÊT SAINT-ANTOINE)
BUS 7 (ARRÊT MUSÉE D'ART ET D'HISTOIRE)
BUS 8 (ARRÊT RIVE)
TRAM 12 (ARRÊT RIVE)

PAPIER ÉCOLOGIQUE, 100% RECYCLÉ

DÉPARTEMENT DE LA CULTURE

BIBLIOTHÈQUE DE GENÈVE

DOMAINE DES BIBLIOTHÈQUES

VILLE DE
GENÈVE

Monsieur
Alexandre Trifu
4 av. Calas
1206 Genève

Genève, le 2 août 2017

Objet

Don de vos archives

Paule Hochuli Dubuis
Assistante conservatrice
paule.hochuli@ville-ge.ch

Cher Monsieur Trifu,

En avril dernier, vous vous êtes adressé à la Bibliothèque de Genève à propos de votre archives comprenant des manuscrits et des photographies documentant votre œuvre artistique ainsi que des lettres de personnalités genevoises et d'ailleurs. Vous avez décidé de faire don de vos archives à notre bibliothèque pour en assurer la conservation à long terme et la mise à disposition pour la recherche scientifique.

Je vous remercie infiniment pour votre démarche. Votre don nous honore. Comme vous le savez, la Bibliothèque de Genève conserve de nombreuses correspondances d'écrivains et d'artistes. Ces archives que vous nous offrez entrent parfaitement dans notre politique d'acquisition et enrichiront nos collections patrimoniales.

Selon vos vœux exprimés au cours de notre entretien le 26 avril 2017 dans les locaux de la bibliothèque, ces documents seront en libre consultation.

L'ensemble des lettres sont soumises à la Loi fédérale sur le droit d'auteur et les droits voisins du 9 octobre 1992 et à la législation sur la protection des données personnelles. <http://www.admin.ch/ch/fr/rs/2/231.1.fr.pdf>.

Vos archives seront inventoriées dans notre base de données Odyssee qui répertorie l'ensemble de nos fonds d'archives.

En vous remerciant encore de la confiance que vous nous témoignez, je vous prie d'agréer, cher Monsieur Trifu, l'expression de mes sentiments distingués.

Paule Hochuli Dubuis

Assistante conservatrice des manuscrits

PROMENADE DES BASTIONS
CH-1201 GENÈVE 4
T +41(0)22 418 28 00

www.ville-ge.ch - www.geneva-city.ch
TPO TRAMS 12-15-15-17
0116 3.7.0.0.0

135

Bibliothèque nationale de France

direction des collections
département des estampes et de la photographie
58 rue de Richelieu 75084 Paris cedex 02
téléphone 33 (0)1 53 79 83 70
télécopie 33 (0)1 53 79 83 07
courriel estampes-photographie@bnff.fr

Paris, le 19 / 07 / 2011

Madame, Monsieur,

Nous avons reçu les documents que vous nous avez fait parvenir, dont vous trouverez ci-joint l'accusé de réception et la référence.

Ils seront désormais conservés dans les collections du Département des Estampes et de la Photographie.

Nous vous remercions vivement de ce don et de l'intérêt que vous portez à la Bibliothèque nationale de France.

Nous vous prions de croire en l'expression de nos sentiments les meilleurs.

Catherine Barallier
Département des Estampes et de la Photographie

Inscrivez-vous gratuitement et suivez toute l'actualité de vos artistes favoris avec notre alerte email !

Accueil / ArtMarketInsight / Vers un droit de suite universel ?

Vers un droit de suite universel ? ←

[10/05/2017]

L'OMPI (Organisation Mondiale de la Propriété Intellectuelle) travaille notamment sur la question du droit de suite et organise ce mois-ci un colloque international visant à débattre sur la question de son extension universelle (International Conference on Artist's resale right, les 27 et 28 avril 2017, WIPO, Genève).

L'origine de ce droit, créé en France en 1920, remonte à une histoire touchante qui émue l'opinion publique en son temps : celle des enfants du peintre **Jean François MILLET (1814-1875)** découvrant la vente aux enchères d'un chef-d'œuvre de leur père, *L'Angeus*, acheté 1200 francs à l'artiste et adjugé, peu après la première guerre mondiale pour un million de francs, une somme faramineuse à l'époque. Le droit de suite est ainsi né de cette émouvante remarque « Regarde ! C'est le tableau de papa » d'un enfant vivant dans le dénuement face à l'enrichissement conséquent du propriétaire de *L'Angeus*. Ce droit, instauré dans le but de défendre l'intérêt des artistes et de leur ayants-droit et de leur permettre de bénéficier d'une rémunération dans le cas de la revente des œuvres, est aujourd'hui applicable dans plus de **70 pays** à partir d'un montant de revente supérieur à 750 euros (environ 800 \$). Le taux du droit de suite oscille entre 0.25% et 4% selon la tranche de prix de l'œuvre, le montant étant néanmoins plafonné à 12 500 euros.

Le droit de suite est donc un système de protection des artistes et de leurs ayants-droit dans le cas de la revente d'une œuvre. Il se définit comme « le droit, pour l'auteur d'une œuvre d'art graphique ou plastique originale, à percevoir un pourcentage sur le prix obtenu pour toute revente de cette œuvre. Les ayants droit de l'artiste profitent également de la vente des œuvres d'art **jusqu'à 70 ans après le décès de l'artiste.** » Le code de la propriété intellectuelle précise que les œuvres concernées sont « Les tableaux, les collages, les peintures, les dessins, les gravures, les estampes, les lithographies, les sculptures, les tapisseries, les céramiques, les verreries, les photographies et les créations plastique sur support audiovisuel ou numérique » et « Les œuvres exécutées en nombre limité d'exemplaires et sous la responsabilité de l'auteur sont considérées comme œuvres d'art originales au sens de l'alinéa précédent si elles sont numérotées ou signées ou dûment autorisées d'une autre manière par l'auteur » (article R.122-3 du Code de la propriété intellectuelle).

Aux détracteurs invoquant une possible distorsion de concurrence et un déplacement du marché de l'art vers les pays qui n'appliquent pas le droit de suite, de récentes études délivrées dans le cadre de la conférence de l'OMPI par l'économiste Américaine Kathryn Graddy démontrent que son application n'a pas eu d'effets négatifs sur le marché, et que les pays l'appliquant n'ont pas subi de ralentissement sur les transactions.

Si le droit de suite – répercuté sur le vendeur – fonctionne bien dans de nombreux pays en Europe et au Royaume-Uni, certains pays leaders sur le marché de l'art ne l'appliquent toujours pas. Les États-Unis sont particulièrement en retard dans ce domaine ; tandis qu'en Chine, les artistes et les ayants-droit n'ont pas véritablement conscience de l'importance

12/05/2017

Vers un droit de suite universel ? - Artmarketinsight - Artprice.com

du droit d'auteur pour eux à la différence des français. Dans d'autres pays, l'information passe mal, au Japo notamment où le droit de suite, bien qu'inscrit de manière optionnelle dans la Convention de Berne signée en 1896 n'est pas réclamé par les artistes car ils n'en sont pas suffisamment informés.

Aujourd'hui, d'après le département d'économétrie d'artprice, le droit de suite concerne près de la moitié du marché d l'art aux enchères, soit quelques **6 Mrd\$ sur la base du produit de ventes mondial de 2016. 17 000 artiste sont concernées...** dont nombreux se trouvent être de nationalité américaine et chinoise...

Découvrez Artprice© en Vidéo
Communiqués de presse
Index complet des artistes recensés par
Artprice.com
Présentation Artprice
Recrutement

Contacts
Programme partenaire pour
maisons de ventes
Devenez site affilié
Publicité

Artmarket Confidence Index by Artprice 📊 53.70
wordpress
L'art placement
La Demeure du Chaos - Musée d'art Contemporain
Opus IX de la Demeure du Chaos
Base de données INTERPOL sur les Œuvres d'Art
volées

Artprice est coté à Euronext Paris (Euroclear: 7478 - Bloomberg: PRC - Reuters: ARTF) - Artprice filiale de Groupe serveur
Conditions générales de ventes et d'utilisation - Procédé de rétractation - Charte de confidentialité - Copyright by artprice.com ©
Thierry Ehrmann 1987-2017 Tous droits réservés

CONVENTION DE CESSION DE DROITS POUR LA REPRODUCTION ET LA PUBLICATION D'ŒUVRES SUR INTERNET

Entre

Alexandre Trifu
demeurant au 6 Av. Calas – 1206 Genève
ci-après désigné « l'ayant-droit », d'une part,

et

la **Ville de Genève**, Musée d'art et d'histoire, 2, rue Charles-Galland,
1206 Genève, ci-après désignée « la Ville de Genève » et représentée par délégation du Conseiller administratif
chargé du Département des affaires culturelles par le directeur du Musée d'art et d'histoire, d'autre part.

1. L'ayant-droit cède à la Ville de Genève, qui accepte, le droit non exclusif de publier une reproduction de chacune des œuvres dont il est l'auteur et dont le Musée d'art et d'histoire assure la conservation, soit en qualité de propriétaire, soit en qualité de dépositaire.
2. La publication est réalisée, en format numérique, basse définition, à l'usage du public ou à usage interne, à titre gratuit ou onéreux, sur le site web du Musée d'art et d'histoire.
3. Le droit de publication mentionné à l'article 1er, est consenti, à titre gratuit, par l'ayant-droit et inclut le droit de reproduction, par tout procédé et sur tout support numérique ou électronique, connu ou inconnu à ce jour, et de représentation par tout procédé connu ou inconnu à ce jour, en vue d'une diffusion illimitée dans l'espace (via tout réseau, notamment Internet) et dans le temps pour les œuvres dont le MAH est propriétaire, ou pour une diffusion illimitée dans l'espace (via tout réseau, notamment Internet) pendant la durée du dépôt lorsque le MAH en est dépositaire.
4. L'ayant-droit garantit qu'il est l'unique titulaire de tous les droits de propriété intellectuelle sur les œuvres objets de la présente Convention et qu'aucun élément de ces œuvres ne porte atteinte à des droits de tiers.
5. Tout litige pouvant survenir à l'occasion de l'exécution de la présente convention sera soumis au droit suisse et relèvera de la compétence des Tribunaux du Canton de Genève.

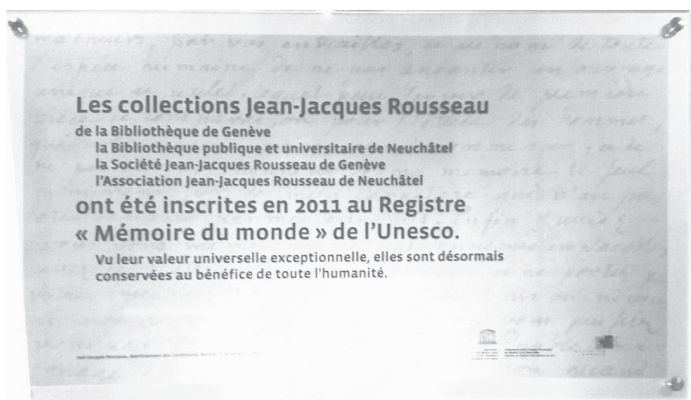
L'ayant-droit

Alexandre Trifu

Pour la Ville de Genève
Musée d'art et d'histoire

Jean-Yves Marin

Merci de retourner un exemplaire de ce document, daté et signé, au Musée d'art et d'histoire, Photothèque, 2, rue Charles-Galland, 1206 Genève.

Expertii și experții sau responsabili și iresponsabili

Editorial MAMCO, Nr 1 – Februarie 2018 Lionel Bovier – Noul director MAMCO GENÈVE

„Arta contemporană se bucură astăzi de o mare vizibilitate, cum o atestă prezența sa mediatică și importanța sa turistică, dezvoltarea megagaleriilor sau multiplicarea fundațiilor private. Dar această atractivitate pun instituțiile publice în situație de criză. Unele, printre cele mai mari, s-au reglat după modul de funcționare al industriei culturale, cu succesiunea capetelor de afiș și o evaluare publicimetrică; altele caută salvarea lor în dezvoltări arhitecturale semnate de arhitecți staruri; cele mai mici, în fine, se provincializează de cele mai multe ori (a se vedea Muzeul Național de Artă Contemporană și de ce nu DEPOZITUL din București, de exemplu. – *s.n.*) fiind tentate să culeagă firimiturile programărilor și publicul vernisajelor. Abandonând istoria în profitul evenimentului, exaltând figurile individuale (punând în general un portret al autorului la fiecare expoziție), înlocuind terminologia artistică cu categorii generalizante, abundând în sensul deja mediatizat, muzeul se organizează, de cele mai multe ori, pe baza principiului departamentului de marketing al unei întreprinderi de distracție populară.

MAMCO a căutat, încă de la înființarea sa, o alternativă a acestei evoluții care face din fiecare vizitator un consumator grăbit să treacă de la o atracție la alta, dorind să conserve

rolul de „*Fabrică a Istoriei*” pe care muzeul îl revendică altor timpuri, în plus propunând o viziune temporală scurtă (de la deceniul 1960 până în zilele noastre) și redarea unei sintaxe istorice operelor prezentate. Fiecărei secvențe corespunzându-i o problemă sau o întrebare teoretică prin care muzeul, ca laborator de scriere colectivă a istoriei, se atașează explorării și cercetării pe care o prezintă publicului. El articulează astfel prezentarea colecției sale cu organizarea expozițiilor temporare renuvelate de trei ori pe an, într-un dispozitiv reactiv la celelalte etaje ale expoziției principale și permite proiectarea muzeului ca o expoziție „globală”, o unitate care este mai mult decât suma părților componente.

În sfârșit, reunirea „spațiilor de artiști” pe un platou al celui de al patrulea etaj propune nu numai singularizarea colecțiilor sale, făcând protocol, colaborare cu artistul, tot atâtea puncte nodale ale politicii sale, dar permite, de asemenea, unor forme efemere, performative și vivante să găsească locul lor stabil.

Deci trebuia găsită o formă de comunicare a activităților muzeului care-i corespund, proprii: prezenta publicație, care înlocuiește cartoanele noastre de invitație și alte suporturi de comunicație fără veritabil conținut, înțelege să restituie subiectele de reflecție ce ni le-am propus, conceptele elaborate cu ocazia preparării expozițiilor și rezultatele prezentate (sau nu) publicului. Acest prim număr al unui „jurnal” semestrial este chemat să evolueze, să ajusteze interlocutorul sau publicul căruia i se adresează, considerat tot așa de bine lector sau vizitator, cu alte cuvinte ca subiect ce interpretează o ofertă pe care noi o sperăm complexă și îmbogățitoare.”

„Concret, MAMCO, în vara anului 2018 va inaugura, cu ocazia retrospectivei consacrate artistului de origine pakistaneză Rasheed Araeen (organizată de către Abbe-museum din Eindhoven itinerând apoi la Centrul Baltic și la Garajul din Moscova), o primă parte privind problematica internaționalizării expozițiilor și nașterea, emergența istoriei mondiale a artei. Raportul politic pe care artistul Araeen îl are cu formele zise minimale și angajamentul său în teoria post colonială conferă acestei practici o valoare exemplară în procesul de „decolonizare” a formelor artistice în cea de a doua jumătate a secolului XX. Hegemonia occidentală a instituțiilor muzeale și istoriografice a impus mitul unui MUZEU DE ARTĂ UNIVERSAL, al cărui efect ideologic îl măsurăm astăzi. Sunt deci rezonanțele unei logici evoluționiste și progresiste ale Istoriei Artei în contextele culturale considerate actuale care sunt puse în chestiune de alte problematici ce sunt prinse în cont de întrebări critice, politice și socio-economice diferite. În același timp, putem spune că imperativul globalizării de a integra „diferența” nu este suficient pentru a rezolva problemele unei ideologii dominante, ci se rezumă numai a deplasa coordonatele.

Aceste chestionări constituie inima noilor expoziții ale secvenței verii 2018, printre cele consacrate artistului ceh Vaclav Pozarek, ce invită să se reflecteze asupra impactului Europei de Est de dinaintea căderii ZIDULUI, asupra vocabularului abstract al unui artist activ în Elveția din anii 1970.”

Apropo de aceasta, la ce problematică a reflectat exper-tul Pavel Șușară, amic cu directorul Muzeului de Artă Contemporană din București, la ce artiști din diaspora a făcut apel? S-a gândit să facă o masă rotundă, de exemplu, cu aceștia pentru a fi informați, pentru a discuta despre

evenimente trăite pe viu? Este o evidență că NU, având în vedere concepția atotștiutoare reflectată în programările, în tematica expozițională a muzeului.

Am dat recent un exemplu concret, ocazie cu care îmi exprim și mai mult durerea ce mă stăpânește observând decalajul dintre mentalitățile, preocupările existente la nivel mondial și cele ale pretinselor faruri ale mișcării artistice din țară. Decalaj ce ne situează în coada națiunilor civilizate. Așa cum bine spunea, la timpul său, Erasmus de Rotterdam „Ignoranța și fanatismul, sursă a tuturor conflictelor”.

Încheiere

Doresc să închei această carte cu ideea că nimic nu este pierdut, că avem dreptul să sperăm într-un viitor demn de istoria frământată a poporului român. Să sperăm că interminabila tranziție va avea un sfârșit apropiat. Fără să facem apel la Sfântul Duh. Renașterea morală, politică, economică și în primul rând cea spirituală, culturală este mai necesară ca oricând. Fenomen ce va cere un efort personal și colectiv de a se debarasa de derbedeii isterici și de impostorii narcisiști ce invadează mass-media și contribuie la hemoragia masivă a materiei cenușii autohtone, la cvasi-sufocarea elitelor reale, la epuizarea forțelor creatoare ale națiunii.

Renașterea poporului român nu este numai o speranță vagă, ci o posibilitate reală bazată în primul rând pe spiritul de conservare propriu speciei umane; autoconservare condiționată de reconstruirea memoriei individuale și colective. Nu prin exaltare naționalistă a trecutului, ci printr-un înalt grad de discernământ oferit de privirea globală a istoriei umanității și în primul rând a celei europene. Pentru mine, un reper de maximă importanță în procesul de reconstrucție este Renașterea italiană ce a influențat întreaga civilizație europeană. Entități politice, precum regatul napolitan, republicile Florenței, Veneției, Genovei, statul pontifical, ducatul milanez au modelat viitorul statului italian. Marile familii de bancheri, negustori, militari, precum familiile Visconti, Sforza, Borgia au avut un rol de prim rang. Acest

proces a debutat în orașul Florența în cursul secolului XIV când s-a remarcat familia De Medici, epocă în care florinul de aur putea fi comparat cu puterea de influență a dolarului contemporan. Pentru a lua măsura influenței acestei familii la toate nivelurile în Europa o putem considera prima multinațională cu sucursale în întreaga Europă ce folosea aproximativ 10.000 de angajați. Lorenzo De Medici îl avea ca protejat pe Leonardo Da Vinci. Semnificativ pentru absoluta necesitate a complementarității economice, politice și culturale. Dacă ne gândim că în epoca respectivă marea majoritate a populației era rurală și analfabetă, cred că nu este greu să ne imaginăm rolul preponderent al elitelor, nucleu absolut necesar în construcția unei viitoare națiuni demne de acest nume.

Amintind Renașterea italiană mi se pare că a nu sublinia rolul deosebit jucat de Niccolo de Machiavelli ar fi o eroare dacă ne gândim la faptul că în secolul XV numele de Italia nu avea decât o semnificație geografică ca și România înainte de a fi recunoscută de marile puteri ca stat independent. Dar mai întâi cine era Niccolo de Machiavelli? Mama lui se numea Bartolomea di Stefano Nelli (1441-1496) de origine nobilă și cultivată ce s-a căsătorit pentru a doua oară cu Bernardo Machiavelli (1432-1500), doctor în drept care, la rândul lui, avea origine nobilă. Eroare, mai ales că meritele acestui om deosebit au fost în sfârșit recunoscute, iar începând cu mijlocul secolului XIX gândirea, filozofia machiavelică au fost debarasate de conotația peiorativă de până atunci. Machiavelli a fost un mare patriot, în sensul contemporan, care definea o societate solidă ca aceea ce respectă și apără trei elemente esențiale: independența națională, securitatea ei și o bună Constituție. Cine este interesat de cum concepea Niccolo Machiavelli cele trei

elemente poate să citească „DISCURSURP”, una dintre operele sale majore. Printre ideile sale de mare actualitate putem enumera virtutea cetățenească ce reprezintă virtutea personală, o mai mare libertate politică dată poporului pentru a contracara tendințele tiranice de apropiere totală a puterii politice, economice etc. În România actuală filozofia lui Niccolo Machiavelli este transformată într-o farsă sinistă, cinică, de către neocomuniști și ai lor colaboraționiști la toate nivelurile, economic, politic, social și cultural cauzată de ignoranța lor ce are ca sursă incultura crasă soră cu brutalitatea lipsei de justiție elementară. Aceștia interpretează după chipul și făptura lor cele afirmate de Niccolo Machiavelli: „Scopul scuză mijloacele”. Ce scop măreț au cei ce-și închipuie că fac politică actualmente în România și ce mijloace de înalt nivel folosesc? Credința acestora este că ciomagul și grobianismul tipice milițianului comunist vor duce țara spre culmile civilizației... Pavel Șușară și Andrei Pleșu noul Savonarola liliputan cu ai săi acoliți reprezintă producții tipici mediului actual românesc.

Dacă nu vrem să sfârșim la lada de gunoi a istoriei, șansa noastră, a românilor, și nu a veneticilor condiției umane cărora nu trebuie să li se acorde nicio șansă, este aceea de a reînnota cu tradiția eroilor ce au construit țara românească în atemporalitatea ei și cu spiritul de sacrificiu.

Michel Foucault (1926-1984), filozoful francez ce a marcat gândirea secolului XX, în lucrarea sa „*Qu'est-ce que les Lumières?*” înlocuiește întrebarea kantiană „Cine suntem noi?” cu o alta „Ce putem face noi înșine?”. Îndrăznesc să spun că interogația lui decurge din cea a lui Immanuel Kant. La care aș mai adăuga că de mare ajutor în căutarea de sine și ce putem face cu EUL nostru ar putea fi și filozoful rus Nicolai Berdiaev (1874-1948). Dar credeți că marea

majoritate a tinerei generații mai citește filozofii amintiți mai sus? Vina este a cui? A stării dezastruoase în care se află învățământul românesc, a celor ce preferă să organizeze conferințe și interviuri cu nemiluita, să-și pună în evidență așa-zisa lor erudiție colaborând fără nicio jenă cu forțele politice ilegitime pe care, cu o nerușinată și falsă obiectivitate, le critică. Forțe politice ce practică și încurajează la scară industrială minciuna și incultura. Întrebarea este de natură shakesperiană?

VREM SĂ FIM SCLAVII ȘI ASISTAȚII FORȚELOR POLITICE CE ÎN FUNCȚIE DE LAȘITATEA NOASTRĂ NE ARUNCĂ FIRIMITURI DE LIBERTATE?

DACĂ NU, MAI AVEM SPERANȚE DE A RECÂȘTIGA CONDIȚIA DE OM.

Curriculum Vitae Trifu Alexandru – 2017

- Născut – 22 iulie 1942 – București.
- Absolvent al Facultății de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”.
- Naționalitate română și elvețiană.

Activitate profesională în România:

- Cercetător științific la Institutul de Etnografie și Folclor din București.
- Profesor de desen în mai multe școli din București.
- Membru UAP.
- Expoziții personale și colective la București.
- Participări remarcate de criticii de artă Argintescu Amza și Dan Hăulică.
- Menționat în „*Dicționarul Artiștilor Români Contemporani*”, Editura Meridiane, București, 1976, p. 485, autor Octavian Barbosa; în volumul „*Romanian Artists in the West*” tipărită de American Romanian Academy of Arts and Sciences, 1987.
- Am lucrări expuse în Muzeele Cotroceni, Brukenthal și în cel din Galați.

Activitate profesională în Elveția:

- Menționat în diverse lucrări de referință, precum:
 - „*Dicționarul Grund Benezit*”, Tom 13, dicționar critic și documentar al pictorilor, sculptorilor, desenatorilor și gravurilor din toate timpurile și din toate

- țările, alcătuit de un grup de specialiști francezi și străini;
- „*Dicționarul biografic al Artei Elvețiene din secolul XV și până în zilele noastre*”;
 - Repertoriul artiștilor elvețieni 1980-1990;
 - Catalogul consacrat colecției de artă contemporană al Băncii Cantonale din Geneva.
 - Autor al cărții bibliofile „*Pleurer, Rire, Dire*”, apărută cu sprijinul Fundației Hans Wisldorf Rolex, în 100 de exemplare numerotate și semnate ce se găsește în Biblioteca Fundației Elvețiene Martin Bodmer, bibliotecă inclusă în patrimoniul cultural mondial al UNESCO, în Biblioteca Națională Elvețiană care are și cele 84 de desene originale reproduse, în Biblioteca Națională a Franței, în Biblioteca Muzeului de Artă Modernă și Contemporană din Geneva MAMCO, în Biblioteca Muzeului de Artă și Istorie din Geneva, Serviciul de Fonduri Prețioase, în Biblioteca Muzeului de Arte Frumoase din Lausanne, în Kunsthaus din Zürich, în Biblioteca Kunstmuseum din Basel, în Biblioteca Muzeului Paul DINI, Villefranche-sur-Saône – Franța, în Kunstmuseum Staatliche Musee din Berlin – Preussicher Kulturbesitz, la Fundația François Pinault, la Paleazzo Grassi Venise.
 - Autor al cărții bibliofile bilingve, (română, franceză), „*Putain de Vie – Curvă de Viață*” Editura Eikon, București, numerotată și semnată, care împreună cu cea numită „*Orient – Occident – Transcendență*”, Editura Alcor, București, ediție trilingvă (română, franceză, engleză), de asemenea numerotată și semnată, se găsesc la Biblioteca Națională a României, la Biblioteca Națională a Elveției, la Biblioteca

- Muzeului de Artă și Istorie din Geneva, care are cele 21 de desene originale, constituind Fondul Alexandru Trifu, la Biblioteca de Artă și Arheologie din Geneva, iar a doua carte se află și în Biblioteca Națională a Franței.
- Autor al cărții „*A fost odată ca niciodată Revolta 1942-2014*”, Editura Tracus Arte, București, ediție bibliofilă, 428 de pagini, numerotată și semnată, aflată la Biblioteca Națională a României.
 - Ciclul de 9 mari gravuri 107/75 cm cu titlul „*La Chimère du Paradis*”, numai 5 tiraje, lucrate la Centrul genevez al gravurii, se găsește la Biblioteca Națională a Franței, la Biblioteca Națională a Elveției și la Biblioteca Muzeului de Artă și Istorie din Geneva.
 - O litografie dintr-o serie de 20 de exemplare, lucrate la Centrul Internațional al Stampelor URDLA – Villeurbanne (Franța), se găsește la Muzeul de Artă și Istorie din Geneva. Aceasta, împreună cu alte două litografii lucrate la același Centru Internațional amintit mai sus, se găsesc la Biblioteca Națională a Franței și la Biblioteca Națională a Elveției, fiind expuse și la Muzeul Jenisch din Vevey – Elveția cu ocazia expoziției „*Des Suisses à URDLA*”.
 - Două DVD-uri, „*Eloge de la Folie*” și „*Croyances Ancestrales*” (inspirat de Mircea Eliade), 20 de desene fiecare ciclu în sinestezie respectiv cu muzica marilor compozitori de muzică contemporană, Costin Miereanu și Horațiu Rădulescu, se află la Biblioteca Națională a Franței.
 - Un DVD, „*Homo Ludens*” sau „*Mitul lui Sisif*”, 20 de desene mari (200 x 150 cm), cu muzica lui Horațiu Rădulescu prezentat în premieră mondială cu ocazia

manifestării Sibiu – Capitală Culturală Europeană, în 2007; se află și pe Internet împreună cu un alt DVD numit „*Un muzeu imaginar*” cu muzica lui Costin Mioreanu.

Mă aflu în următoarele colecții:

- În colecția de artă contemporană André l’Huillier, Geneva, sponsor al Muzeului de Artă Modernă și Contemporană din Geneva (MAMCO) una dintre cele mai mari colecții de artă contemporană din Elveția, Suzanne și Selman Selvi, precum și Bernard Sabrier, sponsor MAMCO.
- În colecția de artă contemporană a familiei Jacob și Jocelyne Naef cofondatori cu familia Paul DINI a muzeului Paul DINI Villefranche sur Saône – Franța, muzeu unde am trei desene și o pictură pe lemn.
- În colecțiile de artă contemporană ale celor mai mari bănci elvețiene, precum UBS, Credit Suisse, Banca Cantonală a orașului Geneva și banca Edouard Constantin.
- În colecția de artă contemporană a Fondului Cantonal de Decorație a orașului Geneva.

Expoziții:

- Expoziție colectivă la Muzeul de Artă și Istorie din Geneva intitulată *Rathania’s — Ars Similis Casus*.
- Expoziție colectivă *Desene Contemporane – Spațiul Nouveau Vallon*, Geneva.
- Atelier Porți deschise ale artiștilor din Geneva și împrejurimi.
- Expoziție personală „*Wanted et l’être invisible*” galeria Ruine – Geneva.

- Expoziție colectivă *The World Art Contest* organizată de 2000 Fundația Oficiului European. Pe site-ul Internet Fondation Européenne Office – 1001 Reason to love the earth – Amsterdam cu desenul „*Because paradise is close to me, just in front of my window. It is up to get*” www.reason-to-love-america.com
- Expoziție colectivă Centre d’Art en L’ille Geneva
- Expoziție colectivă Estampes – Villa du Jardin Alpin, Geneva.
- Expoziție retrospectivă „*Voyage dans la vie de l’artiste 1980-2000*” banca Edouard Constantin – Geneva
- Artiști Elvețieni la URDLA, expoziție colectivă la Muzeul Jenisch-Vevey, expoziție prezentată pe mai multe canale franceze, dintre care unul numit azi METROPOLIS, ce au selecționat patru artiști printre care și pe mine.
- Aceeași expoziție a avut loc și la Villeurbanne sur Saône – Franța la sediul Centrului Internațional al stampeii – URDLA.
- Expoziții colective la Divonne les Bains, Venelles Aix en Provence, Amberieu en Bugey, Mapra – Lyon.
- Expoziție personală la Europ-Art, Geneva.
- Expoziție colectivă la Centrul de Artă Contemporană la Lacoux Hautevilie intitulată „*Auto-regards de 25 artistes suisses pour un etat de la creation contemporaine*”.
- Expoziție personală la banca Credit Suisse Vesenz, Geneva.
- Expoziție personală la galeria Art-Program – Carouge, Geneva.
- Participare la Salonul Internațional de Chambéry, Franța, medalie de bronz.

- M-am numărat printre artiștii prezentați la Târgul Internațional de Artă din Basel de către URDLA, Centrul Internațional al Stampeii Villeurbanne, Franța.
- Expoziție personală la galeria Dettinger Mayer din Lyon.
- Expoziție personală la Espace d'Art Contemporaine din Lausanne.
- Expoziție personală la galeria Aval Zürich, Elveția.
- Expoziție colectivă la Centrul Constantin Brâncuși, Canada.
- Expoziție personală la galeria Art Forum, Geneva.
- Expoziție colectivă la Centrul Audio-Visual din Paris, expoziție reflectând diverse tendințe ale artei contemporane.
- Participare la Salonul de toamnă din Paris.
- Expoziție personală, galeria Ablode, Geneva.

Alte activități:

- Președinte al Societății pictorilor, sculptorilor și arhitecților elvețieni – secția Geneva – 1998-1999, ocazie cu care am organizat două mari expoziții dintre care una la Europ'Art, denumită „*Homo Ludens*”.
- Restaurator de pictură murală, atelier condus de Théo Hermanes, unul dintre cei mai renumiți la nivel european.
- Șantier în biserici din Geneva și Lausanne.
- Decorator de vitrine și profesor de desen la școala privată BEER.